

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

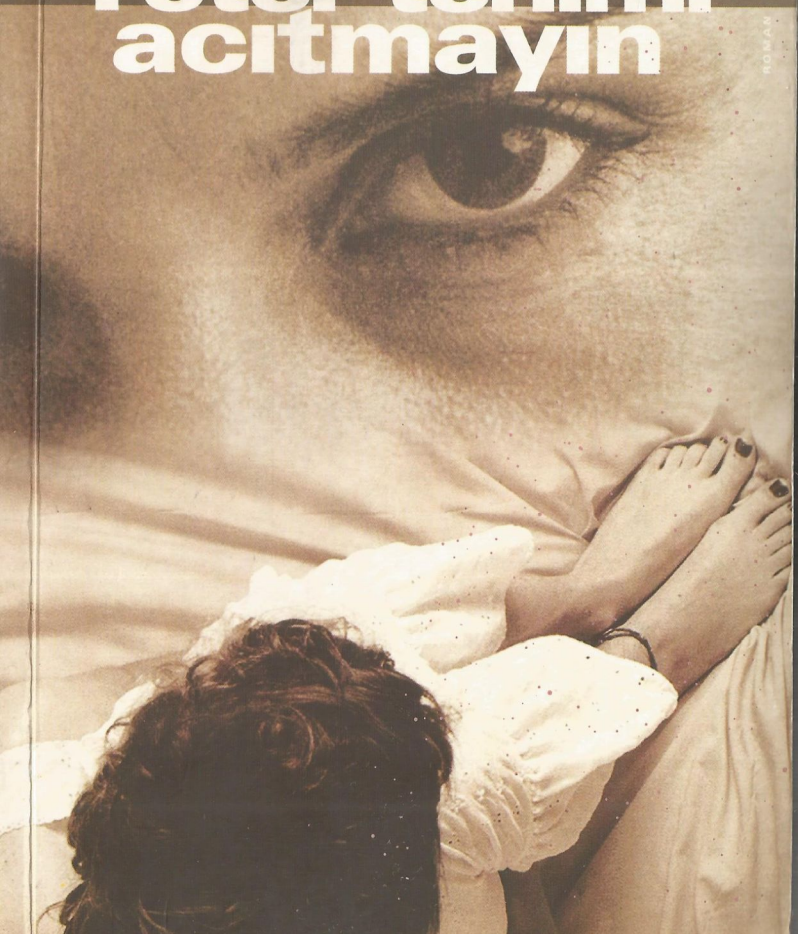
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Meltem
Arikan

EVEREST
§

Yeter tenimi acıtmayın

ROMAN

MELTEM ARIKAN

1968, Ankara doğumlu. Hacettepe Üniversitesi Büro Yönetimi'nden mezun. Evli, Ege adında bir oğlu var. 1991-1995 yıllarında çeşitli edebiyat dergilerinde öyküleri ve denemeleri çıktı. Daha önce *Ve... Veya... Belki...* (1999), *Evet... Ama... Sanki* (2000) ve *Kadın Bedenini Soyarsa* (2002) adlı romanları yayınlandı. Ayrıca, etkili iletişim ve doğru beden dili kullanımı konusunda araştırmalar yapıp eğitimler veren Arıkan, halen Enersis A.Ş.'nin iş geliştirme grup başkanı ve yönetim kurulu üyesidir.

MELTEM ARIKAN
Yeter Tenimi Acıtmayın

Türkçe Edebiyat 46

Yeter Tenimi Acıtmayın

Meltem Arıkan

www.meltemarikan.net

meltem@meltemarikan.net

Kapak tasarımı: Mithat Çınar

Dizgi: Hülya Fırat

© 2003; Meltem Arıkan

© 2003; bu kitabın tüm yayın hakları

Everest Yayınları'na aittir.

1. - 2. Basım: Ekim 2003

ISBN: 975 - 289 - 108 - X

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Tel: (0212) 674 97 23

Fax: (0212) 674 97 29

EVEREST YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu/İSTANBUL

Tel: 0 212 513 34 20-21 Fax: 0 212 512 33 76

Genel Dağıtım: Alfa, Tel: 0 212 511 53 03 Fax: 0 212 519 33 00

e-posta: everest@alfakitap.com

www.everestyayinlari.com

Everest, Alfa Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Çok özlediğim anneme ve Ege'ye...

Romandaki karakterler hayal ürünü olmakla birlikte tüm taciz ve tecavüz öyküleri gerçektir. Yaşadıklarını benimle paylaşan cesur kadınlara teşekkür ederim.

ONLAR OLMASAYDI BU ROMAN YAZILAMAZDI.

YETER TENİMİ ACITMAYIN

“First be a woman... First be a woman...”

Dağdaki ev, müziğin ritmi ile güne uyandı.

Sude, şarkının sözlerini bağıra bağıra tekrarladı.

“First be a woman... First be a woman...”

Çıgıllıkları beyaz teninde, uyarılmış bedeninin ıslaklığında, siyah saçlarında... Yeni gelecek kadınların heyecanı, büyüyen mavi gözlerinde...

Sude anılarıyla ağırlaşmış bir halde masasının başına geçti. Masif masa yolculuklarının şahitliğini yapan çizgilerle doluydu. Elinde aynı hat üzerinde defalarca gidip gelmekten körelmiş kalemi, müziğe takılmış, kontrolsüz hareket etmekteydi.

“First be a woman... First be a woman...”

Birbirini kesen, birbirinin içinden geçen derin çizgiler ve çukurlar, heyecanını, öfkesini, coşkusunu şekillere dönüştürüyordu. Bileği masayı çizmekten yorulana kadar müziğin ritmine uydu. Masanın üstü, yontulmuş kısımları ile hem engebeli, hem de gökyüzündeki yıldızların hareketlerini gösteren haritalar gibiydi.

Masasının üzerindeki doğal kayıtlardan, teknolojik kayıtlara yönelmek için bilgisayarını açtı. Hem heyecanlı hem de yorgundu. Üstelik yorgun olmaya hakkının olmadığını bile bile yorgundu. Bilgisayarındaki dosya isimlerini okurken düşüncelere daldı.

Ada, Derin ve Çakıl'ın ilk notlarından başlayarak, diğer kadınların notlarıyla çoğalan içsel dosyalar... Yıllar sonra okunduğunda, yazarları bile hayrete düşüren, kişisel yazılar... Toplanan, toplandıkça çoğalan, çoğalırken besleyen yazılar... Bugün yeni kadınlar gelecek, yeni yolculuklar başlayacak, yeni varoluşların kapıları aralanacaktı. Ama Sude, pencereden görünen dağlar kadar yorgundu...

*Dağ önce dağdı
Çam ağaçları ile
Irmakları ve kuşları ile
Dağ önce dağdı
Üstünde bulutları ve güneşi ile
Şimşekleri ve yağmuru ile
Dağ sonra volkan oldu
Boşalan enerji
Eriyen kayalar
Dağı dağlıktan çıkardı
Kaya ırmakları
Kaya tozlarından bulutları
Kayalaşmış kuşları ve ağaçları*

*Göge çıkan kaya şimşekleri
Denize kadar aksa da dağ
Soğuyunca
Gene de dağ
Yeni dağ
Eski dağ...*

Geçmişin kirli gerçekleri içinde adım adım nefes almayaya, yaralarını sarmaya çalışan eski Sude'yi düşündüğü için yorgundu. Gerçekleri kanıra kanıra kabul etmiş olsa da, yeni gelecek kadınlarla yaşanacakları bildiği için yorgundu.

Yorgundu, çünkü gelecek yeni kadınlar yanlarında yeni acılar, yeni gözyaşları, kaldırılmayı bekleyen yeni kabuklar da getirecekti. Kadınların pandora kutularını açarken, hepsini kendi içinde hissedeceğinden emin olduğu için yorgundu. Süregiden iki yüzlü acımasız düzene karşı duyduğu öfke onu yorgun düşürüyordu. Çocukları büyütenin, anne ve babaları değil, korkuları ve nefretleri olduğunu bildiği için yorgundu...

Yorgundu ama gülümsüyordu. Acı çekeceğini biliyordu ama umutluydu. Öfkeliydi ama sakindi. Yıllar önce tek başına başladığı yolculuğuna, başka kadınlar katıldıkça, dalga dalga çoğalacaklarından ve sonuçta, düzene en ağır darbeyi vuracaklarından emindi. Ona ve kızlarına bıyık altından gülen herkese zaman, gereken yanıtları verecekti.

“First be a woman... First be a woman...”

Sude aralarında çok fazla yaş farkı olmamasına rağmen, Ada, Derin ve Çakıl'ı hem dostça, hem de anne şefkatiyle seviyordu. Bu üç kadının her biri onun hem can yoldaşı, hem ortağı, hem dostu, ama en çok da kızıydı. Kadın olabilme cesaretini gösterebilen kızları...

Onları tek tek düşündüğünde aklına ilk gelen Ada oldu. Kızıl dalgalı uzun saçları, kahverengi badem gözleri, ince-

cik keskin çizgilerle çizilmiş dudakları ve uzun bacakları ile Ada... İlk gençlik sancılarını, gelecek kaygılarını paylaşan iki yakın arkadaşı onlar. Ada'nın evlenip İzmir'e yerleşmesinden sonra da ilişkilerini sürdüren iki eski dost. Dostunun her boğuluyorum çığlığında İzmir'e koşmuş, boşandıktan sonra onu İzmir'den İstanbul'a getirmişti Sude. Sonra da Ada, Sude'yi Derin'le tanıştırmıştı.

Ada'nın İzmir'deki can yoldaşı mimar Derin. Omuzlarına dökülen, koyu kestane saçları, parlak ela gözleri, ufak tefek ama biçimli bedeni ile peri kızı Derin... Sude ile tanıştıktan sonra Ada'yı daha iyi anlamaya başlamış, bir süre sonra onlardan biri olmuştu. 'İstanbul'da bizimle çalışır mısın' sorusuna düşünmeden evet demişti Sude'nin ortanca kızı Derin.

Ve Sude'nin Uzakdoğu seyahatinde uçakta tanıştığı Çakıl. Açık kumral, uzun, düz saçları, kocaman yeşil gözleri, kalın uzun kirpikleri ve incecik beli ile Çakıl... İstanbul'da Sude'nin yanından hiç ayrılmamış, Ada ve Derin'le tanıştığında kendini onlara hemen sevdirmişti Çakıl. Sude'nin küçük kızı Çakıl...

Sude onları düşünürken bir yandan da kadın olmadıkları halde kadın diye adlandırılan yeni gelecek yolculara imzalatacakları metni buldu bilgisayarında. Altı satırlık ezbere bildiği yazıyı bir kez daha okudu:

Hangi gerçeklikse tanımlanan, hangi hayalse uğruna yıllarımızı verdiğimiz, hangi duruş ise kendiliğinden gelişen, hangi sevgi ise daha tadını bile bilmediğimiz, hangi ben ise karşılaşmaya korktuğumuz... Artık başladı... Geriye dönüş yok... Kabul ediyorum.

Yeni gelecek kadınlara farkındalıklarının bilincinde olmaları için imzalatılan metinden dört tane çıktı aldı. Bu evde yapacakları, kendi içsel yolculuklarının tek somut göstergesi olan sembolik kâğıtlar, imzalamaları için hazırды.

İnsanlık, binlerce yılda edindiğı ve biriktirdiğı bazı bilgileri, ataerkil kültürün baskıcı yönetimleri nedeni ile özgürce kullanamıyordu. Statükocu güçlerin denetimindeki bilim adamları, popüler bilim şemsiyesinin altında yer alırken, radikal yaklaşan bilim adamları ise çalışmalarını daha dar bir kitle ile paylaşıyordu.

Her iki grubun da sınırları dışında kalan bu ev, burada uygulanan teknikler, çeşitli enstitüler ile yapılan görüşmeler, bazı tekniklerin kullanımı için alınan izinler şimdilik gizli tutuluyordu. Sadece eve gelen kadınların bildiğı... Kadından kadına aktarılan...

Açık olan pencereden teklifsizce içeri dolan rüzgâr, bedenini okşarken Sude'nin içi ürperdi. 'Okşamak, okşanmak için bunca çırpınırken ellenmenin kuraklığında tükenmiş, dört kadına daha merhaba...' diye düşündü.

Rüzgârı içine çekti ve derin derin nefes aldı. Uzun siyah saçlarını toplarken, iyi ki kızlar var dedi kendi kendine. Çoğu zaman konuşmalarına bile gerek kalmadan anlaşabiliyorlardı. Hem profesyonel iş hayatlarında ortak, hem de bu evin ayrılmaz parçalarıydılar. Evin kadınları...

Sude'nin düşünceleri, İstanbul'daki ofislerine kaydı. 'Benim sık sık ortadan yok olmama alıştılar, ama dördümüzün aynı anda on gün boyunca ortada olmayışımıza hâlâ alışamadılar,' diye geçirdi içinden.

Bugün yine ortalık karışacak ve zavallı Saba hem işleri, hem çalışanları, hem de müşterileri idare edebilmek için kendini paralayacaktı. Ofiste, bir tek Saba onların niçin ve nerede olduklarını biliyordu.

Ortak bir arkadaşları Saba'yı ona getirdiğinde, "Lütfen yardımcı ol, çok zor durumda," demişti. Şu anda ofislerinin vazgeçilmezi olan Saba, eşinden yıllar önce boşanmasına rağmen kendi ayakları üstünde duramayan, çocuğunu küçükken babasına bırakmayı göze aldığı için bastırdığı vicdan azabıyla yüzleşmekten korkan, işsiz kalmış, huysuz bir aymazdı...

Kadın kimliğimizle, bağımsız, erkek gibi olmadan, iş dünyasında var olmayı başaran biz kadınlar ve iş dünyasının temsilcisi İstanbul...

Koca koca çocuk erkeklerin, kendilerini adam sanan iktidarsızların, sahtekârlığın, ayak oyunlarının, para hırsıyla ruhlarını iki kuruşa satan ruhsuzların, kendi kendilerine bile doğru dürüst yapamadıkları mastürbasyonlarını başkalarını kullanarak yapmaya çalışanların ele geçirdiği İstanbul...

İşlerine gelince, sadece serbest piyasada, rekabetçi koşullarda profesyonelce çalışılabileceğini iddia edenlerin, işlerine gelmeyince Türkiye'nin özel şartlarını bahane göstererek, tekelci kapitalizmin tüm vahşi kurallarını uygulayanların yaşadığı, kaypak iş dünyasının eskimiş sahnesi, İstanbul...

Kızlarla birlikte kurdukları danışmanlık şirketinin yükselişine, direnerek şahit olan İstanbul...

Oyunun kurallarının yazıldığı ve belki de her gün bozulup yeniden yazılacağı İstanbul... İçinde büyüdüğümüz halde ona karşı çalıştığımız, onunla var olduğumuz halde, varoluşunu sarsmaya çalıştığımız İstanbul...

İşte yine senden uzakta ve sana karşıyız...

Geniş kare avlunun etrafına L şeklinde yerleştirilmiş taş ev, bütün vadiyi kucaklıyordu. Yoldan bakıldığında ön cephesini kaplayan, yörenin kesme taşları ve küçük pencereleri içerisi hakkında hiçbir ipucu vermiyordu. Evin giriş kapı-

sındaki sarı bronz dökme kapı tokmağı çalındığında vadiyi de çınlatıyordu. Kapının sol yanında yeşil yaprakların arasında mor meyvalarını saklayan incir ağacı, kendiliğinden büyümüşü.

Ahşap kapıdan girildiği anda birbirine akan hacimler, avluya açılan büyük cam kayar kapılar içerisini şeffaflaştırıyordu. Giriş kapısından görünen mutfak, Ada'nın hazırladığı kahvaltı sofrası ile güne merhaba diyordu.

Yeni toplanmış taptaze sarı kır çiçekleri ve yeşil yapraklı bitkiler, irili ufaklı kaplar içinde yerlere, masalara ve hatta tavanlara bile yerleştirilmişti. Demek ki bugünün rengi sarıydı...

Ada için her günün bir rengi vardı. Sabahları açık havaya çıktığında, önce o günün rengine karar verir ve ne yapar eder mutlaka o renkte çiçekler toplardı. Yeşil yapraklı bitkileri ise pazartesi günleri köydeki seradan alırdı.

Bir önceki günün çiçeklerini ve kuruyan yeşilliklerini ise doğal gübre üretmek için oluşturduğu çukura atar, ıslatarak çürümelerini sağlardı. Sadece kendisinin bildiği bazı maddeleri de katıp hoşaf diye adlandırdığı doğal gübreyi elde ederdi. Bu gübre de tekrar çiçek, sebze veya ağaç yetiştirmek için kullanılırdı. Doğanın, geri dönüşümlü dengesine uyumlu olmak ve bunun farkındalığını yaşamak, bir tek Ada'nın değil tüm kadınların hoşlarına gidiyordu.

Masada herkes için, limon dilimi konulmuş ılık su dolu kocaman bardaklar vardı. Sabahları önce ılık sularını içer, sonra sıcak çaylarına iltifat ederlerdi. Bardakların renkli camlarında oynayan ışıklar, güneşin her sabah doğudan doğduğunu hatırlatıyordu. İlkyaz, gelir gelmez, öncelikle mutfağın doğuya bakan pencerelerini siler, güneşin mutfığa özgürce yayılmasına bayılan kadınlara jest yapardı.

Üstlerine çeşitli baharatlı yağlar sürüldüğü için, terlemiş gözüken sıcak ekmek dilimleri... Bugün için seçilmiş

göl ve kuşburnu reçelleri... Yörenin keçi ve sepet peynirleriyle hazırlanan peynir tabağı... Temiz havaya karışan yeni demlenmiş çayın kokusu, kahvaltı yapma zamanının geldiğini söylüyordu.

Kahvaltı yapmak, hepsi için güne başlamanın en önemli adımıydı. Lezzeti önce damaklarında hissetmek, sonra doyumlarının farkında olmak, sonra gevşemek ve yüzlerine yerleşen tebessüme baka baka ayılmak. Güne keyif alarak başlamak...

Ada bardaklara çayları koyarken, Çakıl ve Derin yeni gelenlerle ilgili konuşmaya başlamıştı bile. Çakıl kaşla göz arasında, sofradaki domatesten bir dilimi ağzına atıp biraz da eğlenerek sordu: “Kahramanlarımız birbirini tanımıyor değil mi?”

Çay servisini bitiren Ada, Sude’nin yanına otururken her zamanki koordinatör edasıyla yanıtını soruyla verdi: “Aysu ile Fidan’ın Ankara’da, Beyza’nın İstanbul’da, Seniha’nın da Bodrum’da yaşadığını ve buraya gelmeden önce onları birbirleriyle tanıştıramadığınızı bilmiyor musun?”

Çakıl, işbirlikçisi Derin’e kaçamak bir bakış fırlatınca, Derin devam etti: “Türkiye’nin, yani pardon, dünyanın koordinatörü, Çakıl daha dün Kazakistan’dan geldi ve ancak bu sabah konuşabiliyoruz. Belki sen geçtiğimiz üç gün içinde onları tanıştırmayı da koordine etmiş olabilirdin değil mi?”

Sude, çatalını sapladığı zeytinlerin ikisini birden ağzına attığında, zeytinin tadında Ateş’i özledi. Ateş zeytini, ama en çok buraların zeytinini severdi. Dakikalarca yutmamak için ağzında döndürdüğü zeytini ezip çekirdeğini çıkardı. Ateş’i çok ama çok özlemişti. Bir süre daha onu göremeyeceğini düşündükçe buna dayanma gücünün her geçen gün tüendiğini hissediyordu. Boğazı düğümlendi. Ateş’i özledi...

Kızlar masadaki kahkahalarına rağmen, Sude’nin soğuk, sıcak, sevimli, nefret dolu, istediği gibi bakabilen, buz ma-

visi gözlerinin dolduğunu görünce sessizce bakiştılar. Sude'nin Ateş'i ne kadar özlediğini, onsuz geçen günlerde ne kadar acı çektiğini öğrenmişlerdi.

Ateş uzaklarda olduğunda ya da birbirlerini görmeden geçirdikleri süre biraz uzadığında, Sude'nin gözleri parlaklığını kaybetmeye başlar, suskunlukları artar, nedensiz gözyaşları, gözlerinin ayrılmaz parçaları olurdu. Kızları, Sude'nin Ateş'e kavuşma isteğini anladıkları gibi şimdi de Sude'nin aklından geçenleri tahmin edebiliyorlardı.

Derin ortamı canlandırmak için, Sude'ye sütlü kahve hazırlarken Ada da, "Kızlar, oyalanmadan yapılacak işleri tekrar gözden geçirelim," diyerek Sude'nin düşüncelerini Ateş'ten koparmaya çalıştı.

Sude, Ateş'i bir süre daha görmezse, dayanma gücünü yitirirse, güçlü olmaya nasıl devam edebilirdi? İki gün önce okuduğu kitap geldi Sude'nin aklına. "Önce var olmak, sonra âşık olmak, daha sonra aşk olmak ve nihayet aşk içinde yok olmak..." Nedense kalakalmaktan hiç söz etmiyordu o satırlar. Var olmak, âşık olmak ve bazen kalakalmak...

Ateş'i sadece bir saat görmek için, Sude bir ay önce Viyana dönüşünü İngiltere üzerinden yapmıştı. Onunla havalanında geçirdiği iki saatin doyumu ve özlemi Sude'nin içinde büyüyen bir ejderha gibiydi. Her nefes alışında içini alevleriyle yakan dev bir ejderha...

Ateş, her zamanki sakın ses tonu ile, "Az kaldı," demişti. Sude ise ağlamaklı, "Biliyor musun," diye karşılık vermişti, "biliyor musun, ben senin yıllardır aradığın ama bulamadığın kadın olduğum için, bana on senedir âşıksın ve senin için çok ama çok kıymetliyim. Ben senin için dünyanın en pahalı elmasıyım. Ona sahip olduğunu bilmek sana yetiyor. Onu evde bıraksan da, aylarca görmesen de, senin olduğunu ve hep sana ait olduğunu bilmek sana yetiyor. Oysa ben seninle büyüdüm, seninle kadın oldum, varoluşumu sana

borçluyum. O nedenle de sen benim için su gibisin. Seni görmezsem, seni içmezsem, sesini duymazsam varoluşum tehlikeye düşüyor, anlıyor musun?” Ejderhanın alevi...

Ateş, Sude'nin ne demek istediğini, aslında Sude'nin de onun için su kadar vazgeçilmez olduğunu çok iyi biliyordu. Biliyordu ama yine de bu duygusunu kontrol etmeyi tercih ediyordu. Tercih ediyordu çünkü her şeyin bir zamanı olduğuna inanıyordu. Zaman ve özlem...

Şu anda Ateş ondan çok uzaklardaydı, ne sesini duyabiliyor, ne ona dokunabiliyor, ne tenini doyurabiliyor, ne de kahkahalarını kovalayabiliyordu. Şu anda Ateş ondan çok uzaklardaydı!.. Bekleyiş...

Sabah uyandıktan beri kafasını bunlara takınamak için çabalıyordu. Ancak zeytin tanelerini ağzına atar atmaz Ateş, seksen kiloluk vücudunun o muhteşem görüntüsüyle bilincini gasp etmişti. Sude kızların sözlerini hayal meyal duyar olmuştu.

Ne zaman umurundaydı, ne nerede olduğu, ne de gerçekler. Ejderha içini yakıyordu. Sadece alevleri algılıyordu. Alevler... Bardağında duran sıcak sütlü kahvesi, yanında oturan Ada'nın çaresiz bakışları, karşısında oturan Çakıl'ın ve Derin'in endişeli bekleyişi, güneşin mutfakta yaptığı ışık dansı, şu anda her şeye yabancılaşmıştı.

Çakıl, “Ben hayattaki sabrını neşesi ile birleştiren bir Sude hatırlıyorum, kendisi acaba şu anda Küçükükuyu’da mı, yoksa Londra’ya mı bağlandı?” diye sordu masanın altından Derin’in bacaklarına vurarak.

Sude, “İzninizle, bir süre için Londra’dayım,” derken kızlara göz kırptı. Elleri hoşça kal yapar gibi salladı.

Heathrow Havaalanının içindeki beş masalık küçük kafe, sabahın o erken saatinde, ikisinden başka hiç kimse yoktu. Sabahın alacakaranlığı, havaalanı aydınlatmasının

sahteliğinde onlardan çok uzaktaydı. Kahve servisini yapan genç garson, Sude'nin gözlerinden akan yaşlara merakla bakmıştı.

Ateş sigarasından bir nefes çekerek, Sude'nin elini sıkı sıkı tutmuş konuşuyordu. "Yaşamın olasılıklar bütünü olduğunu en iyi sen biliyorsun ve yüzde bir bile ciddiye alınması gereken bir olasılıktır, çünkü böyle bir olasılığın var olduğunu gösterir."

Sude, onu dinlerken sadece yorgunluğunu hissediyordu. Alacağı yanıtı ezbere bildiği halde, yine de sordu: "Yani ne zaman tamamen döneceksin?"

Ateş konuşmanın başından beri hiç değişmeyen o sakin ses tonuyla, "Müzikalimi burada sahneye koyduktan sonra," dedi.

Sude'nin sesi gitgide içine kaçmayla başlamıştı. "Yani ne zaman?"

Ateş, on yıldır aynı soruları duymaya alışmıştı. "Şu anda kesin bir zaman veremem ki, bir süre sonra."

"Bu süre ne kadar?"

Ateş kahvesinden bir yudum aldı. Biten sigarasını söndürdü. "Müzikal bitmek üzere, ondan sonraki görüşmelerin ne kadar süreceğini şimdiden söylemek çok zor."

Sude'nin aslında tek bir sorusu vardı. Ve bunca sorunun sorulmasının tek nedeni esas soruya gelebilmek içindi. Tüm bu soru ve yanıtlar onlar için bir çeşit oyun olmuştu. Yanıtları bilinen ama ısrarla tekrar edilen. İsrarla tekrar edilen ama sonu gelmeyen...

"Peki biz ne zaman seninle birlikte yaşayabileceğiz?"

Ateş son sorunun geleceğini bilmenin rahatlığıyla, Sude'nin eline minicik bir öpücük kondurdu.

"Zamanı geldiğinde..."

Olasılık sözcüğünden nefret ediyorum. Tıpkı, belki-zamanı var-bir süre sonra-böyle gerekiyor-zamanı gelince an-

layacaksın, sözlerinden nefret ettiğim gibi... Ateş'in açıklamalarında vazgeçemediği bu sözcüklerden şu anda her zamankinden çok daha fazla nefret ediyorum, olasılıkların ve belkilerin içinde boğulmaktan ürküyorum. Kavuşamamak...

Sude'nin gözyaşlarının sicim gibi akmaya başladığını gören Ada, artık duruma el koyması gerektiğinden emindi. CD'ye Bocelli'nin Romanzo'sunu koyup, heykel gibi duran kızlara çıktı: "Sabah sabah ne bu haliniz böyle, kendinize gelin, akşamüstü buraya dört yeni kadın geliyor, hepinizin akli başka yerde. Herkes Küçükkuyu'ya dönsün lütfen."

Derin, "Aman Ada, bari buradaki on gün için bizi rahat bırak gözünü seveyim. Belki şelalenin orada yeni bir şantiye açılmıştır. İstersen sen bir koşu git oralara bak," dedi.

Sude sigarasını yakarak dumanını kızlara doğru üfledi. Ada, Çakıl ve Derin de aynı anda sigaralarını yakma telaşına girdiler. Güneş, yukarı doğru yükselen dumanlar üzerinde garip geometrik ışık oyunlara girdi. Konik dumanlar, elips dumanlar, ortadan birkaç parçaya bölünmüş bulutlar...

Ada artık sigarayı bırakmaları gerektiğini söylese de kızlar sigaradan bir türlü vazgeçemiyorlardı. Hele kahvaltıdan sonra, hele akşam yemeğinden sonra, hele...

Hayır, bırakamıyorlardı. Ada içtikleri sigaranın doğaya aykırı olduğunu iddia ediyordu, ancak diğerlerinin de yanıtları hazır: "Tütün bir bitkidir ve bitkiler doğanın bir parçasıdır."

Kendileri de biliyordu sigaranın sadece tütün olmadığını, içinde çeşitli katkı maddeleri olduğunu veya sigara kâğıdı üretiminin ormanları yok ettiğini. Biraz daha sigaranın keyfini yaşasınlar, bak işte ondan sonra kesin bırakacaklardı.

Her ne kadar karşı çıksa da kendisi de sigara içen Ada, sigarasını bitirip kül tablasında söndürdü. Sude yıllar önce

Hisarüstü'ndeki evde sigara krizine giren Ada'nın o günkü halini anımsadı.

Elindeki kâğıt ve tütünleri kül tablasına doğru atmış, fakat tutturamamıştı. Bir kısmı masaya bir kısmı da yere dökülmüştü. Tütün parçalarının yapıştığı terli ellerini birbirine sürterek temizlemeye çalışmış ama tütünler direnmişti. Elleri daha hızlı sürtmüş, daha çok terlemiş, tütünler ellerine daha çok yapışmış, sinirlenmişti. Ama tütünlerden kurtulamamıştı.

Ayağa kalkmış ve ellerine uzun uzun bakmıştı. Elleri, kendi elleri, verdiği talimata rağmen tütün parçalarından kurtulamayan kendi elleri. Kriz geçirircesine bağırmaya başlamış, Sude ise ona sarılıp sakin olmasını söylemişti.

“Ellerimden tütünleri atamıyorum. Atamıyorum. Korkularım gibi yapıştı onlar da. Ne olacak şimdi? Ben kimim de millete ahkam kesiyorum. Ben kimiiim?”

Ada boğulurcasına ağlamaya başlamıştı. Durmadan ellerini birbirine sürtmüş ve sonra da sürtünmekten kıpkırmızı olan, yapış yapış ellerine bakmıştı.

“Ellerimi temizleyemiyorum. Ellerimi...”

“Sakin ol, her şey düzelecek, sakın ol.”

Ada, elini alıp kendi eteğine sürterken, yalvaran bir sesle konuşmasına devam etmişti.

“Bak belki böyle temizlenir. Erkekler gibi, pis ellerini pantolonlarına sürterek temizleyen erkekler gibi...”

“Pis ellerini pantolonlarına sürten erkekler,” diye mırıldanmıştı Sude.

“Evet, pis ellerini pantolonlarına silen erkekler,” diye tekrarlamıştı Ada.

“Pis erkekler, sümüklü parmaklarını da pantolonlarında temizlerler,” diyen Ada yeni bir şey keşfetmişçesine ve daha yüksek bir ses tonuyla, “Pis erkekler, pislik erkekler,” diye bağırıyordu. İki kadın da hopluya zıplaya dans etmeye ve katılırcasına gülmeye başlamışlardı.

Nefes nefese kalıp koltuklarına yığıldıklarında Ada, “Hayır eteğimi ben kendim ütüledim. Bluzumu da kendim yıkıyorum, ellerimi üstümde temizlemeyeceğim,” diyerek isyanını sürdürmüştü.

Hıçkırıklar içinde ağlayan Ada’ya, “Bunların hepsi geçecek, hepsi geçecek,” diyen sesini, bugün yine tüm netliğiyle içinde duyuyordu Sude.

Kızlar gerçekliklerini emip bitiren korku sülüklerinden kurtulup kendilerini var etmişlerdi. Ama Sude her yeni grupta, artık istese bile bir şey yapamayacağı diğer başka kadınlarla olduğunda, tekrar tekrar bu anılarda buluyordu kendini. Ve her zaman kendi kendine tekrar ediyordu. “Hepsi geçecek, her şey düzelecek...”

Köydeki evlerinden her sabah erkenden gelen İlkyaz ve kocası Mustafa işlerinin başına geçmişlerdi. Kadınların kahvaltı yaptığını bilen İlkyaz, bir süre çiçekleri sulamak bahanesiyle avluda oyalandıktan sonra içinden, “Artık mutfığa girebilirim,” diye geçirdi. Senelerdir bu kadınlarla beraberdi. Başlarda Sude ve Ateş’in ilişkisindeki yoğunluğu ve garip coşkuyu anlayamamış, bir süre sonra bunun az bulunan, değerli bir şey olduğuna karar vermişti. Ama, hâlâ Sude’yi dalgın gördüğü zamanlarda Çakıl’a, “Sude Hanım bu arpçı adamda ne buluyor, anlamıyorum,” diye söylenmekten de vazgeçmiyordu.

Derin, şömine ve uzantısındaki alçak kitap rafları ile mutfaktan ayrılan ‘İş Bitirme’ bölümünde, bilgisayarın başına oturup e-postaları kontrol etmeye başladı. Giriş katında hiçbir mekan diğerinden duvarla ayrılmadığı için bilgisayarda çalışmaya başlayan Derin, düzen intizam işlerine dalan Çakıl’ı ve dışarı çıkmak üzere olan Ada’yı görebiliyordu.

Çakıl, İlkyaz ve Mustafa’ya bugün yapılacak işlerin listesini verdi. Mustafa hazırlanan listeye uygun alışverişleri

yapacaktı. İlkyaz ise birinci kattaki dört misafir odasını ve banyolarını son bir kez gözden geçirecek, camları açıp havalandıracaktı. Sonra da üç kadının kullanmakta olduğu odaların tozlarını alacak, Sude ve Ateş'in çatı katındaki mekanlarını temizleyecek ve tabii ki Ateş'in stüdyosunu da iyice havalandıracaktı.

Sude yapılacak yemeklerin listesini hazırlamak için mutfak masasına tünedi. Yaşamak için yemek yemek ne kadar vazgeçilmezse, bu kadınlar için yedikleri yemekten tat ve haz almak da o kadar vazgeçilmezdi. Yemek ve haz...

Buraya yeni gelenlerin tat ve haz alma duyularını uyanıdırabilmek için, yapılacak yemeklerin lezzeti de, seçimi de çok önemliydi. Yediği yemekten haz almak...

Ada, kadınları karşılamak için kullanacağı cipi hazırladı. Dünyada ilk güzellik yarışmasının yapıldığı Kaz dağları ve gizemli vadilerine gelecek dört yeni kadını almak için yola çıkmalıydı. Afrodit'in şifa bulduğu kaplıcaları, Homeros'un ilham kaynağı, yeşilin her rengine boyanmış ormanları ile doğanın cenneti ve tanrılar diyarı Gargara... Ya da günümüzdeki adıyla Küçükkuyu...

Edremit'i geçtikten sonra, zeytin ağaçları katledilerek yapılan sitelere paralel yol alınca önce Akçay ve Altınoluk, sonra da Küçükkuyu sapağı görünüyordu. Bu sapak ve ilerisinde yapılan yeni yol daha önce sadece yaya olarak ulaşılabilirdikleri evlerini, hiç istememelerine rağmen artık daha kolay ulaşılabilir kılıyordu. Mıhlı çayına doğru yılan gibi kıvrılan toprak yolda ilerledikçe, tam karşıda yemyeşil dağlar, yolun sağ yanındaki uçurumu örten zeytin, incir, hurma ve kavak ağaçları göze çarpıyordu. Ve bir anda beliren, büyük kayanın üzerine oturtulmuş taş ev... Kayanın ucuna kadar tüm alanı kaplayan, aşağıdaki şelaleye hakim olan bu ev, dört kadını misafir etmek için bekliyordu.

Ateş, İngiltere'ye gitmeden önce gezmek için geldiği Küçükkuşu'nun dağlarındaki bu şelaleyi görünce büyülenmiş, tepedeki araziyi köylülerden o zaman için bile çok ciddi bir paraya satın almıştı. Sonra da, "Zeus'a komşu oluyorum," diyerek imkânsız başarmıştı. Çünkü burası onun için hem ev, hem kaya, hem barınak, hem doğa olmuş, Ateş'in sonsuz sabrı ve hassasiyeti ile doğal dokuyu bozmadan, şelalenin tepesine oturtulmuştu.

Ateş Türkiye'ye geldiğinde burada kalırdı. Zeus ve Afrodit'in aşkıyla kutsanmış, Troilere, Lidyalılara, Perslere, Miletli'lere, Antik Yunan'a kucak açmış bu topraklarda, geçmişin sihrine dokunduğuna inanırdı. Royal Filarmoni Orkestrası tatile girdiğinde, Ateş Londra'daki arpıyla vedalaşır ve yaşamındaki tek amaç olan müzikalini bestelemek için, bu dağ başındaki eve sığınır.

Sude hiç kimsenin bilmediği ve ulaşılması zor bir yer arama çabasına girince, bu evi beraber kullanabileceklerini söylemişti. O günden sonra da bu ev, hepsinin evi olmuştu. Bir tek çatı katı sadece Ateş'le Sude'nindi. Diğer mekanlar ise Zeus, Afrodit ve Hera da dahil herkese aitti.

Sude kendine ve kızlara birer bardak limonata hazırlarken, diğerleri avluda minderlerdeki yerlerini almışlardı. Derin elindeki kâğıtları düzelttikten sonra, gelen e-postaları okumaya başladı.

"Bugün sabahtan beri burası tımarhane gibi, sizden nefret ettiğimi ☺ söylemem gerek yok sanırım. Orada keyfinizi bozmamak için evden aramak istemedim. Cep telefonlarınızdan size ulaşamayan herkes, her zamanki gibi burayı arıyor ve telefonlar tabii ki hiç susmuyor. Sonay kafayı yemek üzere.

Hüsnü Bey aradı, kömür işiyle ilgili Çakıl'ın yaptığı fizibilite onaylanmış, fiyatlarda anlaşmaya varıl-

miş. İmzalar bu hafta sonu tamamlanmış. Çakıl'la Almanya'ya gitmeleri gerekiyormuş, bizden tarih bekliyor. Ayrıca, Hüsnü Bey imzalanan sözleşmeyle ilgili ödemeyi Cuma günü bankaya yatırıyor-muş.☺

Bu arada, Emre panik halinde seni arıyor Çakıl. Seni bulamayınca kızları aramış, onların da cebi kapalı olunca adamcağız çıldırmış. Niye ceplerinize ulaşamadığını soruyor. Gerekli açıklamayı sen yaparsın, arasan iyi olur. Bari sevgililerinizle beni uğraştırmayın!..”

Biraz önce aldığı yudumu ağzından püskürten Çakıl kahkahalarla gülmeye başladı. “Emre’ye sizinle on gün için Kaz dağlarına geleceğimi söyledim, ama cepleri kapatacağımızı söylemeyi unuttum. Ay garibim meraktan çıldırmıştır. Var ya o bana böyle bir şey yapsa öldürürdüm.”

Minderde gerinen Sude yanıt verdi: “Bazen canavarlar yarattığımı düşünüyorum, adamcağızı hemen ara. Zaten doğru düzgün adam bulmak bu kadar zorken elinizdekilerin kıymeti bilin.”

Derin, limonatasından büyük bir yudum aldı. Şimdi okuyacağı satırlara gelecek tepkiyi bir an önce görmek istiyordu. Sesindeki mutluluğu belli etmemeye özen göstererek, biraz da bilerek ağır ağır okumaya devam etti.

“Ada’nın teklifini hazırladığı şu Mısır’daki gökde-len projesi belli olmuş. Turem’den Zihni bey aradı, işi almışlar, imza için dört gün sonra Mısır’a gidiyor-lar. Feci panik olmuşlar. Ada ile ön görüşmeleri tamamlayıp, en kısa zamanda bir iş programı yapmaları gerekiyormuş. Ada onları ararsa iyi olur.”

Cümlenin sonunu beklemeyen Ada, “Evet!..” diye bağırdı. Sonunda bu işi almıştı. Aylardır bir inşaat firması için, proje yönetimi yaptığı bu iş, firmadaki onca iş bilmez mühendis takımına, Arapların tüm ayak oyunlarına rağmen sonunda alınmıştı. Böylece Mısır’daki ikinci büyük işi aldırان ve yönetimini yapacak olan yine PCM olmuştu.

“Kızlar bu piyasanın topunu hallaç pamuğu gibi atmaya çok az kaldı.”

Ada, o kadar mutlu olmuştu ki, küçük bir kız çocuğu gibi kendi etrafında dönüp ellerini çırpıyordu.

“Biz kimmişiz de böyle bir işe kalkıyormuşuz öyle mi? Kadın başımızla bu kadar büyük hedefler hiç gerçekçi değilmiş, öyle mi? Dahasını da görecekler dahasını... Kadın neymiş öyle bir öğrenecekler ki bir daha akıllarından hiç silemeyecekler. Daha çok kadını değiştirmeliyiz arkadaşlar. Daha çok kadına ulaşmalıyız...”

Çakıl da oturduğu yerden kalkıp Ada ile, “Daha çok kadın,” diye tempo tutmaya başlayınca, ortamın normale dönmesi için Derin Saba’nın mesajını okumaya devam etti.

“Moskova’daki banka binasının ön projesi için Turner’a verdiğimiz teklifin onayı geldi. Fikir projesi için ilk toplantı on beş gün sonra Moskova’da yapılacak. Derin’in on beş gün sonra Moskova’da olması gerekiyor. Bilet ve rezervasyon işlerine başlandı.

Sude’yi Bahreyn’den Yıldırım Bey aradı. Birkaç aydır arayamamış, ayrıntıları yüz yüze geldiğinizde konuşacakmışsınız. Sana bir faks gönderdi, yanıt bekliyor. Önümüzdeki ayın ilk haftası için vize ve bilet işlemlerini yaptırabiliriz. Sana faksı göndereceğim.”

Ada, “Kızlar bu sabah gelen haberlerin hepsi muhteşem. Bunu bir ara kutlayalım,” dedi.

Derin, okumaya devam etti.

“Bunların dışında, arayan bir sürü kişiye gerekli yanıtlar verildi. Gerekli yönlendirmeler yapıldı. Burada her şey yolunda. Bütün bu iyi haberlerle ilgili kutlamayı ben yokken yaparsanız canınıza okurum☺.

Bugünlük İstanbul’dan havadisler bu kadar. Sizleri çok seviyorum☺.”

Derin okumasını bitirip onlara doğru döndüğünde, Sude’nin gözünde, Derin’in ilk halleri canlandı. Dokuz Eylül Üniversitesinde asistan olarak dirsek çürüten Derin... İzmir Kordon’daki küçük kafede Sude’ye yazdıklarını okuyan Derin... Geçmişin peri kızı bugünün cebbar tasarımcısı Derin...

“Çok mutsuzum. Şanslı ama mutsuz. Mutsuzum çünkü şanslı sayılmamı sağlayan sebeplerin peşinde koşacak enerjiyi bulamıyorum. Yoksa bunalıma girmek bana çok kolay bir kaçış yolu mu sağlıyor? Çalışmaktan, hareket etmekten... Bu anlamda şımarık mıyım, korkak mı? Ne istiyorum?.. İsteklerim için niye çaba gösteremiyorum? Niye yapılması gereken şeyler bana angarya geliyor?

Yoksa hayallerimin gerçekleşeceğine inancım mı yok? İnançlarıma ve Sude’ye ne kadar güvenmeliyim? Hiçbir iş yapamıyorum, yaptığım tek bir proje bile yok, ben işe yaramazın biriyim. Oysa benim ne çok hayallerim vardı. Hayallerim gözlerimin önünde benimle beraber yok olurken, ben kaçıyorum. Kendimden ve Sude’den. Her şey gerçekten iyi olabilir mi?”

Sude yazının neredeyse tamamını hatırlıyordu. Aklından geçenleri söylemeliydi. “Derin, üç yıl önce bana okudu-

ğün yazıyı hatırlıyor musun? Sonunda her şey gerçekten iyi olabilir mi, diye yazmıştın. Gerçekten her şey iyi olabiliyormuş değil mi?”

Kızların üçü de senkronize olmuş bir halde, “Evet,” diye yanıt verdiler.

Derin, “Seni tanımaya çalıştığım zamanlar o kadar işin altından bu kadar keyifle nasıl kalkabildiğine anlam verememiştim. O zamanlar ben yerimden kımıldayamazken, hayata karşı bütün yorgunlukları neşeyle kucaklayan halin, beni hep şaşırtırdı. Gerçekten olabiliyormuş,” dedi. Çakıl ve Ada da hep bir ağızdan “Olabiliyormuşşşşş...” diye bağırdılar.

Şu anda bulundukları noktada yaşadıklarını, Sude birkaç sene önce onlara anlatsa, asla inanmazlardı. Son yıllarda yaşadıkları değişimlerin onların tüm yaşamını nasıl geliştireceğini bilseler belki de korkarlardı. Aslında değişimin başlaması, aslında değişim, aslında dönüşüm o kadar da basit ve gerçektir ki...

Değişim bu kadar hızlı olabiliyorsa, diğer yaşamlara çok yazık değil miydi? Bir sürü kadın korkularıyla boğuşarak yok olup giderken ‘hayat bu zaten’ kandırması cinayetlerin en büyüğü değil miydi? Gerçekten kadın olan kadınların yapabilme yetenekleri böylesine artabilirken, yazık değil miydi tüketilen onca yaşama?

Öyleyse daha çok başarılı olacaklar, daha çok kadına ulaşacaklar, daha çok kadının kadın olabilmesi için yardımcı olacaklardı, daha çok, daha çok... Hiç vazgeçmeden, tüm acıları kabullenerek ve daha da çok başarılarla, daha da çok kahkahalar atarak eninde sonunda bu düzeni sarsacaklardı...

Avludan içeri giren misafirlerin, bu kadar neşeli bir me-
kanla karşılaşmayı beklemedikleri, yüzlerindeki şaşkın ifa-
deden okunuyordu. Mustafa kadınların bavullarını içeri ta-
şırken, kadınlar avludaki renkli minderlere yerleşmişti bile.

Uzun kızıl saçlarını tepesinde at kuyruğu yapmış olan
Ada, kendini en yakındaki mor mindere atıp, “Hadi hanım-
lar gevşeyin,” dedi. Bu arada Çakıl kendini tanıtmaya baş-
lamıştı.

“Hanımlar, hoş geldiniz. Bendeniz Çakıl, bu kadınlar
içinde en küçük ve dolayısıyla en gayri ciddi olan benim.
Yıllardır bu kadınlarla olduğum için, geçmişimle bir bağ-
lantım kalmadı, o nedenle size uzun bir tanıtım yapamaya-

çağım. Kimya mühendisiyim ve tabii ki PCM'in ortaklarındanım. Hiç evlenmeyecek kadar akıllı olduğumdan, boşanamadım.” Çakıl konuşmasını bitirdikten sonra, sanki gerçekten hiçbirini tanıımıyormuş gibi kadınların tek tek ellerini sıktı ve sonra Ada'nın yanına attı kendini.

Bu kısa tanıtımdan sonra asıl açılış konuşmasını Sude yaptı. “Hoş geldiniz, burada hep birlikte, on günlük bir yolculuğa başlıyoruz... Aslında bizleri tanıyorsunuz ama birbirinizle ilk defa bugün karşılaştınız. Dördünüz kendinizi tanımak adına bizimle yolculuğa çıkmayı kabul ettiniz. Sizler için bu yolculuk ne kadar yeni ise, bizler için de o kadar yeni ve sonsuz...

“Buraya bizim, huzurlu, mutlu ve sorunsuz yaşadığımızı gördüğünüz için, yani bize özendiğiniz için geldiniz. Evet değişim bunları sağlar, ama sizlerin değişimi bizlere de eklenmekte, bunu unutmayın! Bu sonsuz etkileşim de, olumlamaya yönelik bir dönüşümün hikâyesi. Ada, Derin, Çakıl ve ben hepinizle yeniden, yeniden, yeniden çoğalıp zenginleşiyoruz.

“Yarın sabahtan itibaren, bu evdeki sekiz kadının birbirlerinden hiçbir gizlisi saklısı kalmayacak. Burada tamamen şeffaf olmayı kabul etmek zorundasınız. Buraya nasıl bilincinizin kararıyla geldinizse, buradan yine istediğiniz zaman bilincinizin kararıyla ayrılabilirsiniz. Aramıza hoş geldiniz!..”

Derin, Çakıl'a göz kırptı ve, “Haydi,” diyerek yerinden kalktı. Çakıl çoktan avludan içeri girmişti. Kadınların ardından avluda kalan Sude ve Ada, “Serüven başlıyor,” diye fısıldaştıktan sonra, sulama havuzunun yanındaki masaya oturup sigaralarını yaktılar.

Kadınların ilk saatlerinde, evin içini ve düzeni anlatma işi Derin ve Çakıl'a aitti. İkisinin de hem esprili hem de sıcakkanlı oluşları bu ilk anlarda, ‘Biz neredeyiz?’, ‘Doğru mu

yapıyoruz?’ sorularıyla yaşanan belirsizliğin kolay atlatılmasına yardımcı oluyordu.

Keyif avlusu içeriye kabul edilenleri doğaya bağlamaktaydı. İçi dışı, evi doğaya dönüştürüyordu.

Taşların üzerine atılmış renkli kocaman minderler, sol köşede sesi şelaleye karışan çeşme ve havuz, arkadın altına yerleştirilmiş hasır masa ve koltuklar, mutfağın hemen önünde davetkârlığın altını çizmek için usul usul sallanan hamak, kayalara inen çiçek tarhları ve duvar kenarlarında şekerleme yapan kediler ile avlu, sanki doğadan keyif için ödünç alınmıştı.

Birinci kattaki odalar avluyu saran koridora açılıyor, oradan da merdivenle keyif avlusuna bağlanıyordu. Koridorun sonundaki odayı seçen Aysu, kıyafetlerini gömme dolaba yerleştirmeden önce yatağın üzerine oturup derin bir nefes aldı. Beyaz duvarları, kemik rengi keten perde ve koltuğu, pencereden görünen manzarayı yansıtan aynası ile odasını sakin ve huzurlu buldu. Kalabalık olmayan oda huzurluydu ama Aysu huzursuzdu. Huzursuzluğunu uzun kahverengi saçlarının ensesini yakmasına bağladı. Bavulunu açıp en üste koyduğu yeşil eşarbını çıkardı ve ensesindeki ateş topunu tam tepesinden bağladı. Tüm bunları yaparken, aynadan kendisini izleyen koyu kahverengi gözleriyle karşılaşmamaya özen gösterdi. Gözlerinin sorgulamasına şu anda tahammül edemezdi.

Bakışlarını bavulunun üzerinde tutmaya çalışarak, ağır hareketlerle eşyalarını yerleştirmeye başladı. Bir yanı, “İyi ki geldin,” derken diğer yanı, “Sen beş para etmezsin, şu anda burada ne işin var?” diyordu ısrarla. Aslında beş para etmediği doğrudur. Otuz üç yaşındaydı ve iç mimar olmasına rağmen şu anda uyduruk bir reklam ajansında çalışıyordu ve yürütemediği evliliğinin sonunda yine babasının evinde oturmaya başlamıştı ve ve ve...

Sude ile iki sene önce bir arkadaşı vasıtasıyla tanışmıştı. Buraya gelmeye karar vermesi ise iki sene sürmüştü. Sude'ye ve ortaklarına güveniyor, hatta bazen onların başarılarını kıskanıyor, onlar gibi çalışmak istiyordu. Ama şansının yaver gitmediğine inanmadan edemiyordu.

Sude'ye, "Şansım yok," diye yakındığı günlerin birinde, "Şans, insanların yarattığı olumlu bir olasılıktan başka bir şey değildir. Sen çaba harcamazsan, sürekli kendine acırsan, olumlu olasılıklar karşına çıkmaz," diye bağırıyordu Sude. O günden beri de Aysu, Sude'den biraz ürker olmuştu.

Genellikle sakın, anlayışlı olan bu kadın bazen o kadar katı ve acımasız olabiliyordu ki... Ya burada da aynı şey olursa, ya Sude sürekli Aysu'yu azarlarsa...

Sude'nin, "Kendin olamazsan, çevrendekilerin kuklaları olarak yaşamaya mahkumsun..." sözünün ne kadar doğru olduğunu biliyordu. Değişmeye kararlıydı ama yine de korkuyordu. Neden korktuğunu bilmeseydi bile, korktuğunu çok iyi biliyordu.

Bavulundaki son elbisesini de dolabına astıktan sonra, aşağıya kadınların yanına inmek yerine, düş alıp odasında dinlenmeyi tercih etti. Kendini şu anda aşağıya inmeye hazır hissetmiyordu.

Aysu'nun yanındaki odayı seçen Fidan, içerde yalnız kaldığı anda, bedenini katılaştırmış gibi hissetti. Hiç kıpırdamadan, görmeden, duymadan öylece bakıyordu. Odaların hepsi aynı şekilde tasarlandığı halde, farklı manzaraları nedeniyle, misafirlere az da olsa bir seçme şansı bırakılmıştı. Bu odayı şelaleye baktığı için seçmişti Fidan. Avluya girdiği andan itibaren etkilendiği bu evde olmaktan mutlu muyum, diye düşündü.

Yedi ay önce Sude hayatına girdiği andan itibaren, zaten karışık olan akli artık kördüğüm olmuştu. Diğer kızları ise üç

aydır tanıyordu. Kocasını ve kızını Ankara’da bırakıp buraya geldiğine hâlâ inanamıyor, her an geri dönme fikrini aklından atamıyordu. Ama yine de, Sude’nin, “Kendine bir şans tanı!..” diyen sesini beyinde bir türlü susturamıyordu.

En yakın iki kadın arkadaşından, iki yıl önce duymuştu Sude’nin ismini ve bu evi. Sonraki aylar ve yıllar içerisinde ise, bu isim o kadınların yaşamlarının ayrılmaz bir parçası olmuştu. Arkadaşlarının değişimlerini bire bir gözlemleyen Fidan, bu durumu inkâr etmek için çabaladıysa da, sonunda gerçekleri kabul etmişti.

Arkadaşları gerçekten değişmişti, ama Fidan, bu değişimi somut olarak kendine bile anlatamıyordu. İşlerinde daha başarılı olmaya başlamışlar, daha güzelleşmişlerdi. Belki dışarıdan görünen yalnızca bu kadardı ama Fidan daha başka şeyler olduğunu da hissediyordu, çünkü arkadaşlarıyla arasında gitgide görünmez bir duvar örülüyordu.

Fidan en sonunda Sude ile tanışmayı kabul etmişti. Gerçi daha sonra onunla tanışmayı kabul edenin Sude olduğunu öğrenmesi onu kızdırdıysa da, bu durumu sineye çekmişti. Sude ile ilk tanıştığında, biraz da hayal kırıklığına uğramıştı, çünkü arkadaşlarının onca değer verdiği ve inandığı bu kadın, tıpkı kendisi gibi bir kadındı.

Evet güzeldi, genç görünüyordu, başarılıydı ama... ‘Ama’sını Sude ile yakınlaştıkça anlamaya başladı. Kendindeki o tutukluk yoktu Sude’de, hatta belki biraz kuralcıydı. Fidan için sorular olmadan yaşamak ne kadar doğalsa Sude için sorular ve yanıtlar o kadar kaçınılmazdı.

Fidan için ‘en’ olmak ne kadar altı çizilmesi gereken bir durumsa Sude o kadar yalındı. İşin en kötü yanı, Fidan ne kadar mutsuz ve umutsuzsa, Sude o kadar kendinden emin ve mutluydu.

Fidan, Ankara’da Çakıl, Ada, Derin, Sude ve arkadaşlarının da katıldığı yemekte kendini dışlanmış ve başarısız his-

settiği için buraya gelmeye karar vermişti. Arkadaşları yapabildiklerine göre Fidan da yapmalıydı, yapabilirdi. Yapabilir miydi?..

Eşyalarını boşaltmaya başlamadan önce, yatağının yanındaki koltuğa oturup bir süre gözlerini kapatmak istedi. Gözlerini kapatmak ve tüm sorularından kurtulmak. Gözlerini kapatmanın işe yaramadığını anlayınca, bu sefer gözlerini camdan dışarıya yöneltti. Biraz aşağısında tüm benliğiyle akan şelaleye bakarken kendi tutukluğunu düşündü. Hep tutuk kalmıştı yaşamda, çocuğuna karşı tutuk, erkeklerle karşı tutuk, en çok da kendine karşı tutuk.

Kendini şelaleye bırakmak istedi, tüm tutukluklarıyla birlikte şelalenin içinde çağıldamak. Çağıldamak, acaba Fidan için mümkün olabilecek miydi?.. Camın önünden ayrılırken, biran önce eşyalarını boşaltıp aşağıya kızların yanına inmek istedi. Yalnız kalmaktan, düşüncelerinin sağanağında ıslanmaktan üşümüştü ve artık üşümek istemiyordu.

Beyza, köşedeki, şelaleyi gören odasına geçince, hiçbir ayrıntıya dikkat etmeden, eşyalarını dolaba yerleştirmeye başladı. Bu odadaki işini çabucak bitirip Sude'nin yanına inmeli, son gelişmeleri onunla paylaşmalıydı.

Televizyondaki programını geri çevirdikleri yetmezmiş gibi, ondan bir müzik-eğlence programı yapmasını istemişlerdi. Beyza istifa etmeyi düşünüyordu, artık sabun köpüklerinden baloncuklar yapmaktan yorulmuştu. Biran önce aşağıya inerse, aylardır aklını kurcalayan sorulara yanıtlarını Sude'den, belki burada alabilirdi.

Neden artık eskisi gibi inanmadığı işleri yapamıyordu? Neden artık kendini kukla gibi hissediyordu? Neden artık mutsuzluğunu kendinden saklayamıyordu? Ve neden herkes gibi programlar yapmak yerine bir senedir taciz konularının ele alındığı bir program yapmak için tüm kariyerini

riske atıyordu? İçinde gün be gün büyüyen nefretinden neden artık kaçamaz hale gelmişti?

Beyza, Sude ile başarılı kadınları konuk ettiği programında karşılaşmıştı. Programdan sonra, arada sırada buluşup kahve içmişler, birkaç ay içinde yakın arkadaş olmuşlardı. Beyza daha sonra aynı programa çakıl'ı, Derin'i ve Ada'yı da davet etmiş ve Sude'den sonra bu üç kadınla da yakınlaşmıştı.

Bu kadınları derinlemesine tanıdıkça yaşama bakışlarından, tavırlarından, kendi aralarındaki bağlılıktan etkilenmişti. Etkilenmekten de öte büyülenmişti sanki ve bu büyünün kendisini de içine almasına izin vermişti. O da yıllardır çalışıyor, yıllardır kendini sorguluyor, yıllardır mücadele ediyordu. Ama, neden o kadınlar ondan farklıydı, işte bir türlü bu sorunun yanıtını veremiyordu. Buraya gelmesinin temel nedeni, belki de bu sorunun yanıtını bulmaktı. Bu kadınlar, onun bilmediği neyi biliyorlardı?..

Merdivenin karşısındaki odayı alan Seniha için, Kaz Dağları'nın görkeminin hiç önemi yoktu, bu odayı seçmesinin bir nedeni de yoktu. Bu yaşına kadar kendine ait bir odası olmamıştı. Böyle bir şeyi ancak hayallerinde gören Seniha için, zaten bundan daha güzel bir oda olamazdı. Yirmi yaşında, sadece on günlüğüne de olsa sonunda kimse ile paylaşmak zorunda olmadığı, kendine ait bir odasının olması bile buraya gelmesine değerdi. Burada ne mutsuz olmasının, ne can sıkıntısının ne de bu kadınları anlamasının artık bir önemi kalmıştı.

Seniha çok mutluydu ve bu mutluluğunun bozulmasını istemiyordu. Buraya onu uçakla getirtmeleri, böyle bir oda vermeleri, bu evde onlarla beraber yaşayacak olması, ondan iş anlamında hiçbir şey beklememeleri, Seniha için ma-

saldan da ötedeydi. Zaten, ne hayalleri yeterdi bunu canlandırmaya, ne de cesaret edebilirdi bunları düşünmeye.

Çocukken sahip olamadığı, hayalini bile kurmaktan korktuğu bir cennetin içinde hissediyordu kendini ve “Yaşasın!..” diye bağırmak istiyordu. “Yaşasın!..” Yaşamı boyunca, hep küçük şeylerden mutlu olmak zorunda kalan Seniha’nın şu anda içi içine sığmıyordu.

Ada, Ada’nın on üç yaşındaki oğlu Şafak, Sude, Derin ve Çakıl geçen yaz Kalkan’da onun animatör olarak çalıştığı tatil köyünde kalıyorlardı. Tüm zamanını animatörlerle geçiren ve iki günün sonunda da onların maskotu olan Şafak, tatlı çatlaklar dediği annesi ve arkadaşları ile ilgili o kadar komik hikâyeler anlatmıştı ki, Seniha bu kadınları merak etmişti. Bir yandan Şafak’ın sevecenliği, kendine güveni ve neşesini, bir yandan annesi ve yanındaki kadınlarla olan ilişkisini gören Seniha, ‘Bu kadınlarla mutlaka tanışmalıyım,’ demişti.

Kadınlar onu hemen aralarına almışlardı. Arkadaşlarıymış gibi davranmışlar, onu dinlemişler ve onunla ilgilenmişlerdi. Bütün bunlar haliyle etkilemişti Seniha’yı. Tatil bittikten sonra, telefon numaraları alınıp verilmiş, tekrar görüşmek üzere sözleşilmişti. Ama kabul etmek acı da olsa, bir süre sonra onu unutacaklarından adı gibi emindi Seniha. Bugüne kadar yaşadıkları öğretmişti ona bu gerçeği. Ancak her öğrendiğinin mutlak gerçek olmadığını, değişebileceğini de o kış öğrenmişti.

Tatil köyünden ayrıldıktan sonra, hem Şafak, hem de tatlı çatlaklar onu sürekli aramışlar, izinli olduğu kış döneminde Ada’nın evinde misâfir etmişler ve onunla ilişkilerini hiç kesmemişlerdi. Bazen söylediklerini anlamakta zorlansa da, bazen onları ulaşılmaz da görse, bazen onlara karşı duyduğu nedensiz öfkesine yenilse de, bu kadınların ona acımadıklarından emin olduğu için, buraya gelmeyi kabul etmişti.

Buraya gelmeyi kabul etmişti, çünkü sürekli onu anladıklarını söyleyen bu kadınların iç yüzlerini, böylesine huzur ve refah içinde yaşarken, nasıl olup da kendisini anlayabildiklerini merak ediyordu. Bu kadınlar onun yaşadığı koşulları, çektiği onca acıyı buradan bakarak nasıl anlayabilirlerdi ki?..

Farklı çevrelerden, farklı kültürlerden, farklı şehirlerden gelen, farklı hikâyeleri olan bu kadınların farklılığı ‘kadın olabilmek’ noktasında tüm önemini yitiriyordu. Yaşam koşulları birbirlerinden ne kadar başka olursa olsun, beklentileri ve hedefleri ne kadar ayrı olursa olsun, kendilerini kimsenin anlayamayacağından ne kadar emin olurlarsa olsunlar, acılarını ne kadar büyütürlerse büyüsünler, kendilerini ne kadar gizlerlerse gizlesinler, hepsinin başka bedenleri ve düşünce sistemleri de olsa tek bir organ onları tek bir noktada buluşmaya zorluyordu: İsteseler de istemeseler de, anlasalar da anlamasalar da, temelde hepsi aynı var olamama acısını yaşıyorlardı.

Akşamla birlikte egemenliğini hissettiren rüzgâr, masanın çevresinde uğulduyordu.

Sude, “Bu ilk günün kolay olmadığını biliyoruz,” dedi.

Seniha mutluluğunu yansıtan sesiyle, “Bizler için bu kadar zahmete girmenizi hiç anlayamıyorum, her şey öylesine mükemmel ki...” deyince, tabaklara servis yapan Derin kendini tutamayıp, “Biz burada kendimiz nasıl yaşıyorsak, sizi de o yaşama ortak etmekten fazla bir şey yapmıyoruz. Sofraya birkaç fazla tabak koymak, yemeklerin ölçülerini arttırmak, ekstra bir şeyler yaptığımız anlamına gelmiyor. Burada asıl iş size düşüyor,” diye açıkladı.

Tabağındaki zeytinyağlı semizotunu yoğurtla karıştıran Ada söze karıştı: “Kadın olarak var olabilmek öylesine kıymetli bir varoluş ki, bunu yaşamanın mutluluğunu anlata-

bilmek çok zor, böyle bir mutluluğu yaşadığın zaman, başka kadınların da var olabilmeleri, senin için kaçınılmaz bir arzu oluyor.

“İşte bizim tüm yaptığımız, başkalarının da kadın olarak var olabilmeleri için onlara fırsat yaratmak. Ne demek istediğimi şu anda anlamayabilirsiniz. Ama bir süre sonra, sizlerin de bu şekilde hissedeceğinizden eminim.”

Beyza, çatalına taktığı barbunya balığını ağzına atmadan önce, aklındaki soruyu sordu: “Peki ama neden bizler?”

Çakıl hemen yanıtladı Beyza’yı: “Sude ile ilk tanıştığım günlerde benim de en çok sorduğum soruydu bu. Keşke tüm cesur kadınların böyle bir şansı olsa. Ama, maalesef ki yok. Ataerkil kültürün yüzlerce yıldır dayattığı doğrular, ahlâk kuralları, toplumsal baskılar ve tabii travmalarımız bizi kendi benliğimizden uzaklaştırırken, sonunda benliğimizden uzaklaştığımızı bile unutacak duruma geldik.

“Bütün kadınlara ulaşma imkânımız olmadığı gibi, bu yolculuğa bizimle çıkacak olan kadınların, değişimi yaşamaya istekli olmaları, değişimin getireceği zorluklara dayanabilmeleri, kendilerini sorgulama ve kendilerine dürüst olma potansiyelleri olmak durumunda. Sonuç ne kadar mutluluk verici olursa olsun, bu sürecin hiç de kolay olmadığını söylemek zorundayım. Ne kadar istekli olursa olsunlar, buraya geldikten sonra bu yolculuğu yarım bırakan kadınlar da oldu. Kişi en kolay kendini kandırabilir ve bizler kendini kandırmama cesaretini gösteren kadınlarla bu yolculuğu yapmaya özen gösteriyoruz.”

Çakıl’ın sözlerini onaylayan Sude’nin bakışları, karanlık gökyüzüne meydan okuyan aya kaydı. Yıldızsız gecede parlayan ay, ona hem yalnızlığını, hem de tek bir ışığın bile karanlığı nasıl yardığını anlatıyordu.

“Ay bu gece ne kadar güzel, bakar mısınız?”

Sude'nin bakışları aya kilitlenmişti.

“Bu yolculuğa ilk başladığımızda, karanlıktaki ateş böcekleri gibiydik. Günler geçtikçe, kendi gücümüzün farkına vararak, çoğalarak, güçlerimizi birleştirebiliyoruz. Karanlık ne kadar yoğun olursa olsun, yakında bizler karanlığı aydınlatacağız.”

Sude, yıllar önce, dolunaylı bir gecede, küçücük odasından İstanbul'un ışıklarını seyrederken, kendisinin çektiği acıları, başka kadınların da çektiğini düşünmüştü. O gece dünyayı değiştirmek için elinden ne geliyorsa yapmaya karar vermişti. Sonunda, onu deli diye tımarhaneye de tıksalar, hapislerde de çürütseler, linç de etseler, mücadelesini sonuna kadar sürdürmeye o gece ant içmişti.

Toplumun ikiyüzlü ahlâk anlayışını, ‘erkek gibi’ ve ‘kadın gibi’ yaşayanların büyütüp besledikleri egolarını tanıyordu. Elâlem ne der acımasızlığıyla yaratılan, ahlâk adına dayatılan ahlâksızlıkları görmüştü. Kadınların bilinçlerinin doğal bir parçası haline getirilen korkuların, pembe tabloların arkasındaki çirkinliklerin maliyetinin nasıl ödendiğini bire bir yaşamıştı. Yaşanan ama yaşandığı inkâr edilen gerçekleri, tüm çıplaklığıyla gün ışığına çıkarmaya ve toplumun ondan beklediği, istediği, talep ettiği gibi olmamaya karar vermesi de aynı geceye rastlıyordu. Önüne çıkan tüm engellere rağmen, ne kadar acı çekerse çeksin, kendisi olacağına, kendisi olmak için ne gerekiyorsa yapacağına dair verdiği sözü, her gece olduğu gibi, bu gece bir kez daha anımsadı. İçinde hiç azalmayan öfkesiyle, karşısında oturan yeni kadınlara bakarak içinden bir kez daha tekrarladı:

‘İzin vermeyeceğim, onlar gibi olmayacağım, başka kadınların da onların tuzaklarında yok olmasına izin vermeyeceğim. Gerekirse daha çok çalışıp, daha çok kadına ulaşacağım ve asla, ama asla vazgeçmeyeceğim.’

Masadaki kadınları inceleyen Fidan, hâlâ kendini rahat hissetmiyordu. Sude ile tanıştığı günlerde hissettiği gibi bir huzursuzluktu bu. Sanki buradaki dört kadın bakarken onun içini görüyor, onun ortaya çıkarmak istemediklerini, ona rağmen algılıyorlardı. Bu ev, şu an yemek yedikleri mekan...

Fidan etrafını incelemeye devam etti. Açık mutfaklı olan yerler görmüştü, ama burası daha önce gördüğü hiçbir yere benzemiyordu. Giriş kapısından içeri girdiği andan itibaren, iş bitirme mekanı, ardındaki mutfak, oturma grupları, şeffaf camlardan gülümseyen keyif avlusu ile bu evin her noktası açıktı. Evin hiçbir köşesi onun bildiği evlerdeki gibi değildi. Mekanları birbirinden ayıran duvarlar ve kapılar yoktu. Yemek yedikleri bu masa bile alıştığı masalardan farklıydı. Bilindik sandalyeler yerine, arkası olmayan piknik bankları ile çevrelenmiş ahşap masada yemeklerini yiyen kadınlara bakarken, 'Burası kalabalık yemek törenlerine ne kadar uygun,' diye geçirdi içinden.

Mutfak, bildiği diğer mutfaklar gibi tavana kadar dolapları ile insanı ezmiyordu. Tel dolap içinde ev yapımı reçelleri, açık raflarda renkli tabak-bardakları ile cıvıl cıvıl, yaşayan bir mutfaktı. Bu kadınların, yaşamları gibi mekanları da birbirine açıktı.

Dikkatini mekandan, kadınlara yönelten Fidan, bu kadınların açıklığını tehlikeli buluyordu. Sıcakkanlılıkları ise onu rahatlatıyordu. Onunla buraya gelen diğer üç kadına karşı ise şu anda nötrdü.

Mekanı, kadınları, rafları inceleyen Fidan'ın huzursuzluğu hiç azalmamıştı. Ankara'da tanıştığı, dertleştiği, özendiği bu kadınların yaşadıkları yerin de bu kadar farklı ve özenli olması mıydı, onun rahat etmesine engel olan? Yoksa, düşüncelerini durduramadığı için mi rahatlayamıyordu? Yemeğe indiğinden beri hiç konuşmadığı halde, kimse-

nin, onu konuşması için zorlamaması mıydı, onun rahatsızlığını artıran?

Kocası ne yapıyordu acaba Ankara'da, onu düşünüyor muydu? Buradan döndüğünde kocası ile ilişkisi nasıl olacaktı? On yaşındaki kızıyla bir türlü kuramadığı ana-kız ilişkisini kurmayı başarabilecek miydi? Bu kadınların, kızıyla olan ilişkisine bir faydası olabilir miydi? Tüm bunlar mümkün müydü? Mümkün olabilmesini çok isterdi ama...

Derin, bir yandan en sevdiği peynir salatasının keyfini çıkarırken, bir yandan da Fidan'ı inceliyordu. Fidan'ın yemekte hiç konuşmamasının, çevresini dikkatli dikkatli incelemesinin, söylenen her sözü kafasında tartmasının nede-nini çok iyi biliyordu. Eski halindeyken hissettiği korkaklığı ve güvensizliği, ezbere bildiği bir kitabı okur gibi, Fidan'ın tüm tepkilerinde okuyabiliyordu. Onu rahatlatmak için hiçbir şey yapamayacağını bildiği gibi biliyordu. Hatta anlamamış olmayı isteyecek kadar anlayabiliyordu.

Derin, Sude ile bu yolculuğa başladıktan sonra, kaçmaya çalışmasının kendine ne kadar zarar verdiğini bildiği gibi biliyor, ama şu anda elinden hiçbir şey gelmiyordu. Fidan da onun gibi yaşayacak, yüzleşecek ve kendi eski halini andıran bir kadın gördüğünde o da, Derin gibi bilebilecekti.

Derin geçmişini düşündüğünde, dışarıdaki rüzgârın bir anda tüm hücrelerini dondurduğunu hissetti. İçi üşüdü, içi öfkelen-di, içi isyan etti. Geçmişinin ona zarar veremeyeceğini biliyordu, buna izin vermeyeceğini de biliyordu. Ama bazen bilmek, o andaki acıları dindirmiyordu.

İçerideki sessizliğin uzadığını düşünen Beyza, kendini boşlukta hissetmemek için, konuşmak zorunluluğunu hissetti.

“Hem kariyer sahibisiniz, hem burada bir sürü kadınla yolculuk dediğiniz bir şeyler yapıyorsunuz. Peki, ama sizin kendinize ait bir yaşamınız yok mu? Bu bir çeşit rahibelik mi yoksa kendi yaşamınızı başkalarına adamayı içeren...”

Daha sözünü tamamlama fırsatı olmadan, evin duvarlarında Ada'nın kahkahası patladı.

“Bizler mi rahibe hayatı yaşıyoruz? Yani bizi çok şeyle özdeşleştiren olmuştu, ama rahibeler... Biz yaşamımızı kimseye adamıyoruz, insanların yaşamlarını başkalarına adamasına da karşıyız. İş yaşamımız maddi açıdan, kadınlarla yaptığımız yolculuklar ise bilincimiz açısından bizi zenginleştiriyor. Çok eğleniyoruz çünkü besleniyoruz. Başkalarına bir şeyler kattığımızı bilmek bize iyi geliyor. Kişilerin kendilerini nasıl kısıtladıklarını, ortaya koyduklarımızla ispatlamak inanılmaz keyifli. Özetlersem, hem işimiz, hem de kadınlarla yaptığımız yolculuklar bize, tekrar tekrar dönüşme ve gelişme imkânı veriyor.

“Aslında bütün bu yaptıklarımız ve yapacaklarımız, yaşamın içinde kadın olarak var olmanın keyfine varmak ve o keyfi paylaşmaktan öte bir şey değil. Kadınların kadın olabildesini sağlayan erkeklerin ya da erkeklerin erkek olabildesini sağlayan kadınların birbirlerini tamamladığını bildiğimiz için, hepimizin yaşamında, bizler için özel olan, sevdiğimiz ve beraber olduğumuz adamlar var. Yani bizler asla rahibe değiliz, olamayız da.

“Kadın olarak var olabilmek ne kadar önemliyse, erkek olarak var olabilmek de o kadar önemli. Ancak erkeğin değişimi, kadının değişimiyle mümkündür. Süregiden düzeni değiştirmek istiyorsan, doğru olan ilk adım kadınların değişimini sağlamaktır.

“Erkek egemen kültür, kadınları kadınlıklarından uzaklaştırırken, aslında erkekleri de erkekliklerinden uzaklaştırdığını bir türlü anlayamadı. Kadınlar zavallı olursa, erkeklerin zavallı olmaması mümkün değil.”

Ada susunca, Çakıl devam etti: “Bazı kadınların değişim sürecinde, ilişkilerinde sorunlar çıktı, hatta bizden nefret eden, bizi erkek düşmanı gören, görmek ve algılamak iste-

yen kadın ve erkekler de yok değil. Ama, bu bizim varoluşumuza aykırı bir durum.

“Biz, hiçbir zaman erkek düşmanı olmadık. Nasıl ki bazen sizlerin duymak istemedikleri şeyleri söylüyorsak, aynı şekilde erkeklerin de duymaktan, bilmekten hoşlanmayacakları şeyleri dile getirmemiz, işlerine gelmeyenler tarafından saptırılıyor.”

Konuşmaları dikkatle takip eden Aysu, hemen atıldı: “Beni Sude ile Funda tanıştırmıştı, bazen konuştuklarınızı da bana uzun uzun anlatırdı. Sonra sizlerle tanıştım. Deminden beri söylediklerinizi dinliyorum. Yine de bazen sizin erkeklere düşman olduğunuzu düşünmeden edemiyorum.”

Sude'den gelen, “Doğru,” yanıtıyla tüm kafalar otomatik olarak ona döndü. Sude devam etti: “Böyle hissetmen doğal, ancak bizim erkeklere düşman olduğumuz doğru değil. Biz erkekmiş gibi davranan ama aslında erkek olmayanlara düşmanız. Doğduğumuzda sahip olduğumuz cinsel organlar cinsiyetimizi belirler. Ancak o cinsiyete gerçekten sahip olduğumuzu göstermez. Nasıl ki kadınlar kadın olmalı diye haykırıyorsa, bu durum erkekler için de geçerli. Erkekler de erkek olmak zorunda.”

Seniha aklının karıştığını biliyordu. Anlamak için biraz da ürkek, sordu: “Sude Abla, erkekler nasıl erkek olacaklar?”

Seniha'nın sorusu tüm kadınlar gibi Sude'yi de gülümsetti.

“Bunun hazır reçetesi yok. Her kadın ve her erkek bunu kendinden yola çıkarak bulmak zorunda. Bugüne kadar verilen hazır reçetelerin hiçbir işe yaramadığı gün gibi ortada,” diye yanıt verdi Seniha'ya.

Aldığı yanıt Aysu'yu tatmin etmemişti. Bu soruları daha önce de sorduğundan, aslında kafasında eksik kalanın ne olduğunu da tam olarak bilemiyordu. ‘Belki ilerleyen gün-

lerde, bu tanımlar netleşir,' dedi kendi kendine ve konuyu uzatmamaya karar verdi.

Gece akşamın üzerine yorganını örterken, rüzgâr şelalenin haykırışlarını da arttırıyordu. Yemeklerini bitiren kadınların sofrayı toplarken çıkardığı seslerde yiten şelalenin haykırışları kadınlara ulaşamıyordu. Yemek faslının bitmesinden sonra, kahvelerini içmek için, keyif avlusuna çıktılar. Avlunun taş zemininin üzerinde rengârenk duran minderlere rahatça yerleştiklerinde, şelalenin haykırışları da kulaklarında yankılanmaya başladı.

Sulama havuzu, şelaleye saygılı, kadınlara eşlik ediyordu. Hepsi birlikte, geceyi dinliyorlardı.

Sude yeni gelen kadınların, bu gece uyumakta zorluk çekeceklerinden emindi. Fazla konuşmak istemiyordu. Yarın, tüm yenilikleriyle, yeterince farklı bir gün olacaktı. Bu gece dinlenmeleri gerekiyordu.

Değişim için, ne kadar istekli olurlarsa olsunlar, sonuçlar ne kadar olumlu olursa olsun, yaşadıkları süreç hiç de kolay değildi. Yolculuğun ağırlığının ne olduğunu çok iyi bilen Sude, beklemenin, konuşmaktan daha etkili bir yöntem olduğunu da, tecrübelerinden öğrenmişti. Karşısındakiler, hemencecik olsun bitsin heyecanına kapılsalar da, onun bu heyecana kapılmaya hakkı yoktu. Tıpkı yorgun olmaya hakkı olmadığı gibi. Sude travmalar açılırken ve sonrasında hep sakin, kontrollü olmak zorundaydı.

Kadınları odalarına göndermeyi düşünürken, kendisi odasına çıkmamak için zamanı erteliyordu. Yukarıya çıktığında, ayın ışığıyla aydınlanmış yatağının bir yanının boş olduğunu görmekten kaçıyordu. Haykırarak dile getiremediği özlemini şelalenin sesiyle özdeşleştirip, gözyaşlarıyla uykuya sığınmak da istemiyordu.

Tüm gerçekliğine, tüm hedeflerine, kendine verdiği tüm sözlere rağmen, Ateş için her şeyden vazgeçebilme nokta-

sına geldiği geceleri kabul etmenin mutluluğunu ve korkusunu yaşamak istemiyordu.

Ateş'i çok özlüyor, onunla var olduktan sonra onun özleminde kaybolmaktan korkuyordu. İmkânsızlığını bilse bile, özleminin yoğunluğunu da biliyordu. Ateş'i o kadar çok özlemişti ki, özleminin tüm gerçekliğini ele geçirmemesi için, çatı katına çıkışını erteliyordu.

Karanlık, geceyle birlikte kadınların merakını da sarıp sarmalıyordu. Heyecanları ve soruları, konuşmalarına aşılmaz bir engel koyuyordu. Hiçbirinin uykusu yoktu. Hiçbiri odasının yalnızlığıyla baş başa kalmak istemiyordu. Güneşin doğmasıyla birlikte yeni kapıların açılacağını bilseler bile, sabahın gelişini ertelemek istiyorlardı.

Değişmek istiyorlardı. Bir o kadar da korkuyorlardı değişmekten. Bilinmezlerin soruları, ve, veya, belki, evet, ama, sanki sözcükleri tüm hücrelerini ele geçirmişti. Kadınlar odalarına gitmemek için direniyorlardı.

İlk gecesinin sancısını içinde hisseden Çakıl, konuşmak istese de sözcükler ondan kaçıyordu. Ne diyebilirdi? Hangi sözcük kümesi şu anda bu kadınları rahatlatabilirdi? Ya uyku? Bu gece kollarını açıp, unutuşun huzurunu yaşatabilir miydi?

Çakıl ilk gecelerden nefret ediyordu. Sude ile ilk karşılaştığı zamanlarda, onlardan ayrı bir ilde, tek başına ve sessiz yaşamanın ağırlığını her gelen kadın grubu ile yeniden hissetmek, içinin burkulmasına neden oluyordu. Bu yaşananların da sürecin ayrılmaz parçaları olduğunu biliyordu. Biliyordu, ama bilmek onu rahatlatmıyordu.

İlk harekete geçen Ada oldu. "Kızlar ben yatıyorum, iyi geceler," dedi. Odalara çıkma zamanını ertelemenin alemi yoktu. Bu gecenin, diğer kadınlar için ne anlama geldiğini bilse bile, yapılacak bir şey olmadığını da biliyordu. Yapılacak bir şey yoksa, o an tüm gerçekliği ile yaşanmalı ve ka-

bul edilmeliydi. Acı çekilecekse çekilecekti. Ertelemek gerçek bir çözüm değildi. Ada duygularını ertelememe konusunda kendisiyle barış imzaladığından bu yana buna tahammül edemiyordu.

Uzandığı minderden kalktı.

“Hadi bakalım...Yarın sabah saat sekizde kalkmamız gerekiyor, önce sabah yürüyüşü, sonra şelalede yüzme, ardından enfes bir kahvaltı, mükemmel bir gün bizleri bekliyor!..”

Çakıl içeri girmeden önce, belki rahatlatır düşüncesiyle, “Bu gecenin sizin için hiç kolay olmadığını biliyoruz,” dedi. “Soruların birbiri ardına bilincinizde kovalamaca oynamasını engelleyemiyorsunuz. Ama yine de dinlenmeniz gerekiyor, artık vakit iyice geç oldu,” dedi. Ada ve Çakıl arka arkaya, “İyi geceler,” derken, hızlı adımlarla evin karanlığına ilerlediler.

Direnç ve onun getirdiği sorunlar, direnç ve kendine verdiği zararlar, direnç ve sürekli aynı döngüde yaşanan suçlanmalar. Derin, bunları düşünerek yavaşça minderden kalktı ve, “Ben de yatıyorum, hepinize iyi geceler,” dedi. Daha fazla konuşmak istemiyordu.

Misafir kadınlardan ilk konuşan Seniha oldu.

“Bugün benim için her şey öylesine inanılmaz ki, uyanıldığında kendimi çalıştığım otelin köhne odasında bulmaktan korkuyorum,” dedi heyecanla. “Sadece bu geceyi yaşamak bile benim için çok özel. Gözlerim kapanıyor, ama yine de uyumak istemiyorum.”

Sude, “Hiç merak etme, sabah yine burada uyanacaksın. Şimdi odana çık ve rahatça uyu,” diye yatıştırmaya çalıştı onu.

Seniha küçük bir çocuk gibi, ona söyleneni yaparak ayağa kalktı. Sesine yansıyan mutluluğuyla tüm kadınlara, “İyi geceler,” dedi ve eğilerek Sude’yi iki yanağından öptü.

Seniha içeri girer girmez Beyza, “Ne kadar naif ve ne kadar mutlu...” demekten kendini alamadı. Sude gökyüzüne diktiği gözlerini hiç kımıldatmadan, “Hikâyesini duyduğunuzda, onun burada neden bu kadar mutlu olduğunu daha iyi anlayacaksınız,” dedi.

Daha önce tüm sorulara uzun uzun yanıtlar veren Sude gitmiş, sessizlikle işbirliği yapmış bir başka Sude gelmişti sanki. Beyza, Sude’yi iyi tanıdığı için bu gece ondan daha fazla bilgi alamayacağını biliyordu. Odasına çıkmanın, şu an yapılacak en doğru hareket olduğuna karar verdi. “İyi geceler,” diyerek yerinden kalktı. Aysu da ona katıldı ve birlikte sessiz adımlarla odalarına yöneldi.

Fidan’ın aklına, yıllar önce televizyonda izlediği Küçük John dizisi geldi. Dizi biterken tüm ev halkı teker teker birbirine iyi geceler diler, dizi her seferinde, “İyi geceler...” seslenişleriyle sona ererdi.

Fidan, odasına çıkarsa, burada olduğu için, kendi kendine bin bir soru üreteceğini biliyordu. Her an peşinde olan suçluluk gölgesi, yine devleşip onu yutmaya çalışacaktı. Keşkelerin hareketsizliğinde çırpınarak boğulmamak için, kendisiyle kavga edip duracaktı.

Sude’nin kararlı sesi düşüncelerini böldü.

“Artık sen de yatsan iyi olur, birazdan ben de içeriye girip kapıları kapatacağım.”

Sesindeki netliği hisseden Fidan, ayaklarını sürüye sürüye içeriye girdi. Merdivenlerden Sude’nin avlu kapılarını kapatışını, etrafa son bir kez bakıp ışıkları söndürmesini takip etti. Basamakları teker teker çıkan ayaklarına rağmen ruhu bir şeylere tutunabilmek için gözlerini kullanıyordu. Bakışları, içeriden avluya süzülen ışıklara yöneldi.

‘Annemin ev reçelleri tadındaki bu evde, her şey ne kadar doğal. Açık olduğu ânı henüz görmediğim plazma TV

ve etrafındaki onca elektronik alet bile teknoloji bağırıyor,’ diye geçirdi içinden.

Boy boy sergilenen DVD, VCD kutuları yoktu etrafta. Sude’nin aylar önce, seyretmesi için getirdiği filmlerin bu evdeki koleksiyondan alındığını tahmin etti.

Heykeller, resimler, çiçekler... Bir evi, ev yapan tüm kişisel eşyalar vardı. Hiçbiri başkasına gösteriş için değil, bulundukları yeri benimsedikleri için o duvara, o köşeye, o masaya yerleşmişti. Her şey var, ama hiçbir şey yok.

Sen ince zevki hissedip algılayabilirsen, aslında heykellerin formuna ya da tabloların renklerine karışabiliyorsun, yoksa onların seni içlerine almak gibi bir çabaları yok... Fidan, Derin’in bu evi tasarlarken ne kadar keyif aldığını duymuştu. Şimdi, nedenini anlamaya da başlamıştı... Yalnız ‘Bu ev kimin?’ sorusuna net bir yanıt bulamamıştı. Evdeki herkes ev kendisininmiş gibi davranıyordu.

Fidan bir yandan da, ‘Paylaşımın da bir sınırı var canım... Ben bu kadınlar gibi yaşamak istemezdim. Ben evimin sadece bana ait olmasını tercih ederdim,’ diye kendi kendine söyleniyordu.

Üst kata varınca Derin’in odasının önünde durdu. Kapıyı çalmayı düşündü. Kendinde o cesareti bulamayınca vazgeçti. Kapılardan sızan ışıklara baka baka odasına girdi. Sabah onlara evi gezdiren Derin ve Çakıl çatı katını göstermemişlerdi. “Orası Sude ve Ateş’in yaşam alanları, orayı size Sude gösterir,” açıklaması ile yetinmeleri gerekmişti.

Fidan, Ateş’in adını, ilk kez o gece duymuştu. Sude’nin yıllardır bir adamla beraber olduğunu bilmesine rağmen adını sormaya cesaret edememişti. ‘Ateş nasıl bir adam acaba? Bu ev kimin? Bu evin asıl sahibi...’ Kafasının içinde dönüp dolaşan soruları Fidan’ı rahat bırakmıyordu. ‘Belki yarın,’ diye düşündü, yarın...

Çatı katı, Sude'nin Ateş'te, Ateş'in Sude'de eridiği, var olduğu, hiç olduğu somut ama soyut bir odaydı. Sude, kim-senin bilindik gibi duran çatı katını, kendi algıladığı gibi al-gılayamayacağını biliyordu.

Sude, diğer kadınlara her şeyini açmıştı: Evini, kalbini, kendini. Ama bu soyut oda, ancak Sude'yi anlayabildikleri zaman diğer kadınlara açılacaktı... Sude'nin, yalnız kalmak ya da kafa dinlemek için kaçtığı sığınağı değil; çoğaldığı, da-ha kalabalık daha zengin olmak için, özlemle içine koştuğu soyut odası...

Sude, gece, rüzgâr, şelale ve ay ışığı kalmıştı avluda. Ba-zı zamanlarda, cüzamlı olduğu için Zeus'un, "Güzelliği bo-zuldu," diyerek yanından uzaklaştırdığı Afrodit kadar yal-nız ve buruk hissediyordu kendini. Hiç uykusu yoktu, rüz-gâr titremesine neden olsa da üstüne bir şeyler almaya üşendi. Yarının ağırlığını, tüm bedeninde hissetmeye baş-lamıştı. Yarının ve yüzlerce yarınların, omuzlarındaki ağır-lığı...

Ateş onun yanında olsa, her acı çektiğinde onu yatıştır-mak için okşadığı saçlarını bu gece de okşasa... Ateş'e o ka-dar çok ihtiyacı vardı ki... Bedeniyle uyum içinde sallanan hamaktan istemeye istemeye kalktı. Artık o da odasına çık-malıydı. Tüm kapıları kapatırken, inatla öten cırcır böcek-lerinin seslerini fark etti. Kendisi de cırcır böcekleri gibiy-di, inatla direniyordu, inatla mücadele ediyordu, inatla öz-lüyordu ve inatla bekliyordu. Kapının kilidinin metal sesini duyduktan sonra, alt kattaki tüm ışıkları söndürdü ve basa-maklara yöneldi.

İlk katı çıkıp merdiveni aydınlatan ışığın düşmesini ka-pattı. Karanlıkta dört misafir kadının odalarından sızan ışı-ğı gördü. 'Demek ki daha uyumadılar,' diye düşündü. Kızla-rın koridoru karanlıktı, ama Sude onların da uyumadıkla-

rından emindi. Adımlarının gürültü çıkarmamasına dikkat ederek, kendi katına ilerledi.

Ateş'in stüdyosu ve çalışma odası olarak düzenlenen küçük oda... Sude ile Ateş'in yatak odası, banyosu ve stüdyodan oluşan bu yarım kat... Sude ve Ateş'in yaşam alanları. Yatak onların yaşamlarının ayrılmaz bir parçası olduğu için, ayrı bir yatak odası istememişler, bir tek Ateş'in stüdyosunu ayrı tutmuşlardı.

Yaşam alanları oldukça büyüktü, tam ortada, kocaman yatakları vardı. Yatağın her iki yanında iki küçük komodin ve başucu lambaları. Yatağın karşısında terasa açılan iki kanatlı kapı. Yatağa yattıklarında, geceyi tüm çıplaklığıyla seyretmeye doyamayan Ateş ve Sude. Odanın köşesinde, Sude'nin küçük çalışma masası ve bilgisayar, sol tarafta iki kırmızı koltuk. Dikkatli bakınca anlaşılan, tüm duvarı kaplayan ayna. Ayna çekildiği zaman, içinde beliren dolap oda...

Sude'nin bulutlarla buluşma odası dediği, yaşam odasından geçilen, üç tarafı sera gibi cam kaplı banyoları. Ortada kocaman bir jakuzi, camların köşelerinde de büyük yukalar... Banyo, tamamen Ateş'in istekleri doğrultusunda yapılmıştı. Sude banyoya girdiğinde, kendisini bulutların kraliçesi gibi hissediyordu. Bulutların arasında, kimsenin ulaşamayacağı, kimsenin zarar veremeyeceği, Ateş'le bütünleştiği, tüm hücrelerinin huzur duyduğu...

Sude, Ateş'in stüdyosunun kapısını kapatmadan, bir kadın heykeli gibi duran arpın tellerine dokundu. Şimdi tıpkı Sude gibi sessiz ve cansız duran arp, Ateş'in elleri değince kendine geliyor ve varoluşunun keyfini çıkarıyordu. Arp, Ateş'in elleri varsa var olabiliyordu, tıpkı Sude gibi... O nedenle Sude, bazen arpı kıskanıyordu. Hem rakibi, hem onun kaderinin ortağı. İkisi de yaşama dönmek için,

şarkılar söylemek için aynı ellere muhtaçtı, aynı usta elle-re...

Sude stüdyonun kapısını hemen kapattı. Burada biraz daha kalırsa, uyuyamayacaktı. Soyunup çırılçıplak yatağı-na uzandı. Bu gece uykuya ihtiyacı vardı.

Ateş, Kensel Green'deki evinin küçük penceresini açtığında, gece sabaha koşuyordu. Karanlığına çomak sokan sokak lambaları da olmasa, buranın bir mahalle olduğuna inanmak zordu. Ateş'in hassas kulaklarına, rüzgârın sert darbelerinden başka tek bir ses ulaşmıyordu. Çevresindeki evlerin ışıkları, karanlığın işbirlikçisi olmuş, sessizliği destekliyorlardı. Londra'da gece, herkesi, her şeyi içine çekip uyutuyordu.

Hiç havanın sesini duydun mu?
Ama rüzgâr varken
Yaprak hışırtılarında değil?
Rüzgârsız

Yıldızlara bakarken
Aradaki boşluğun sesini duydun mu?
Sen hiç kendini bakar buldun mu?
Dağlara doğru
Uzaktan
Otların biberli kokusunu burnunda hissettin mi?
Ellerimi gördüğünde
Parmaklarım okşarken bedenini
Susadın mı?
Sen beni hiç sevdin mi?

Ateş şiirini geceye okurken, bu gece başka bir şey yaratamayacağını biliyordu. Ne tek bir sözcük, ne de tek bir nota daha yazabilecek durumda değildi. Sude'yi özlemişti. Bu müzikali yazabilmesi için, Sude'den uzak kalmaya ihtiyacı olduğu kadar onun varlığının desteğine de muhtaçtı.

Orkestranın tatile girmesine on gün kalmıştı. Ateş, bunca yıldır ilk kez günleri saydığını fark etti. On birinci gün sonra, dağ evinde Sude ile birlikte olacaktı. Son bir aydır yazdığı her satırı okumak, kağıda geçirdiği her notayı ona dinletmek için sabırsızlanıyordu. Yıllar geçtikçe, Sude'yi yalnızlığını paylaşmak için bile özler olmuştu.

Uzun siyah saçlarını okşamak, fer fecir okuyan nilüfer yaprağı mavisi gözlerine dalmak, onun şakalarıyla kahkahalar atmak, zaman geçtikçe daha vazgeçilmez olmuştu Ateş için.

Elinden yüzlerce kadın geçen Ateş... Hiçbir kadına asla bağlanmayan, kendini bildi bileli çok eşli yaşayan Ateş... Kendisi bile fark etmeden Sude ile tek eşli olarak yaşamaya başlayan Ateş... Sonunda Sude'nin inadıyla, pes eden Ateş...

Ateş, Sude ile on iki sene önce, İstanbul Müzik Festivalinde tanışmıştı. Hatta ilk karşılaşmalarında Sude'den hoş-

lanmamıştı. “Bu kadın benim tipim değil, hiç işim olmaz,” demişti arkadaşlarına. Tatillerde İstanbul’a gelip gittikçe, ortak arkadaşlarından dolayı Sude ile sık sık karşılaşmışlar, önce arkadaş, sonra da dost olmuşlardı. Sude altı aylığına İngiltere’ye gidene kadar...

İngiltere’ye özel bir eğitim için giden Sude, üçüncü haftanın sonunda Ateş’in yanına yerleşmişti. O günlerde apar topar girdiği Ateş’in hayatından bir daha da çıkmamıştı. Ateş’in diğer kadınları... Sude’nin inatçılığı... Ateş’in kadınlara ‘hayır’ının olmaması... Sude’nin sevgisi adına yıkıcılığı... Ateş’in kaçışları... Sude’nin kaçışları... İlk dört seneleri gerilim filmi gibi yaşanmıştı. Hemen hemen her buluşmalarında birbirleriyle kavga etmişler, birkaç kere kopma noktasına gelmişler, ama asla kopamamışlardı.

Tenleri onlara rağmen anlaşıyor, bedenleri birbirlerini anlıyor, tüm sorunları bilinçlerinin yarattığı kaprisler olarak zamanla aşılıyordu. Belki de Sude haklıydı, dört senedir ondan başka hiçbir kadınla birlikte olmayan Ateş kendini bedenine, tenine, iç güdülerine ve Sude’ye bırakmış, bıraktıkça da kendine ulaşmıştı.

Aşk demek istemiyordu yaşadıklarına. Aşk sözcüğünü kirletmişti insanlar. Peki ya ne demeliydi? İşte o sözcüğü bulamadığı için, bu müzikali yapmaya karar vermişti Ateş. Bu, onun ve Sude’nin müzikaliydi. Palace Theatre’da Sude ile en ön sırada oturup, kendi müzikallerini seyretmek... Sude’nin gözünden akan yaşları silmek... Müzikle ve kendi hikâyeleriyle özdeşleşmek ve yabancılaşmak... Var olduğunu bilerek, yok olmayı tercih etmek...

Ateş gözlerini açtığında, ellerinin arpında değil, Sude’nin teninde gezmesini istiyordu.

DÖRT

Sıkı bir sabah yürüyüşü, şelalenin buz gibi sularında biraz yüzme ve ardından yapılan enfes bir kahvaltıdan sonra tüm kadınlar keyfe dalmıştı. Kadınların içlerindeki panik, sanki havada asılı gibi duruyordu ve esintiden ürperiyorlardı.

Kadınlar, bekledikleri ânın geldiğini bildikleri için, bedenlerinin tepkilerini yaşıyorlardı. Fidan'ın midesi bulanıyordu, Beyza soğuk soğuk terliyordu, Seniha'nın kalbi yerinden çıkacakmışçasına koşuyordu. Ada'nın ela gözleri kadınları incelerken, Çakıl sigarasından tüten dumanları takip ediyordu. Derin, başı önünde, yapılacak ilk konuşmanın bir an önce tamamlanmasını istiyordu. Zaman şu anda

tüm ağırlığıyla kadınların üzerine abanmış, kalkmak bilmiyordu.

Sabahtan beri fazla konuşmayan Sude, elindeki kâğıtları bir düzene soktuktan sonra, yerinden kalktı ve, “Masaya geçelim,” dedi.

Kadınlar yerlerinden kalkıp birer birer masaya doğru ilerlerken, avlunun taş duvarlarını saran yasemin kokusu da kadınları takip ediyordu.

Ahşap, dikdörtgen şeklindeki masif masaya oturdular. Sude masanın başında, bugüne kadar kadınların alışık olmadıkları, net bir ses tonuyla konuşmaya başladı. Dalgali, siyah saçları rüzgârdan karışmıştı. Mavi gözleri bir buz parçası kadar soğuk ve keskindi.

“Bize diğer kadınlardan gelen bazı e-postaları dinlemenizi istiyorum,” diyerek okumaya başladı:

“Esra- İzmir

Merhaba,

Öncelikle size çok iyi bir haberim var, burada sizinle tanışmayı bekleyen harika iki aday var. Bunlardan biri size hep sözünü ettiğim benim yakın arkadaşım olan Ebru, diğeri ise dört ay önce tanıştığım bir rehber öğretmen. Her ikisi de sizinle tanışma noktasına geldi ve kendilerini değiştirmeye hazırlar. En kısa zamanda Sude’nin İzmir’e gelmesi gerekiyor.

Bu iyi haberdirdi. Ama bununla bitmiyor, bir de harika bir haberim var. On gün önce tanıştığım ve size anlattığım doktor Murat’la sevgili olduk. Sizi dinlerken, bazen bana masal gibi gelen sözlerinizin, yaşamımda bazen bire bir gerçekleştiğini görmek benim için mucize gibiydi. Sizleri çok özledim. Murat’la yattığımız ilk gecenin ardından, ‘Ben böyle bir kadınla hiç birlikte olmamıştım,’ sözlerinin ayaklarını

yerden nasıl kestiğini ise sanırım söylememe gerek yok.

Bana, kendime, bedenime ve cinselliğime sahip olma bilincini verdiğiniz için yine, yeniden teşekkür ederim.

Saba şelalede olduğunuzu söyledi. Aramıza yeni katılacak olan kadınlara da, şimdiden, 'Harikasınız,' dediğimi söylemenizi rica ediyorum.

Hoşça kalın."

Okumayı bitiren Sude, tek tek misafir kadınlara baktı. Buraya gelişlerinin hayatlarını değiştireceğini anlamaları önemliydi. Hiçbir yorum yapmadan ikinci mesaja geçti.

"Didem- Ankara

Yine yok olmuştunuz!.. Bunu duymak, tabii ki beni çok sevindirdi. Umarım, yolculuğa başlayan dört kadın da, sürdürme cesaretini gösterir. Ankara'da adım adım yol aldığım bir kadın var. Sanırım, bir-iki ay içinde aday durumuna gelebilecek.

Bizim evde durum biraz karışık, o nedenle de size danışmak istedim. Kocam Sude'yi bulursa bir kaşık suda boğabilir. Çünkü, şu anda yaşadığımız tüm sorunlardan Sude'yi sorumlu tutuyor. Ben sizinle olmaya başladıktan sonra, hele de sizinle tatilM gi-dip döndükten sonra, çok değişmişim. Bu halimden nefret ediyor. Ben bedenime sahip çıktıkça, o benden ve seksten kaçır oldu. Sizin gösterdiğiniz hareketleri yaptıktan sonra, onunla gerçekten harika bir gece yaşadık. Ama o geceden sonra, Faruk gerçekten tuhaflaştı. Her şeyden önce çok agresif, sürekli beni aşağılamaya yönelik sözler söylüyor ve, 'Sana ne oldu anlamıyorum ama çekilmez oldun,' deyip duruyor.

Sanırım onu seçme nedenlerimle yüzleştikten sonra, korkum kalmayınca, evliliğimizin daha önceki dengelerini de tamamen bozmuş oldum. Artık bu ilişkiyi sürdürmek istemiyorum. Galiba kendim oldukça, yaşamım bir yandan inanılmaz kolaylaşıırken, bir yandan da zorlaşıyor.

Yeni gelen kadınlara o çok sevdiğim kitabın adını söylemeyi unutmayın: Sana Gül Bahçesi Vaat Etmedim. Bazen, durumumuzu o romanın kahramanına çok benzetiyorum. Çünkü, 'kendi sanal dünyamızın korkuları ve acılarında yok olmak mı, yoksa kendi gerçeğimiz içinde var olmanın acılarıyla yüzleşmek mi,' sorusunun yanıtına sahip çıkmak her zaman kolay olmuyor.

Beni ararsanız sevinirim.

Sizi seviyorum. Çok çok çok çok.....ÇOK!"

Ve üçüncü mektup...

"Gonca- Antalya

Vahşi kadınlar☺, umarım her şey yolundadır.

Beni soracak olursanız, işlerim harika gidiyor. Ama hâlâ daha bir sevgili bulamadım, aday çok, adam yok☺ durumu aynen devam ediyor!!! Hep beraber ne zaman buluşuyoruz? Sizi çok özledim. Şayet siz yakın zamanda buraya gelemeyecekseniz, ben oraya gelebilirim.

Bu arada, sanırım ben ortaya çıkan kendimi yeni fark ediyorum. 'Sert, katı, iş söz konusu olunca belki biraz üçkâğıtçı' mı?.. Belki de tanımı, açılımı başka bir şeydir. Her step atlama çabasında suçluluk duygusunun tekrar kendini göstermesi☺. 'Sen ne yapıyorsun?' sesine rağmen, uyanamamalar. 'Yeter' duygusu!..

Özgürleşmek ne zormuş! Keyifli ama zor. Sinirini, nefretini görmek, zor. Ve artık hiç yalan söyleyememek. Ne kendine ne diğerine. Makyaj bile yapamamak. Durumu kabul etmeden, onu güzelleştirmek olmuyor.

Yani, süreç yaşamın içinde de aynen devam ediyor. Ya da hep söylediğiniz gibi yolculuk hep devam ediyor.

Sizleri çok özledim, bir an önce sizlerle konuşmaya ihtiyacım var...

ÖPÜCÜKLER..."

Sude elinde kalan diğer kâğıtları masaya koyduktan sonra, "Duyduğunuz gibi, aslında sizler tesadüf eseri burada değilsiniz," dedi. "Bizimle birlikte olan kadınların seçtiği, sonra da bizimle olan ilişkilerinizde, kendinizi değiştirmek konusundaki isteğinizin ve azminizin gerçek olduğuna inanmamız sonucunda buraya gelebildiniz."

Sude'nin sözünü bitirmesini bekleyemeyen Beyza söze girdi: "Böyle kaç kadın var Allah aşkına?"

Derin hiç düşünmeden yanıt verdi: "Çok, hem de çok fazla."

Ada hemen atıldı: "Burada oyun oynamıyoruz. Değişen her kadın, yeni ulaşılabilecek her kadın, bizim için çok önemli. Biz bu düzeni değiştirmek istiyoruz. Onun için de, önce kadınları değiştiriyoruz. Lafla, felsefeyle veya politikayla düzenin değişmeyeceğini çok iyi biliyoruz."

Fidan aklından geçenleri dile getirmekten çekinen, ürkek ses tonuyla, "Yoksa siz, gizli bir örgüt müsünüz?" diye sordu.

Çakıl, yaramaz kız gülümsemesiyle, "Bu baktığın yere göre değişebilir," diye yanıt verdi.

Konuşma Sude'nin istediği kıvama gelince Sude ayağa kalktı ve tüm kadınlara dönerek kaşları çatık, konuşmaya başladı.

“Biz gizli bir örgüt müyüz? Gizli örgüt sözcüğünün hepinizin algısında bir karşılığı var. Bunları anlatın desem, temelde kesiştiğiniz noktalar olmakla birlikte, çok ayrıştığınız noktalar da olacaktır. Bana sorarsanız, bizim gizli örgüt tanımıyla en ufak bir alakamız yok, ama... Ama'dan sonrası, sizin ve bizim tüm hayatımızın nasıl işlediğinin yanıtını da verir.”

Seniha, akli karışmış, şaşkın bakışları, iri iri açılmış siyah gözleriyle ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Acaba başı dertte miydi? Yok, bu kadınlar çok iyi insanlardı. Militan olabilirler miydi? Yok imkânsız, evde silah falan da yoktu. Hem Sude, biz gizli örgüt değiliz, demişti. Seniha bir anda, kendini eli silahlı dağlara çıkmış düşününce, kulakları zonkladı. Zaten düzene koyamadığı hayatı... Yok, yok böyle bir şey asla söz konusu olamazdı.

Aysu, o köhne reklam firmasında çalışmaktansa, burada bu kadınların yanında militan olabilirdi. Kaybedecek neyi vardı ki ya da kaybedecek her şeyini, zaten annesinin ofisinden ayrılırken kaybetmemiş miydi? Beklentisi var mıydı, insan bilmediği bir şeyi bekleyebilir miydi?

Beyza, için için sırıtıyordu. Sude'nin onları bir yere götürmeye çalıştığının farkındaydı, ama hani bu gizli örgüt tanımını da hoşuna gitmişti.

‘Düzeni değiştirmeye ant içen vahşi kadınlar, dün yine bir erkek kahvesini bastılar’

‘Flaş haber, tüm ülkede terör estiren vahşi kadınlar, ellerine geçirdikleri tüm erkekleri işkenceden geçireceklerini açıkladılar’

Aklından geçen bu sahneler, Beyza'yı iyice keyiflendirdi. Yapamadığı programını da yapabilirdi o zaman. Evet

evet, keşke böyle olsalardı. Ama olabilir miydi? Hayır, keşke...

Fidan'ın içi kalkıyordu. Buraya ne hayallerle gelmişti. Hayatını değiştirecekken, sorunlarıyla yüzleşecekken, şu anda sözü edilen bu 'gizli örgüt', 'aday kadınlar', 'dünyayı değiştirmek' falan, fazlaydı onun için. Hem de çok fazla.

'Acaba daha fazlasını duymadan, hemen kaçıp gitsem mi?' diye düşündü. Hayır. İmkansızdı. Tüm bunların mantıklı bir açıklaması olmalıydı. Bu kadınlar hakkında bu kadar yanılmış olamazdı.

Kadınların huzursuzluğunu izleyen Ada, Sude'nin özellikle sustuğunu biliyordu. Biraz sonra Sude'nin yapacağı konuşma ile kadınların kafaları biraz daha karışacaktı. Fidan'ın renginin yavaş yavaş sarardığını da fark eden Ada, kadını rahatlatmak için ona göz kırptı.

Çakıl, başına bir çorap geçirip gelmeyi düşündü. Onu gören kadınların yüz ifadelerini görmeyi çok isterdi. Ama Sude'nin tepkisinden korktuğu için, bunu sadece hayal ederek eğlendi. Bu kadınlar, gerçekten onların gizli bir örgüt olduğunu düşünüyorlardı. Bu giriş kısmı onu her seferinde eğlendiriyordu. Hele de kendisini bir militan olarak düşününce, neler neler yapardı ama...

Çakıl içeriden getirdiği tepsiyi masaya koyarken, "Buzlu çaylar hazır," dedi. Sude gözlerini kadınların üzerine dikip, konuşmasına kaldığı yerden devam etti.

"Size 'ama,' dedikten sonra konuşmamı yarıda kesmiştim, çünkü hepinizin bizim gizli örgüt olup olmadığımızla ilgili düşünmenizi istedim. Aslında bizlerin ne olup ne olmadığımızdan daha da önemli olan, her birinizin bizi nasıl algıladığınız. Biz ne yapmak istediğimizi biliyor ve bu yolda ilerliyoruz. O anlamda da adlandırmalara gereksinmemiz yok.

"Ama sizlerin, bizi bir yerlere oturtabilmeniz için, tanımlamanız gerekli. Bu durum, tüm yaşantınızda da aynen

böyledir. Çevrenizde olup bitenlerin gerçekliği, sizin algılarınızla tanımlanır. Kavramsal olarak, ‘gerçekler’ dediğiniz, sizin algıladıklarınızdan ibarettir. Algılamanız değiştikçe, gerçeklik tanımlarınız da değişecektir.

“İletişim, algılamak ve algılatmakla kurulur. Biz bir şeyi algılarız ve algılarımız doğrultusunda da karşı tarafa algılatırız. Karşıımızdaki kişi de bizim ona algılatmak istediğimizi, kendi algı sınırları içinde algılayıp yorumlar. Ne kadar doğru algııarsak, o kadar doğru algııatabiliriz. Algıımızı ne kadar açarsak, algııılayabilme yeteneğimiz de o kadar artar.”

Sude’nin bakışları, tüm kadınları teker teker süzüyordu. Havada savrulan sözcükleri yakalayıp, anlamlar bütünü oluşturmaya çalışan kadınlar dalgındı.

Adamın kılsız, beyaz cinsel organı. Hayır!.. Şu anda bunu hatırlamak istemiyor! Adamın kılsız beyaz cinsel organı...

Yenimahalle'de eski üç katlı küçük bir apartmanın orta katında akrabaları, üst katında da onlar oturuyor. En alt kattaki daire kiralık. Beyza o gün okuldan geldikten sonra evde yalnız. Kapının zili çalıyor... Beyza siyah önlüğü üzerinde kapıyı açıyor... Karşısında duran kumral, iri yarı adam 'Kiralık Daire' için geldiğini söylüyor, annesini-babasını soruyor... Adamın suratına yapışan gülümseme... Yok, pis pis sırtıyor... Sırtış gayet net aklında ama adamın yüzü... Adamın yüzü...

Adam ona rağmen hole, oradan salona geçip, sobanın

yanındaki en sıcak koltuğa yerleşiyor... Beyza'nın küçük bedenine göre iri duran koltuğu koca bedeniyle dolduruyor... Sağa-sola doğru kontrollü bakışlar atıyor... Hiç de yabancılik çekmediği belli... Demek ki tanıdık biri... Yüzü... İri cüssesi... Kim bu yüzsüz yüz?.. Kim?..

Tanımadığını düşündüğü, ama evin içinde yadırgayamadığı adama, mutfaktan su getiriyor... Suyu verirken adam yüzünü okşuyor... Beyza tepkisiz... İçinde kocaman korku... Korkuyor, ama ses çıkartamıyor... Neden tepkisiz?.. Bağır-sana hadi bağır!.. Alt katta akrabalar var. Bağırmasa, seslense bile duyacaklar ama o sessiz...

Adam koltukta Beyza'yı dizine oturtuyor... Elini önlüğün altından donuna, oradan da pürüzsüz, minik, daha onun bile haberdar olmadığı cinsel organına indiriyor... Bir yandan Beyza'nın apış aralarını okşarken, diğer yandan sertleşen cinsel organını rahata kavuşturmak için fermuarını açıyor... Beyza'nın sessizliği sürüyor, adama karşı direnmiyor... İlk defa gördüğü damarlı beyaz parmağa şaşkın şaşkın bakıyor... Korkuyor... Ama kaçmıyor... Kaç!.. Kaçamıyor!..

Adamın kucağından, halının üzerine devriliyor... Acele indirilen pantolondan beyaz, kaygan, sert cinsel organ fırlıyor... Beline kadar sıyrılmış önlüğünün altından ona sürtünüyor... Beyaz sert, parmak organ... Sürtünüyor.. Sert organ... Sürt... Sert... Adam bütün ağırlıyla onun üzerinde... Nefes alamıyor... Kulağında hırıltılar... Hırıltılar... Hırıltılar odayı kaplıyor... Hırıltılar...

Adam, hiçbir şey olmamış gibi üzerinden kalkıyor... Beyza halının üzerinde, yüz üstü dönüp doğruluyor... Adam salonu geçip sokak kapısından çıkarken, geriye dönüp bakıyor... Kötü bakışları... Beyza'ya tehdit edildiğini anımsatıyor... Kimseye bir şey söylememesi için yapılan tembih-tehdit cümleleri... Neden tehdit?..

Kapıdan çıkarken, o pis sırtış yerine, canlı, nefes nefese, ama ciddi ifadeli, yüz­süz yüz... Ama yüz yok?..

Beyza, halının üzerinden kalkıyor... Kapiya gidene kadar adam yok oluyor... Beyza, adamın arkasından kapıyı kapatıyor... Ne bir ses!.. Ne de bir çığlık!.. Adam gittikten sonra yalnız kaldığını anımsıyor... Hiçbir şey olmamış gibi odasına gidiyor...

Hiçbir şey olmamıştı aslında, ne gelen, ne giden, yoksa olmuş muydu? O gün, bir şey olup olmadığının farkında değildi. Ama o zamandan bu zamana, her gece rüyalarına giren, sonradan erkeklik organı olduğunu öğrendiği, o beyaz, kaygan şeyin ve sessizlikle eşdeğer bir korkunun, onun ayrılmaz bir parçası olduğunun farkındaydı. Tıpkı o gün atamadığı çığlığı, yıllardır sessiz sessiz atsa da, kimselere duyuramadığının farkında olduğu gibi...

Kılsız, beyaz cinsel organ bu kadar net de, onca zorlamaya rağmen, adamın yüzü neden biçimlenmiyordu belleğinde? Karanlık olmadığı halde neden hep karanlık var gözlerinde?.. Şu anda bunları hatırlamak istemiyor. Algılamak istemiyor... Midesi bulanıyor ve kusmaktan korkuyor...

Beyza, “Yeter!..” diye bağırarak istiyor...

“Sude, ben iyi değilim.”

Beyza’nın rengi, yeni tutmuş kar kadar beyazdı. Soğuk terler, boncuk boncuk yuvarlak yüzünden aşağıya süzüldü. İri kahverengi gözleri küçülmüştü. Elleri zangır zangır titriyordu.

Ada hemen Beyza’nın yanına gidip elini tuttu. Derin, içerden su getirip ona içirdi. Çakıl, “Tamam sakin ol,” derken, Sude Beyza’ya sarılıp, “Bunların hepsinin üstesinden geleceksin, emin ol,” dedi.

Beyza, kusma isteğinin yok olduğunu fark edince yavaş yavaş terlemesi de azaldı.

“Sude, o bakışın beni korkutuyor. Tıpkı seninle konuştuğumuz o günkü gibi, şimdi bunları anımsamak istemiyorum. Seninle konuştuktan sonra, onca yıl hiç aklıma gelmeyen o adam...”

Beyza’nın hıçkırıkları konuşmasına engel olmak için ar-
dı ardına devam etti. Öfkesinin önüne geçebilmesinin imkânı yoktu. Avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı.

“Hiçbir şeyin üstesinden falan geleceğim yok. Yıllardır anımsamadığım bu sahneyi bana yaşattığınızdan beri, trajedi olan yaşamım, korku filmine döndü. Siz yaşamı kolay sanıyorsunuz, değil mi? Böyle dağların tepesine saklanıp oradan ahkam kesmek kolay. Canınız istediği zaman gerçek yaşamdan kaçabiliyorsunuz. Ben buraya geldim, çünkü yaşamımın üstesinden artık gelemiyorum. Burada, algılama, algılatma gibi saçmalıkları dinlemek istemiyorum.

“Canım acıyor! Anlıyor musunuz, onu geçirebilecek bir merheminiz var mı? Sude, burada film kahramanı gibi ahkam kesip duracağına, biraz gerçeklerden konuşalım. Yoksa, ben gitmek istiyorum. Sizin hayallerinize malzeme olmaya hiç niyetim yok. Anlaşılmaya geldim, anlıyor musunuz?

“Bir şey söyle Ada, bir şey söyle Aysu...Anlatamadım galiba off!..”

Beyza ayağa kalkmış, hem yürüyor hem de sağa sola, “Anlamıyorsunuz!” diye çığlık çığlığa bağırmaya devam ediyordu.

Ada, “Hepimiz bir araya anlaşılmak ve anlamak için geldik,” dedi.

Beyza’ya sarılan Derin, “Seni seviyoruz,” dedi.

Sude, “Beyza seni çok iyi anlıyorum. Canının acıdığını da biliyorum. Acısın. Yeter ki, kendine acıma,” dedi ve sonra, diğer kadınlara dönerek devam etti: “Burada, olduğunuz süre içinde size aktarılacak her sözcüğün, bir görünen, bir de gizli anlamı olduğunu yakında anlayacaksınız. Deği-

şimin hapı yok. Kendinizi tanımanız, geçmişinizle yüzleşmeniz ise bir süreç içerir. Ayrıca, Didem'in de söylediği gibi, size gül bahçesi vaat etmiyoruz."

Beyza, Sude'nin cümlesini tamamlamasını beklemedi. "Ne bu? Engizisyon mahkemesi mi? Sağ ol Sude, ben gül toplamaya gelmedim zaten!"

Kadınlar güneş altında, stres altında terlerken Ada aniden konuyu değiştirdi. "Hep biz mi terleriz, hep biz mi deodorant kullanmak zorundayız. Erkekler de terler. Gömlekleri sırtlarına yapışır. Onlara da deodorant reklam baskısı yapılsın. Yeter!.."

Hepsi Ada'ya dönüp, şaşkın şaşkın bakarken Ada, bir yandan da eteklerini aşağı yukarı yelpazeleyerek bacaklarını havalandırıyordu. Kadınlar fıkırdaşmaya, eteği olanlar Ada'yı taklit etmeye başladı. İnen, kalkan etekler, bacaklar, donlar, kadınlar... Kadınlar...

Hava yumuşamıştı. Ya da yumuşadığını sanmıştı herkes. Sude, Beyza'ya meşhur buz gibi bakışlarıyla baktı.

"Kendine acımayı bırak, seni bu hale ben getirmedim. Kendi korkularıyla yüzleşmekten korkuyorsan, kapı orada. İmzaladığın kağıdı yırtıp atarsın ve hemen gidersin. Yıllardır yaptığın gibi, şu anda da bizi suçlayarak, kendinle barışamazsın.

"Burada bizim sana acıamızı bekliyorsan, büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaksın. Biz kendimize hiç acımadık, bu nedenle de başka kadınlara da acıamamız imkânsız. Acımak, acıyanın da zavallılaşmasını getirir. Bizim zavallılaşmaya hiç niyetimiz yok. Tekrar söylüyorum, burada sana acınmasını istiyorsan hemen eşyalarını topla!"

Sözlerini bitiren Sude, başka hiçbir şey söylemeden avludan içeriye gitti. Fidan ve Seniha ne yapacaklarını şaşırmış, yardım isteyen gözlerle kızlara bakıyorlardı. Beyza başı önünde, için için hıçkırıyordu.

Derin, Beyza'nın yanına gidip elini tuttu. Üzgün olduğunu belli eden ses tonuyla, "Sude doğru söylüyor," dedi. "Şimdi biraz sakinleş. Onun haklı olduğunu sen de biliyorsun. Kendine de, bize de biraz zaman tanı. Öğlene çığ börek var, börekler hazır olana kadar ara verelim." Beyza'nın yanağına küçük bir öpücük kondurdu.

Ada, bu sahnelere alışık olduğunu, "Sude birazdan sakinleşir, merak etme," sözleriyle belli etti.

ALTI

Karmakarışık masasını düzene sokmaya çalışan Saba, arada başını kaldırıp camdan denizi seyrediyordu. Denizin mavisini görmek, onun dinginliğini izlemek içini rahatlatıyordu. İki gündür işe sabah sekizde gelip ancak gece yarısı ayrılabilirdi. Kızların olmadığı bu zamanlarda canı çıksa da, söylense de aslında için için seviniyordu. Yeni kadınlar, yeni kurtuluşlar...

Ufak tefek, biçimli vücudunda biraz iri duran memeleri, bazen ameliyatlı olmadığı konusunda karşısındakileri inandıramadığı küçük burnu, kısacık kesilmiş siyah saçları, kırmızı küçük dudakları, parlak gözleri ile oradan oraya koş-turan Saba'ya bir yandan otomatiğe bağlanmış gibi çalan

telefon, diğ er yandan Kazakistan otel şantiyesinde çıkan sorun sabah sabah yetmişti. Masasını biraz toparlayıp,    len Bebek Kahvede kafa dinlemek istiyordu.

E-posta kutusunu kapatırken, bugün kızlara g nderdiğı mesajı tekrar okudu. ‘Hiç sorun yok,’ demekle doğ ru yaptığını bir kez daha düşündü. Ada eğ r Kazakistan’daki otelin şantiyesinde çıkan aksiliğı duyarsa, elektrik firmasının formeni Kerim’i Kaz Dağları’ndan bile par alayabilirdi. S ylemeyerek hem bir genç erkeğinin hayatını kurtarmış, hem Ada’nın sinirlerini oynatmamış, hem de sorunu   zm şti. Gerçi bunun için biraz paralandıysa da, sonunda halledebilmişti.

  ğleden sonra daha rahat çalışabilmek için, kendisinin de kaybolmak üzere olduğu masasının üzerini toplamaya başladı. Dosyalanacak anlaşmalar sekretere verilecekti. Bazı evraklar dolaba, bazı evraklar kilitli çekmecesine, bazı evraklar kızların masalarına, faturalar onaylanıp muhasebeye... K ğıt yığınlarını bölüm bölüm ayırıp onlardan kurtulmaya çalıştı.

Masası çalışılabilir duruma gelince de  ekmecesiyle  ğraşmaya başladı. Tüm kızların onunla dalga geçmesine neden olan kusursuz düzeni, birkaç gün içinde alt üst olmuş, o da ipin ucunu bırakıvermişti.

 ekmecesinin dibinde duran defterini gördüğünde, ister istemez ona uzandı. Geçmiş yıllarla dolu olan bu defter, ona hem nereden nereye geldiğini anlatan bir belge, hem de şu anda ondan çok uzak kalan acılarının  zeti gibiydi. Defterini karıştırırken, arasında kalan bir kağıdı gördüğünde, o günün acısını tüm hücrelerinde tekrar hissetti. Yıllar önce bir anneler gününde yazdığı bu kâğıt...

“Oğlum ile ilgili durum düzelecek mi? Ben düzelecek miyim? Oğlum ile ilgili iletişimim nasıl sürek-

li hale gelecek? Hiç gelmeyecek mi? Beni eski kocam aradığında, nasıl bu kadar zayıf oluyorum? Tepkisizlik ve 'evet' deme zorunluluğu... Çünkü başkasına hakkın yok... Çünkü ses çıkaramıyorsun. Çünkü sesin içine kaçıyor, orada boğuluyor, yok oluyor. Eriyor... Ağlamaktan gayri elden gelen bir şey yok. Ağlayarak çözülmeyeceğini bile bile, ağlaya ağlaya, ağlaya ağlaya....

Bırakıp gitmenin cezası

Bırakıp gitmenin diyeti

Bırakıp gitmenin bedeli

Bırakıp gitmenin sızısı

Bırakıp gitmenin, oğlumu bırakıp gitmenin, oğlum olmadan yaşamayı göze almanın, oğlumu geride bırakmanın, bırakmanın bedeli...

Ömrümün sonuna kadar, ömür ve son varsa... Yaşanan her anda ödenemeyecek bedel...

Kendimi sakat hissediyorum, özürlü... Bir yanı eksik... Var olma mücadelesinde zaten tek yanı çürük... Hiç tamir olamayacak gibi geliyor...

Bir gün, oğlumla bir gece uyuma fırsatı olacağı hayali ile yaşamının ağrısı...

Kokusunu özlüyorum, sesini, boynunu, ellerini, küçük kafasını...

Ona bir şey alabilmenin keyfini... Uykuda yüzüstü halini... Anne deyişini... Kollarını boynuma dolamasını...

Eski kocama çok kızıyor muyum? Hayır.

Bedeli ödemek, benim sorunsalım. Bu bedeli nasıl ödeyeceğim de, yine benim acım. Onun ödediği bedel de kolay değil, biliyorum. Ben onunla da konuşabilmeyi istiyorum. Sadece bir şeyi paylaş-

mak için değil, ama oğlumla özgürleşebilmem için konuşmamız lazım.

Umarım bir gün beni dinleyebilecek durumda olur. Çünkü önce 'Beni affet', sonra 'teşekkür ederim', ardından 'Kendi bedelini kendin öde' ve 'Beni ve oğlum rahat bırak' demeyi isterdim. Artık vazgeç, yaptığının ne bana, ne sana, ne oğlumza bir yararı var. Özellikle oğlumza... Onu özgür bırak artık. LÜTFEN.. ”

Üzerinden yıllar geçmiş olmasına, oğluyla iyi bir anne-oğul ilişkisini sonunda kurmuş olmasına rağmen, Saba gözyaşlarına gene de engel olamadı. Ne çok acı çekmişti, ne çok gözyaşı dökmüştü. Yanlışları ve zayıflıkları tokat gibi yüzünde patladıkça, ne kadar sık intihar etmeyi düşünmüştü. Kendinden ne kadar sık nefret etmiş, yıllar ve yıllar boyu ne çok bedel ödemişti.

Gözyaşlarını silerken, oğlunu aradı ve onunla akşam yemek yemek istediğini ve gece de onda kalmasını söyledi. “Tamam anne,” yanıtı her şeye değerdı tabii ki. Ama zaten bedeller de ödenmişti.

“Bedel yoktur,” diyen Ateş geldi aklına. Sude ile bu konuda ikisi hiç anlaşılamazdı. Sude yaşamda ‘bedel’lere inanır, Ateş ise ‘bedel’ diye bir ödemenin olmadığını savunurdu.

‘Sude dibine kadar haklı,’ diye düşündü Saba. Bedel vardı ve kuruşu kuruşuna da tahsil ediliyordu.

Yıllar önce, Sude’nin ofisine gittiği ilk gün kendini ne kadar huzursuz hissetmişti. Onu oraya götüren Nazım, “Bak, Sude bazen çok ters ve acımasız olsa da, onu dinlemeni öneririm,” demişti.

Yaşamı hep terk edilme, anlaşılmama, acı ve gözyaşı ile geçtiği için, bunun değişeceğine de inanmıyordu. Sude ile ilk tanıştığında mavi gözleri dikkatini çekmişti. Siyah saçla-

rıyla zıtlık oluşturan gözleri, sanki karşısındakinin beynini okur gibiydi.

Nazım, “Saba sana emanet, yardıma ihtiyacı var,” deyince Sude, amma sert çıkmıştı. “Ben kimseye yardım etmem, ancak ajite edip, yol gösterebilirim. Eğer cesareti varsa, o kendi kendine yardım eder.” Saba, o gün Sude’den hoşlanmamıştı.

İşsizdi, iki yaşında terk ettiği oğlunu babası düzenli olarak göstermiyordu, yanında yaşadığı abisi ile sorunları vardı. Tüm bunlara rağmen de, burnundan kıl aldırmiyordu.

Sude’nin sorularına kısa yanıtlar verirken, aslında biran önce oradan kurtulmak istiyordu. Çünkü, bu kadın konuşmalarıyla onu rahatsız ediyordu.

“Hemen bir iş bulmamız gerek.”

“Zaten arıyorum, ama koşullarıma uygun bir iş yok.”

“Senin şu anda koşul seçme özgürlüğün yok!” demişti Sude. Bunun üzerine Saba’nın hoşlanmama duygusu nefrete doğru yol almaya başlamıştı.

“En kısa zamanda sana bir iş ayarlamaya çalışacağım. Haberleşiriz, eğer değişmek istiyorsan, beni sen arayacaksın, sen durumuna sahip çıkacaksın, benden sana sahip çıkmamı bekleme,” sözleriyle biten görüşmeden çıktığında, üzerinden sanki tonlarca yük kalkmış gibiydi.

Kendi geçmişini an be an hatırlarken sanki o geçmiş ona ait değilmiş gibi hissetti. Sanki tüm o anlar yaşanmamıştı. Saba hep bu ofiste, hep kızlarla, hep oğluyla, hep Beşiktaş’taki evinde yaşamıştı.

Havanın her halini
Severdi Adam
Kadının her hali gibi
Sıcak teni de
Soğuk gözleri de
Fırtınalı yüzü de
Limanları arasa da
Havanın her halini severdi Adam
Çakan şimşekleri
Gökyüzünde
Ya da gözlerde...

Sigara dumanından artık nefes alınamaz hale gelince, Ateş tek odalı stüdyosunun camını açtı. The Phantom of the Opera'nın müziği, pencereden dışarı sızıp, yağmur damlalarına tutunarak Soho'nun ıslak sokaklarına düşüyordu. CD çalarının sesini sonuna kadar açtı. Pencereden başını dışarı çıkartıp yağmuru yüzüne yağdırdı.

Kıskançlık duygusunun olmaması ile övünen Ateş, Andrew Lloyd Webber'i ve Charles Hart'ı tüm benliği ile kısıyor, hırslanıyor, hırslanıyordu...

Stüdyosunun ortasında duran piyanonun başına geçti. Parmakları piyanonun tuşlarında, karşısında duran bambu kanepede Sude'nin yattığını hayal etti.

Sude'nin uzun saçları, kanepenin kenarından, dalgalanarak yere sarkıyor, mavi gözleri çizgi gibi kısılmış, kalın dudakları yarı aralık, yan yattığı için ezilmiş memelerinin uçları dikilmiş, bel oyuntusu parlamış, göbeği ortada, Ateş'i tahrik eden kırmızı ojeli ayakları...

Boş olan kanepede gerçeğine dönmek, Ateş'i öfkeliyordu. Piyanonun tuşları üzerinde hareket eden parmakları bas ve tiz sesler arasında koşarken sağ ayağını da hızla yere vurarak tempo tutuyordu. CD'den gelen "And do I dream again" yakarışları, Sude'nin gözleri, yağmurun sesi, mavi gözler, mavi... Ve piyanoya atılan bir yumruk.

Yukarıdan şelaleyi seyreden Sude, kendini buz gibi sulara bırakmak istedi. Biraz önce Ateş'in sesini duymak, ona çok iyi gelmişti. "Öffff!.." Onun burada olmasını istiyordu. Ateş'in yanında uzanmak, koltuğunun altında, onu koklarken bedeninin müziğini dinlemek... Yitip gitmek...

Aşağıya inmesi gerekiyordu. Kadınların yanına gitmeli, kaldığı yerden devam etmeliydi. Kızların yanına gitmeden önce banyoya geçti. Camdan içeriye teklifsizce süzülen güneşin sıcaklığı, tüm banyoyu ele geçirmişti. Ilık suyu açan Sude, aslında saatlerce küvette yatmak istiyordu ama hızla düşünü alıp merdivenlere yöneldi.

Kadınlar, birinci katın terasındaki ahşap şezlonglara

uzanmış güneşleniyorlardı. Sude, terasa çıktı ve, “Hadi bakalım, bu sıcakta güneşlenilmez, hep beraber salona iniyoruz,” dedi.

Salonun serinliği, öğlen sıcaklığında mayışmış kadınları kendine getirdi. Hepsi birer koltuğa serildi. Sude konuşmaya başladı.

“Kendi zayıflıklarınızı ve güçsüzlüklerinizi kabul etmek yerine, başkalarına yaranmak için davranarak, onların sanal övgüleriyle egolarınızı şişirmeye alışık olan sizler, burada bizlerden asla böyle bir davranış göremezsiniz. Sizlerle ilgili konuşmaya başlamadan önce bir açıklama yapacağım.

“Kendinizi değiştirmek istiyorsanız, algılamanın ne olduğunu kavramak ve algılamanızı değiştirmek zorundasınız. Çünkü, sizler kendinizi ne kadar doğru algılıyorsanız, çevrenize de kendinizi o kadar doğru algılayabilirsiniz.

“Buraya gelirken, bizleri tanıdığınızı düşünerek, bize güvenerek geldiniz. Ama bana sorarsanız, anneniz-babanız ya da çocuğunuz bile olsa bir insanı tanıdığını sanmak/iddia etmek, aslında yıldızları tutabileceğine inanmak kadar gerçek dışı.

“Nasıl ki algımız ölçüsünde yaşamı algılıyorsak, algıladıklarımızı da sözcüklerle yorumluyoruz. Algılarımız kadar, sözcükleri kullanma biçimimiz de var olmamız açısından çok önemli. Evet, şu anda yaşamdan soyutlanmış gibi gözüküyoruz. Evet, yaşamımız rahat. Evet, canımızın istediği her şeyi yapabiliriz. Ama, yaşamın bizim açımızdan nasıl algılanıp yorumlandığını anlamak şu anda sizin için oldukça zor.

“Aslında, herkes birer Külkedisi.... Dışarıya çıktığında, balkabağını araba yapan, tuvaletlerini giyen, baloda prenses olarak gezinen, saat on ikiyi vurmadan evine dönmek zorunda kalan Külkedisi... Çünkü, gerçekte çektikleri ezi-

yetleri ve düştükleri kötü durumları kimselerin bilmemesi-
ni, ancak böyle sağlayabilirler.

“Şanslı olanlar, bazen ayakkabılarını düşürür ve birileri
o ayakkabının peşinden giderek onlara ulaşır. Gerçekleri
görmesine, kendini bulmasına yardımcı olur. Şanssız olan-
lar ise Külkedisi olarak korkularıyla küllerinin içinde yaşa-
maya devam eder.

“Bizler ise Külkedisi olmayı reddedenleriz. Balkabağını
da, prensi de, baloyu da kendi gerçekliğimiz haline getirip,
saat on ikiyi vuracak korkusunu hissetmeden sabahlara ka-
dar yaşamayı seçenleriz.

“Şimdi, Derin sizlere birer küçük kitap hediye edecek.
Ben de size o kadınla ilk tanışmamı ve onun hikâyesini an-
latacağım. Bugün burası varsa, bugün ben varsam, tüm
bunları o kadına borçluyum ve onu çok özliyorum. Hem
onun, hem de ölmeden önce yaşadığı tüm sıkıntıların anısı-
na, ben onun yolunu sonuna kadar götürmeye kararlıyım.
Ve kızlar da benim yanımda, benimle olma konusunda ay-
nı kararlılıktalar.”

Sude’nin mavi gözlerindeki yumuşama... Ona rağmen
sulanan gözleri... Ne kadar sağlam durursa dursun, çektiği
acının yoğunluğu...

Dört kadın da, ellerindeki kitabı incelemeye başladı. Ki-
tap bir yayınevine ait değildi. İçinde yazarın adı yoktu. Basıl-
dığı matbaanın adı bile yoktu. A4 boyutunda küçük, ince bir
kitaptı. Kapakta, mor bir fon üzerinde, ana rahmi pozisyo-
nunda yatan çıplak bir kız vardı. Kızın yüzü gülümserken,
tüm bedeninden kanlar sızıyordu. Resmin üzerinde, siyah
kalın puntolarla ve büyük harflere yazılmış bir başlık vardı.

“HERKESİN BİR TRAVMASI VARDIR!..”

Kitabın ilk sayfasını açtıklarında Çakıl, “Önsözü, sizlere
ben okumak istiyorum,” dedi.

“Bu kitap pek çok kadınla yaptığım çalışmalardan ve araştırma notlarından oluşmuştur. Ülkemizde bugüne kadar enseste ve/veya tacize maruz kalan çocuklarla ilgili ciddi bir istatistik araştırmasının yapılmış olmaması hem düşündürücü hem de ürkütücüdür.

“Kabul etmek istesek de, istemesek de, hepimizin geçmişinde, ağır ya da hafif, ama mutlaka travmalar olduğu gerçeğinin su yüzüne çıkması gerekmektedir. Resmi ağzların, bizim ülkemizde ensest ve taciz olaylarının çok çok az olduğu konusundaki çarpıtmaları da artık tartışmaya açılmalıdır.

“Bu kitabın yazılma amacı, hem başlarını devede gibi toprağa gömen insanlara gerçekleri aktarmak, hem de yok sayılan bazı sorunların gün yüzüne çıkmasını sağlamaktır.

“Bu eserin ortaya çıkmasında bana destek olan, bana güvenen, beni yüreklendiren tüm kadınlara teşekkür ederim.”

Çakıl sustuğu anda diğer dört kadının da aklına tek bir cümle takılmıştı. Herkesin bir travması vardır. Herkesin bir travması... Herkesin...

Fidan kendisinin bile zor duyacağı bir sesle, bir yandan da dudaklarını ısırarak, “Yani bizlerin de travmaları var, değil mi?” diye sordu.

Sude’nin onaylayan gülümseyişi, Fidan’a yanağında patlayan sert bir tokat kadar acı verdi. Biliyor muydu, bilmek istiyor muydu, bilmiyor muydu? Fidan için çekildiğini hissediyordu.

Aysu, soğuk soğuk terlerken, elinde tuttuğu bu kitap, ayuçlarını yakıyor gibiydi. “Bu kitabın yazarının adı yok.”

Sude tek bir sözcük söyledi: “Evet.”

Aysu, devam etti: “Bu kitap piyasada yok değil mi?”

“Hayır.”

“Ama, neden?”

“O yıllarda, kamu vicdanını rahatsız eder düşüncesiyle, hiçbir yayınevi bunu basmak istememişti. Sonra, biz kendimiz bastırdık ve o zamandan bu zamana, sürekli bastırıp istediğimiz kişilere ulaştırıyoruz.”

Seniha, “Peki, burada yazdıkları gerçekten doğru mu, yani herkesin geçmişinde bir travması var mı?”

Seniha’nın şaşırmış ses tonuna yanıt Ada’dan geldi: “Kesinlikle var!..”

Seniha devam etti: “Sizlerin bile mi?”

Çakıl ortamı biraz neşelendirmek için araya girdi. “Nasrettin Hoca, damdan düşenin halinden, ancak damdan düşen anlar, derken aslında doğru söylemiş.”

İri siyah gözleri daha da açılan Seniha tüm samimiyeti ile, “Buna inanmak benim için çok zor. Sanki sizler asla acı çekmemişsiniz ve çekmezmişsiniz gibi düşünüyordum. Yani şu anda bile bana çok inanılmaz geliyor,” dedi.

Sude’nin gözleri çok uzaklara dalmıştı. Gözyaşları ona rağmen yanaklarından süzüldü. Sude, Efsane’yi çok özlüyordu. Onunla konuşmayı, tüm gelişmeleri paylaşmayı, bir sürü kadının hayatlarını nasıl değiştirdiklerini anlatmayı çok istiyordu.

Şu anda burada olsa, sonuna kadar onlara destek olacağından emindi. Onu özlüyordu. Onun çektiği acıların hiçbirinin boşa gitmediğini, onun açtığı yolda bir sürü kadının kendini kurtardığını, küçük kızı Dilara’nın kendi ayakları üstünde duran gerçek bir kadın olduğunu anlatabilmeyi çok istiyordu. Aralarına katılan her yeni kadınla, onun bir parçasını daha kurtarmış olmak, Sude’ye yetmiyordu. Yaşamındaki her şeyi kabul etmeyi başarsa da, onun ölümünü kabul etmemekte direniyordu.

Şu anda Dilara’yı görse, onun yaptıklarıyla ne kadar gurur duyacağını biliyordu. Efsane’nin en değerli mirası Dilara’ya sahip çıkmış olması Sude’nin içini bir nebze de olsa

rahatlatıyordu. Yine de yaşamının diğer ayrıntılarını artık Efsane ile paylaşamayacak olması içindeki boşluğu ona her an hissettiriyordu. Tüm kadınları kurtarsa bile ona yardım edememiş olmanın öfkesi öylesine iliklerine işlemiştir ki, belki de bu acı ve öfke bugüne kadar dimdik ayakta durmasını, direnmesini, vazgeçmemesini ve mücadele etmesini sağlıyordu. Sude acıyı ne kadar dönüştürürse dönüştürsün, sızısının hep içinde bir yerlerde devam ettiğini biliyordu.

*Bana kimse ağlamayı öğretmemişti
Ama çok ağladım
Hıçkırıklarımı duydukça
Bana kimse acıyı öğretmemişti
Sobaya elim değince
Canım yanmıştı
Sobadan uzak durdum
Ama bana kimse içimin acıtılabileceğini öğretmemişti
Sen canımı yaktın
Yine de senden uzak duramıyorum...*

Beyza'nın merak dolu sesi, Sude'yi kadınlarla oturduğu evin salonuna geri getirdi. "Bize bu kadınla ilgili bir hikâye anlatacaktın."

Sude, bakışları boşlukta, sanki kendisinin dışında bir hikâye anlatırmış gibi uzak bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Psikolojiyi bitirdiğimde klinik psikologu olmaya karar vermiş ve Tıp Fakültesi'nde staja başlamıştım. Efsane ile o zaman tanıştım. Benim hocamdı. Daha birinci sömestrin yarısı bitmeden, hem yakın arkadaşım, hem dostum, hem de ablam olmuştu.

"Ben psikolojinin fanatik bir taraftarıyken, o kullandığımız yöntemlerin çok ilkel olduğunu söyleyip duran, uzlaş-

maz bir yol göstericiydi. Bitmez tükenmez bir araştırma azmi vardı. Okulun en zor ikna edilen hocasıydı.

“O ne yapıyorsa, ne söylüyorsa, benim için tartışmasız doğrudu. Onu tanıdıkça, onun gibi olmak, benim için iyi bir psikolog olmaktan çok daha önemli olmuştu.

“Doçentlik tezi, tacize ve tecavüze uğrayan kadınlarda bu durumun yarattığı kalıcı etkilerdi. Ama, ulaştığı hiçbir sonuç onun için yeterli olmuyordu. Sürekli olarak bir yerlerde, bir şeylerin atlandığından emin olduğunu söyleyip, yurtiçinde ve yurtdışında bilinen ve bilinmeyen tüm kliniklerle bağlantıya geçiyor, eksik olan parçayı bulmaya çalışıyordu.

“Bu onun için vazgeçilmez bir tutkuya dönüşmüştü. Anlamak bazen benim için bile çok güç oluyordu. Onun kadar sakin, mutlu, güzel ve başarılı bir kadının kendini böylesine harap etmesine bir anlam veremiyordum.

“Neden taciz ve tecavüz konusuyla saplantılı olarak ilgilendiğini anlamak, hele ki bu duruma maruz kalanlarla kurduğu inanılmaz ilişkilere şahit olmak, kafamı daha da karıştırıyordu. Bu kadın nasıl oluyordu da, onları bu kadar iyi anlayabiliyordu.”

Sude sustu. Ada onun hâlâ ne kadar acı çektiğini biliyordu. “Yeter artık, devam etme!..” dememek için kendini zor tuttu. Çakıl bu hikâyeyi her dinlediğinde, Efsane’yi biraz daha merak ediyor, keşke, keşke demekten kendini alamıyordu. Kızılderililerin, insanları isimleriyle özdeşleştirmekte belki de haklı olduklarını düşündü ister istemez.

Sude için çok önemli olan bu kadın, diğer kadınlar için adıyla özdeş olmuştu. Efsane... Derin için bu seans, her defasında iğneli bir kanepede yatmakla eş değerdii. Sude anlattıkça, kanepenin iğneleri onun tenine batıyor ve “Yeter!..” dememek için kendisiyle mücadele etmesi gerekiyordu. Bu seanslarda, Efsane ile ilgili çok mahrem detayları öğrenseler de, aslında hiçbirii hâlâ onun hakkında doyuru-

cu bilgilere sahip değildi. Sude ne anlatırsa, hepsi o kadarıyla yetinmek zorundaydı.

Dilara ergenlik çağından sonra, Sudeler'le kendi yolculuğunu yaparken, onlara biraz daha bilgi vermişti. Ama anesi öldüğünde beş yaşlarında olduğu için fazla bir detay onun da anılarında yoktu.

Yeni gelen kadınlar, Sude'nin bu halini de ilk defa görüyorlardı. Acı çektiği her halinden belli olsa da, acısını kabul edişi ve sunuşu... Salya sümük yok, abartı yok, kendine acıma yok...

Öğleden sonraki sıcaklık hakimiyetini ilan etmeye başladığında, Çakıl önce avlu tarafındaki kayar cam kapıları, sonra da doğu tarafındaki pencerelerin camlarını açtı. İçeriye hafif bir serinlik ile birlikte işgüzar cırcır böceklerinin bitmek bilmeyen aynı tondaki müzikalleri doldurdu.

Herkes aynı anda susamış olduğunu fark etti ve fark ettirdi. Masanın üstündeki sürahiden bardaklara doldurulan sular, kapışılan buzlar kendilerine güven duygularını geliştirdi.

Sude bardağından büyük bir yudum aldı. Bir süre ağzında dolaştırdıktan sonra yuttu. Tek tek kadınlara baktı, kaldığı yerden devam etmeden önce sehpanın köşesinde duran kalemle saçlarını topladı.

“Ben de yirmili yaşlarında, akıllı karışık bir genç kızdım. Evde sorunlarım vardı. Kimsenin beni anlamadığını düşünüyordum. Uyumsuzdum, sürekli bir arayış içindeydim. Sürekli bir suçluluk hissediyordum. Ama, bunun da tam farkında değildim. Her şeyi yapabilecek yeteneğe ve zekâya sahip olduğumdan emin, hiçbir şey yapamıyordum.

“Mutsuzdum. Psikoloji bölümüne sorularıma yanıt bulmak için girmiştim. Ama aradığımı bulamamıştım. Klinikte kendimle ilgili ipuçları yakalamaya uğraşıyordum. Ama bunlar durgun suyun üzerindeki kirler gibiydi. Suyun dibine ise bir türlü ulaşamıyordum.

“Bir tek Efsane beni anlıyor, beni yönlendiriyor, o güne kadar hiç aklıma gelmeyen, yeni bir bakış açısına doğru beni adım adım götürüyordu.

“Bazen onun evine gidiyordum. Levent’te kayınvalidesi, kayınpederi, kızı hep birlikte iki katlı, bahçe içinde güzel bir evde oturuyorlardı. Onların evine gittiğimde kendimi çok huzurlu hissediyordum. Kendi aileme ne kadar ait değilsem, bu eve o kadar aittim sanki.

“Hatta bazen onu kıskanıyordum. Ben bunca acılar çekerken, onun mutlu yaşaması beni öfkeliyordu. Yine aynı öfkeye kapıldığım bir gün, iş çıkışında beraber akşam yemeği için, Bebek Otel’e gitmiştik.

“Bebek Otel kalabalıktı, ilkbahar olduğu için masalar terasa çıkarılmıştı. Terasın köşesindeki yuvarlak masa boştu. Hemen deniz kenarında olmak, ikimizin de hoşuna gitmişti. Esinti vardı, ama üşümüyorduk.

“Hafif bir şeyler yemek istediğimizden, sosis tava ve sigara böreği istemiştik. Efsane’nin gözünde, yeşil camlı büyük gözlükleri vardı. Güzel yeşil gözlerini, neden bu yeşil camların arkasında sakladığını, o gün bir kez daha düşünmüştüm.

“Vücudunu ortaya çıkarmamak için bol gri elbisesini giymişti. Yakasına hiç vazgeçmediği yaka iğnelerinden birisini takmıştı. Parmaklarında ise büyük taşlı yüzükler...

“O ne kadar sakinse, ben de o kadar gergindim. Benim portakal suyum, onun şarabı geldiğinde sakinliğini hiç bozmadan, ‘Sürekli başkalarını suçlamaktan vazgeçmezsen, hiçbir yere varamazsın,’ dedi. Bu sözleri duyunca kendimi kaybetmişim. ‘Senin için her şey kolay tabii, sen ne bileceksin acı çekmeyi?’ diye bağırmaya başlamıştım. Efsane ise sakin, ‘Herkes kendini saklamak için, çeşitli rolleri oynuyor. Roller gerçek sanırsan, kendin de dahil kimseyi alılayamazsın. Asıl beceri, o rolü canlandıran aktörün gerçeğini yakalamak,’ demişti.

“Bugün gibi tüm detayları hatırlıyorum. Utanmış ve kafamı denize çevirmiştim. Biraz ilerden harika bir gulet geçiyordu, bir süre onu izledim. Kendimde soru soracak gücü bulduğumda, ‘O zaman, şu anda karşımda duran aktörü tanımak istiyorum,’ demiştim. ‘En çok da, neden tacize uğrayan kadınlarla ilgilendiğini.’

“Zeki kızsın, eğer gerçekten isteseydin bunu bana sormadan anlayabilirdin,’ yanıtını alınca sanki denizin içine düşmüştüm. Nefes alabilmek için ağzımı açamıyordum. Ağzımı açarsam, sular dolacak ve ben boğulacaktım... Boğulacaktım...

“O günden sonra, onunla ilişkim bambaşka bir perspektif kazandı. Aktörü tanımaya başlamıştım ve tanıdıkça kendimden utanmıştım. O zamanlardan sonra, oynanan oyunlar beni hiç ilgilendirmede. Hep aktörlerle ilişki kurmaya çalıştım. Aslında, hikâyelerin bir önemi olmadığını sizler de göreceksiniz. Ama, sonuçlarının nelere mal olduğunu anlayabilmeniz için, bu sefer hikâyeye de önemli...

“Efsane kocasına deli gibi âşık bir kadındı. Aşkın büyü-
sü ile başladığı evliliği birkaç ay sonra, içinde yaşamak zorunda bırakıldıkları ev nedeniyle kabusa dönüşmüş. Kayınvalide, kayınpeder, tatillerde yatılı okuldan gelen görümce, aşkını yaşamaya umutlu Efsane ve kocası...

“İlk aylar kayınpederinin tuhaf davranışlarına bir anlam veremedi. Ama Efsane zamanla evi, ilişkileri, kabusu tanıdı. Kayınpederinin önceleri açık-seçik sözlerle başlattığı tacizleri, ilan-ı aşklara, ardından sıkıştırılmalara dönüşmüş. Ve ellemeler...

“Efsane kocasına anlatmak istemiş ama anlaşılamamak-
tan korkmuş. Bir erkeğe, başka bir erkeğin, üstelik babası olan bir erkeğin tacizi nasıl anlatılabilir ki? Aşk kirlenir mi? Anlatamamış çünkü ‘aşkı kaybetmekten’ korkmuş. Tesadüfen çakışan gözler, istemsizce açılan etek, yalnız kalınan

her an, gülümseyen dudaklar için suçlu olunabilir mi? Anlatamamış çünkü 'suçlu seçilmekten' korkmuş.

"Kabul görmüş bir düzene el kızı olarak söz söylemenin bedelini bebeği öder diye anlatamamış Efsane...

"Kalabalığın ortasında, yüreğinde yaşatmaya çalıştığı aşkı, karnında bebeği, kulaklarında taciz, bedeninde taciz, gözlerinde taciz... Hayatın kıyısında seyirci kalmış. Kendini değil ama öz babasına karşı görümcesini, dedesine karşı kızını korumak mücadelesiyle geçmiş sonraki yıllar... Görümcesi tatile geldiğinde, önce kayınpederinin, ardından bembeyaz yüzü ve donmuş bakışlarla görümcesinin banyodan çıktığını görmüş. Korumaya çalıştığı görümcesinin... Çok geç kaldığını anlamış. Ne söyleyeceğini, ne yapacağını bilemeden korku tünelineki çocuklar gibi yeni çıkacak kabusu bekler olmuş. Pervasız kayınpederinin etrafındaki kadınlara ilişkin anlattıkları, gülünen aile öykülerine dönmüş. Efsane, kabusu onaylayan düzene şaşakalmış. Kayınvalide de bir kadın... Kızını taciz eden babayı anne nasıl görmez, nasıl onaylar? Şakaları ile nasıl alkışlar?..

"Efsane akademik çalışmaları için bu konuyu özellikle seçmiş. Her şeye rağmen, düzene rağmen, yokoluşuna rağmen, belki geride kalanlar kurtulabilir... Kurtulabilir... Kendinde yitirdiği umutları, kızında yeşerebilir. Tertemiz, saf, kabusu bilmeyen kızını kayınpederinden koruyabilir... Binlerce okuma, araştırma, tez... Aile içi taciz, açılmayan dosyalar, anlatılmayan örnekler, vakalar, yazışmalar, toplanan binlerce kanıt... Efsane yılmadan çalışmış. Efsane başarmış mı? 'Sen bana vermezsen, bak bu civciv ele gelmeye başladı. Ben de onu bozarım...!' Başarabilecek mi?

"Bağırmayan Efsane... Kabullenmek zorunda kalan Efsane... Kızını dedesinden köşe bucak saklamaya çalışan anne Efsane... Kabus dolu evde, büyütmeye çalıştığı kızına gizli gizli meme veren, kapıları gözleyerek altını değiştirdiği ki-

zına korkuları ile annelik yapan Efsane... Ama kaçamayan Efsane... Efsane bebeğini emzirdiği için suçlu olabilir mi?..

“Efsane açıkta kalan memesine gözüyle, diliyle sarkıntılık eden kayınpederinden bir kez kaçmayı başaramadığı için suçlu olabilir mi? Göğüslerini örtmek için bebeğinin ağzından memesini hızla çeken anne Efsane, koruyabilir mi biricik kızını!

“Efsane göğsünü kapamış, üzerine gelen kayınpederini itelemiş, boğuşmuş, direnmiş, kapıdan seyreden görümcesinin bayılmasını engelleyememiş, boğulmuş, yıpranmış, yorulmuş... Anne Efsane kızını korumuş... Göz değmesin, el değmesin diye çırpınmış kuş gibi...

“Bunları bana anlattığı günlerden hemen sonra Efsane Amerika’ya şiddete maruz kalan çocuklar konusunda yapılan bir kongreye davet edilmişti. Amerika’ya gitti. Döndüğünde mücadelesine öfke eklenmişti.

“Efsane kuş gibi çırpınıp korumaya çalıştığı kızı için geciktirildiğini öğrendiğinden öfkelenmişti... Öfkeliydi...

“Efsane, çocuğuna kendi yaşadığı korkusunu edindirdiği için öfkelenmişti...

“Efsane, çocuğunu emzirirken yaşadığı tacizin, onu korumak adına memesini hızla ağzından çıkardığı kızının da aynı bedeli yaşamı boyunca ödeyeceğini öğrendiği için öfkelenmişti...

“Efsane kabus evde ölmeyi düşündüğü anları, küçücük kızı ile paylaştığı andan itibaren bebeğini de bu kabusa dahil ettiğini anladığı için öfkelenmişti.

“Efsane ne yaparsa yapsın, ne kadar çırpınırsa çırpınsın kızı için çok geç kaldığını bildiği için öfkelenmişti.

“Evet o kadar öfkelenmişti ki katil olmaktan korkmuştu. Korkmuştu ama yine de kendisinin katili olmuştu.

“Uyku ilaçlarıyla yaşama veda edebileceği ise hiç, ama hiç aklıma gelmemişti.”

Sude sustuğunda, rüzgâr da susmuş, güneş de susmuş, işgüzar cırcır böcekleri de susmuş, hava da susmuş, kadınlar da susmuş, yaşam durmuştu. Kadın bedenleri uyuşmuş, Sude'nin devam etmesini bekliyorlardı.

“Artık onun öfkesi, benim öfkem olmuştu. Odasını boşaltırken... Küçük kızını kucağıma aldığımda... Öfkesini de adım adım içselleştirmiştım.

“Notlarının arasında, onun birkaç tane defterini bulmuştum. O defterleri okurken kaygılarını, korkularını, kızı için endişelenmelerini ve arayışlarını satır satır yaşarken...

“Onun ölümünden bir hafta sonra, hastabakıcılardan birinin, hastalar için söylediği, ‘Aman bu kadınların tek derdi seks, hastalık hikâye,’ demesi... Hem Efsane ile yaşadığım bire bir tecrübe, hem buradaki hastalarda yaşadığımız tikanıklık... Efsane haklıydı metotlar ilkeldi.

“Sonrası... Benim sürecimin başlangıcı olmuştu. İşten ayrıldıktan sonra, aylarım Efsane'nin yaptığı araştırmaların izini sürerek bir ipucu aramakla geçmişti. Her yeni öğrendiğim bilgi beni biraz daha bilinmezlelere götürüyordu. Yanıtları bulmayı umdukça sorularım çoğalıyordu. Benzer araştırmalar yapan akademi ve enstitülerin çeşitli eğitim programlarına katılırken, bağımsız çalışan bilim adamlarıyla da kontaklarımı geliştirmiştım. Modern bilim ve tıp, insan bedeni ve beyni ile ilgili her geçen gün yeni bilgilere sahip oluyordu ancak eldeki bilgiler bile sentezlenip yorumlanmadığı için bilgi bankaları arasındaki otobanlar birbirini kesmiyor ve birbirinin içinden geçmiyordu. Bir yandan bu yolları kesiştirmeye, birbirinin içinden geçirmeye çabalarken bir yandan da kendi içimdeki yolculuğum...

“Yorum yapabilmek için sözcüklere gereksinmemiz var. Hangi sözcüklere?.. Doğru yorum, doğru sözcüklerle olması. Doğru sözcükler hangileri?.. Sözcüklere takılmıştım. Söz-

cüklerin düz anlamlarıyla nereden türediklerini araştırıyor-
dum.”

Sude yine sustu. Sude yorgundu. Hem de çok yorgun...

*Kadın dağlarda ovayı arıyordu
Dağların doruklarına
Ovayı sulayan ırmakları soruyordu
Neredeler
Kadın kayalara dokunarak
Ağaçların meyvalarını yemek istiyordu
Neredeler
Kadın yiyemediği meyvaların tatlılarını
Rüzgârlarda arıyordu
Neredeler
Kadın bulutlara kafasını sokmuş
Yağmurları arıyordu
Neredeler
Buğdaylar, incirler, üzümler
Ya da
Buğday buğday mı demek
İncir incir mi
Üzüm üzüm mü
Kadın kadın mı*

Aysu, gözyaşlarını silerken, “Peki, Dilara’ya ne oldu?” diye çekinerek sordu.

Derin, “Harika,” derken gözleri parlıyordu. “Gerçekten harika... Sude onun peşini hiç bırakmadı. Anlayabileceği, yüzleşebileceği bir yaşa geldiğinde, o da kendi hikâyesi ile yüzleşti. Şu anda Kanada’da iletişim üzerine mastır yapıyor.”

Beyza öfkeli, “Bu adamların hepsini fırında yakmak gerek, tabii bazı kadınların da bu fırına girmesinde hiçbir mahsur yok,” dedi.

Fidan hiç yorum yapmadı. Bunları duymak bile istemiyordu.

Sude, diğer kadınların konuşmalarından soyutlanmıştı.

“Eski defterlerin sık sık açılmasının hiçbir anlamı yok. Önemli olan yüzleşebilmek, acıyı taşıyabilmek ve acıyı aşarak, varoluşunuzu kabul ederek dönüşümü gerçekleştirmektir.”

Aysu’nun başı ağrıyordu ve göz kapakları aşağıya düşüyordu. Fidan’ın kafasının içine binlerce bilye doldurulmuş, hepsi şingır şingır hareket ederek onu çıldırtmaya uğraşıyordu. Beyza’nın boynu tutulmuş, midesi bulanıyor, uyu-mak istiyordu. Seniha duyduklarından yitik, nefes alamı-yordu. Havaya sinen ağırlığı hepsi de bedenlerinin farklı noktalarında, ama çok net hissediyorlardı.

DOKUZ

Bebek Kahve, saatlerin akşamüstüne doğru yol almasıyla birlikte kalabalıklaşmaya başladı. Genellikle birbirini tanıyan yüzler alışıldık yerlerinde oturmayı tercih ediyordu. Servis yapanlar da her zamanki samimi ve şakacı tavırlarıyla çayları dağıtıyorlardı.

Akşamüstü iş çıkışı orada buluşanlar, evlerine gitmeden arkadaşlarıyla iki çift laf edecek olanlar, canı sıkılanlar, açık havada çalışmak isteyenler, meraklılar, orada olmak için orada olanlar. Bebek Kahve'nin kadrosu bugün de tamamdı.

Kahvenin denize bakan kısmındaki ön masalardan birinde oturan iki adamı gören Murat, siparişlerini almak için

yanlarına gitti. Kumral uzun saçlı, metal çerçeveli gözlüklü, ela gözlü, uzun boylu, biraz sivri burunlu ve spor giyimli olan adama, “Hoş geldin Emre Abi,” dedi. Murat, takım elbiseli sert yüz hatlı, kır saçlarını kısacık kestirmiş ve siyah gözleri her daim ciddi bakan diğer adamın ismini yine unuttuğunu düşündü. Ona dönüp, “Hoş geldiniz,” dedikten sonra siparişlerini aldı. .

Selim kravatını gevşetirken gören oldu mu, diye yan masalara telaşa baktı. Kimsenin fark etmediğine tam emin olacaktı ki, karşı masadaki kadının küçümseyen bakışını yakaladı. Gene yakalanmıştı. Hem de bir kadın tarafından. Kızaran yüzünü işaret eden Emre, “Abi ne oldu, tansiyon filan mı?” diye sordu. Selim, “Yok yaa.. Medeniyetin boyunduruğu işte,” dedi.

Bu iki adamı burada buluşturan, ikisinin de sevgililerinin birlikte Küçükkuyu’ya gitmeleri, yani kader yoldaşı olmalarıydı. Emre kızların dağ evinde kadınlıkla ilgili bir takım işler karıştırdıklarını biliyordu. Selim ise sevgilisinin kendisi yerine kız arkadaşlarıyla tatile çıkmış olmasını anlamıyor, hele telefonla ona ulaşamayışını hiç hazmedemiyordu. Gerçi kız onu her gün arıyordu ama bu aynı şey değildi.

Sevgilileri yakın arkadaş olduğu için, erkekler de mecuren hanım köylü olmuşlardı. Emre, Çakıl’la bir yıldır beraberdi, Selim ise iki aydır Ada ile birlikteydi. Ancak Selim hâlâ Ada’yı ele geçiremediğini, kızın onu peşinden koştuğunu düşünüyordu. Üstelik bu iki kadının kendi tanımlamalarıyla manyetik alanları mı her ne ise onun içinden de çıkamıyordu.

Emre sakın sakın, “Selim buna alışman gerek, onlar arada sırada hep birlikte Küçükkuyu’ya, Sude’nin evine giderler. Orada oldukları süreler içinde bizim onlara ulaşmamız mümkün değil,” dedi.

“Peki, neden bizi de davet etmiyorlar,” diyen Selim’in sesindeki kızgınlık, Emre’ye kendinin ilk aylarını anımsattı, ama ses çıkarmadı.

“Abi bu kadınlar böyle işte, tam her şeylerini öğrendim dediğinde yeni bir sürpriz ile karşına çıkarlar.”

“Peki şimdi orada dört kadın ne yapıyorlar?”

“Aslında dört kadın değiller. Başka arkadaşlarını da davet ediyorlar ve kadın kadına deşarj oluyorlar herhalde, bu konuda fazla konuşmazlar.”

“Dır dır yani...” diye sözlerine başlayan Selim, biraz durakladıktan sonra, “Bugüne kadar, sürekli ‘beni anlamıyorsun’ diyen kadınlardan o kadar çok bunalmıştım ki, kendini anlamamı beklemeyecek bir kadınla beraber olmanın benim için hem keyifli, hem de kolay olacağını hayal etmiştim. Belki de birbirlerine dır dır yaparlarsa biz de rahatlamış oluruz,” diye söylendi.

“Aman abi dikkatli ol yerin kulağı vardır. Sonra ellerine düşeriz. Belki de biz kadınların kişilikli olmalarına alışamıyoruz, ne dersin?”

“Ada o kadar başına buyruk bir kadın ki, bazen benim onu anlamamın ya da anlamamamın hiçbir önemi yokmuş gibi hissetmek benim için kolay olmuştur. Elli yaşına gelmek üzereyim, ama bu kadar zor bir kadınla hiç beraber olmamıştım,” diyen Selim karşısındaki kadına kaçamak bir bakış daha attı. Kadını incelerken, ‘Bu kadın acaba neresi ile övünüyordur?’ diye düşündü. Bunu doğru tespit ederse, balık oltaya takılabilirdi. Bacakları sıradandı. Göğüsler de normaldi işte. Gözünde gözlük kitap okuyordu. Kadının dikkatini çekmeye değer miydi? Yoksa bir bela daha mı demekti?

Selim iş çevrelerinde Ada’nın adını sık sık duymuştu. Koordinatörlük yapan Ada, pek çok erkeğin cesaret edemeyeceği işlerin altına giriyor, üstelik de başarıyla bitiriyor-

du. “Abi, kadın iş bitiriyor, hem de bunu erkek gibi olmadan, kadın gibi yapıyor,” demişlerdi. Selim tanıştıktan sonra Ada’nın kadınlığını hiç kullanmadan ama taş gibi kadın olarak işleri nasıl yaptığına şahit olmuş ve, ‘Sonumuz yakındır,’ diye düşünmüştü.

‘Böylesi mümkün mü?’ sorusu Selim’i adım adım Ada’ya yakınlaştırmıştı. Haşin iş kadınlarının iş dışında son derece neşeli ve keyif düşkün olmaları, Selim’in kalesine atılan son gol olmuştu.

İlk buluştuklarında Emre’nin onlarla olan yakınlığına dudak bükse de, kısa bir süre sonra kendisi de aynı tutsaklığa düşmüştü.

Ada’ya yaklaştıkça derinliklerini merak ediyor, kabul edildikçe ‘daha’sını istiyordu. Dahasına doğru ilerledikçe de bu dipsiz kuyunun içinde boğulacağını hissediyordu.

Kuyudan çıkmak için şu yandaki kadının bir faydası dokunur muydu acaba? Hazır Ada da burada yokken... Kadının bol eteğinin arasından gözüken beyaz baldırlarından avuçlamaya başlasa, memelerine yumulsa, dudaklarını ısırarak sömürse... İyi ama şu kadın da kitap okumayı bıraksa artık...

“Emre koçum, bu kızlar bizi zorla tek eşli yapmasınlar?”

“Abi seninki de laf yani, hangi kadın başka bir kadını ortak kabul eder ki?”

“Yani diyeceğim o ki onlardan habersiz de bir iş çevirmeye kalksak beceremeyeceğiz gibi gelmeye başladı bana.”

Emre, yan masadaki kadını işaret ederek, “Abi iki saattir kıza bakıp duruyorsun. Olsa ne olacak, olmasa ne olacak? Haşa senin eline su dökemem ama bizimkilerle kıyaslanacak gibi de değil hani...”

“Yeter, tenimi acıtmayın!” Önündeki kağıdın ortasına öfkeyle, “Yeter, tenimi acıtmayın!” yazmıştı Beyza. Bütün sayfa kaplanana ve yazdığı o tek cümle de kaybolana kadar aynı işlemi sürekli tekrar etmişti.

“Yeter, tenimi acıtmayın!”

Yardımcısı Kutlu bu akşamın bir an önce gelmesi ve önerdikleri programın yanıtının yayın kurulundan olumlu çıkması için sürekli dua etmişti. Olabilecek herhangi bir terslik...

Beyza sadece öfkesini hissetmişti. Öfke ve acı... Küçük kız... Bu programı yapmak zorundaydı. Başka kadınlar... Yalnız olamazdı... Sude ile yaşadıkları...

Beyza öfkesine kapılmamak için tekrar Kutlu ile konuşmaya başlamıştı.

“Bak dinle, programın anonsunu bile yazdım,” demiş ve devam etmişti.

“Konuşulmayanları konuşmaya açıyoruz. Yok sayılan yaşanmışlıkları ortaya çıkarmak istiyoruz. Acılarımızın ve korkularımızın nedenini tartışmak istiyoruz.

“Yemek yapalım, evimizi güzelleştirelim, şarkı söyleyelim, sohbet edelim kalıplarıyla süslenmiş, kadınları hafife alan kadın programlarına yeter diyerek daha fazla uyuşturulmayı reddediyoruz.

“Gerçek bir program yapmaya kararlıyız. Kadınların maruz kaldığı tacizlerin ve tecavüzlerin artık yok sayılmasına isyan ediyoruz. Kadınların yaşadıklarını herkese haykırmasını istiyoruz. Bunları yapanların teşhir edilmesini talep ediyoruz.”

Masasındaki koltuğa çakılan Beyza’nın kalbi göğsünden dışarı fırlayacakmış gibi atmış, elindeki kağıdı küçük küçük parçalara bölmüştü. Önerdiği programla ilgili gelecek yanıtı beklerken, bir yandan da kendinin ve tabii yardımcısı Kutlu’nun içini kurutmuştu.

Kutlu tedirgin, “Beyza Abla hazırladığın anons süper, ama bu programı yapmazlar. Kanal zor durumda kalabilir, hatta bizi linç edebilirler,” demişti. Son birkaç aydır Beyza’nın bu programla ilgili düşündükleri ve önerdiklerinin yapılabilmesi hiç mümkün değildi ama...

Beyza, “Hiçbir şey olmaz,” diye çıkmıştı. “Birilerinin artık gerçekleri söylemesi gerek. Reyting istemiyorlar mı, işte onlara hodri meydan, bu program reyting rekorları kırar. Hem de sadece gerçeklerle.”

Akşamüstü, yönetimden gelen zarfın içinden çıkan yazıyı okuyan Beyza yıkılmıştı.

“Bize önerdiğiniz program, içeriğinden duydukları endi-

şe nedeniyle sponsorlarımız tarafından reddedilmiştir. Kanalımızın da kendi kaynakları ile programı finanse etmesi uygun görülmemiştir.”

Beyza önündeki ajandasını karşısındaki duvara fırlatmış ve avaz avaz bağırmaya başlamıştı: “Ben yaşamımın kurgusunu oturtamazken, zaten bu programı nasıl yapabilecektim ki? Hiçbir şey yapamayan ben, şu anda tüm kariyerimi de riske atmış bulunmaktayım. Bu programı yapmak için, bunca directmemin haklılığını kime nasıl anlatabilirim?”

“Kaçmak istemiyorum, çok yoruldum. Yoruldum ve evime gitmek istiyorum. Sigara içmekten sesim kısıldı, ajandam darmadağın oldu ve evime gitmek istiyorum...”

Beyza bağıra bağıra, sarsılarak ağlamak istemişti. Kasatı kesilen bedenine rağmen kusmak isteğine engel olamamış, öğürmeye başlamıştı...

“Nefret ediyorum erkeklerden, hepsinden sadece nefret ediyorum.”

Ağzını sildi, tekrar sildi, öğürmeleri bitmek bilmiyordu.

“Sakinleşmeliyim. Sakinleşmeliyim.”

Sakinleşmek için, aklına Sude'nin verdiği yazı gelmişti. Titreyen elleriyle tekrar çekmecesine uzanmıştı.

“Bizler, gerçeklerimizi yaşayıp onlarla yüzleşmek yerine, sahte hayatlar yaratıp acılarımızdan ve korkularımızdan daima kaçıyoruz. Geçmişimizden bugünlere taşıdığımız pandora kutularını sıkı sıkı kilitleyip, içindeki karabasanları yok ettiğimizi sanırken, aslında onların bizi yönetmesine çanak tutuyoruz.

Acılarımızdan kaçarken onların efendi, bizim köle olmamızı da kabul etmiş oluyoruz. O nedenle de âşık olmaktan korkuyoruz, âşık olamıyoruz, sanrıları gerçek duygularla karıştırıyoruz. Çünkü

bir yabancının kollarında, bedeninin sıcaklığında gerçeklerle yüzleşmekten deli gibi korkuyoruz.

Her yanımız kapanmış, kabuk bağlamış, hançer izleriyle doluyken, bizler onların üzerini örttükçe örtüp, hiçbir şeyi çözememişken; üstesinden gelmiş gibi yaptığımız için de çıplaklıktan nefret ediyoruz... Ama, biri kabuk tutmuş yaraları okşamaya başlarsa, kanamaların başlayacağını bildiğimiz için de, kimse bizi okşamasına izin vermiyoruz...

Çünkü birine teslim olursak, anlatmaya başlarsak, pandoranın kutusunun da açılacağını biliyoruz...

O yüzden değil mi tüm sahtekarlıklarımız, var olmuş gibi yapmalarımız, yargılarımız ve zavallılıklarımız? Birine teslim olmaktan korkmamız?.. "

Beyza yazıyı okurken akan gözyaşlarından bedeninin çözüldüğünü anlamıştı. Yıpranmış beyaz kağıdı, yüzlerce kez yaptığı gibi okumaya devam etmişti.

"Boğulmaya mahkumuz. Çünkü iyileşmeyen yaralar kabuk bağlamaz, kabuk bağlamış gibi gözükseler bile içten içe kanamaya ve bizi zehirlemeye devam ederler. Yaşadığımızı sanırken, aslında geçmişin kabuslarında yok oluruz. Ama, bunu fark bile edemeyiz. Aile, ahlâk, sevgi, toplum gibi değerleri kutsayanlar aslında bu kutsallığın altındaki leşlerin bulunmasından korkarlar.

Ahlâk, aslında ahlâksızlığın kılıfı yapılmıştır. İnsanlar sahtekâr, insanlar acımasız, insanlar korkak. Ve bizler anne-babalarımızın değil, korkuların çocuklarıyız. Korkuların ve yok edilmiş yaşamların çocukları..."

Yazıyı tekrar tekrar okumuştı. Gözlerindeki yaşlara aldırmadan kaç kez okuduğunun farkına bile varmamıştı. Su-de'yi de o gün aramış, onunla ve kızlarla dağdaki evlerine gitmeyi kabul ettiğini söylemişti.

Odasının kapısının vurulmasıyla, Beyza dağ evine, oturduğu camın önüne döndü. Kapıyı açtığı anda ona gülümseyen Derin'i gördü.

"Evde şu anda sadece ikimiz uyanığız. Belki benimle biraz yürümek istersin diye gelmiştim." Derin'e hiç düşünmeden, "Çok sevinirim," diye yanıt verdi. Şu anda, düşünmek yerine konuşmak istiyordu. Konuşmaya ihtiyacı vardı. Konuşmalı... Konuşmalıydı...

Dışarıdaki otlar rüzgârda ıslık çalıyor, güneşin alevi cırcır böceklerinin şarkılarıyla çoğalıyordu. Dışarıda nemin duman gibi asılı olduğu bu saatlerde, koridorda düşünceler kanatlanıp oradan oraya savruluyordu. Sözcüklerin zeki ağlarından özgürleşen düşünceler kapıların altından, anahtar deliğinden, odalara sızıp birer hortlak gibi kadınların üzerine çullanıyordu.

Fidan, gözleri kapalı yatağında yatsa da aslında uyumuyordu. Kapısı tıklatıldığında saatine bakmış ve daha yemeğe iki saat olduğunu görünce de yanıt vermek istememişti. Çünkü, onun uyumasına engel olan iç sesiyle mücadelesi henüz bitmemişti.

Ayak seslerinin kapısından uzaklaştığını duyan Fidan, bir kez daha saatine baktı. Akrep beşte, yelkovan ise on iki-deydi. Saat beş olmuş diye düşündü. İçindeki ses, "Emin misin?" diye sorunca sinirlendi. Tabii ki emindi, kolundaki saate iki kez bakmıştı ve saat beşti.

"Güneşin hareketlerine ve bulunduğu coğrafi bölgenin Greenwich'e uzaklığına göre belirlenen zaman birimini dikkate alarak, saatin beş olduğunu düşünüyorsun. Oysa şu anda Londra'da olsan üç, Amerika'da olsan sabah on ola-

caktı, eğer uzayda olsaydın bugünde bile olmayacaktın. Yani saatin beş olması, aslında bulunduğun yere göre değişebilen bir gerçek.”

Hayır, şu anda değil! Ne zaman sessizliğe ihtiyacı olsa, konuşmaya başlayan çok bilmiş iç sesinden nefret ediyordu. Saatin bulunduğu yere göre değişmesi falan da umurunda değildi. Kendi gerçekliğinde saat beşti ve bu ona yetiyordu. Hayır, şu anda içindeki sesi dinlemek istemiyordu.

Bana öğretilen gerçekler söz konusu olunca, saate gelene kadar o kadar çok isyan etmem gereken şey var ki!... Genel kabul görmüş gerçeklere ise hiç dokunma. Çünkü acılarımızın çoğundan onlar sorumlu. Sen de kalkmış, bana zamanla ilgili olarak ahkam kesiyorsun, saatin canı cehennem!.. İsterse on beş olsun, onlara gelene kadar...

“Zaman kavramı senin için önemli. Çünkü, geçmiş ya da gelecek diye, oradan oraya yuvarlanıp duruyorsun...”

“Geçmiş ve gelecek,” diye tekrarladı. Düşüncelerinin geçmişle gelecek arasında mekik dokuduğunu biliyordu. Anımsadığı geçmişi, anımsamadığı geçmişi, hayallerini taşıyan geleceği, endişelendiren geleceği, bir türlü geçmeyen geçmişi ve bir türlü gelmeyen geleceği arasında yorgun düştüğünün de bal gibi farkındaydı.

Farkındaydı, biliyordu. Ama, yine de iç sesinin kafasını karıştırmasına izin vermeyecekti. Kendini toparlamak için, gözlerini daha sıkı kapattı ve en rahat ettiği uyuma şekli olan sırt üstü pozisyonunu aldı. Uyumak istiyorum, yeter, hepsi saçma sapan düşünceler diye söylenirken, içindeki ses onun sesini bastırdı.

“Aslında kendini de, aynen zamanı algıladığın şekilde, sana öğretilenler ve genel kabul görmüş gerçekler ışığında anlamaya çalışıyor olabilirsin. Şartlanmışlıkların olmasa, kendini de başka türlü görebilirsin belki. Belki de kocanla ve kızınla ilişkilerin de bu yüzden rayına oturmuyordur.

“Yani, senin buradan baktığında, algıladığın sen ile onların oldukları noktalardan baktığında algıladıkları sen, çok farklı olabilirsiniz? Kime göre nasıl varsın?”

Lanet olsun, bir yandan sabahtan beri Sude'nin anlattıkları, diğer yandan dinledikleriyle kendi yaşamı ile örtüşenler ve korkuları. Şu anda uyumak için bunca çabalarken, ona rağmen susmak bilmeyen içindeki sesi temizlemenin yolunu bulamıyordu.

“Yeter, beni duyuyor musun yeter, saat beş ve ben benim.”

İnsanların iç seslerinin aç-kapa düğmeleri olmalı diye düşündü. Duymak istemediğin zaman, kapatılmalı. Fidan'ın rahat etme hakkı olmalı. Rahat etmek...

“Sen sen misin? O zaman niye buradasın? Hayat senin etrafında dönerken, niye mutsuzsun? Ne kızınla, ne kocanla neden doğru dürüst bir ilişki kuramıyorsun? Sen ha? Kimsin Sen? Hangi Sen? Kocasını kıskanan mı? Kızını eleştiren mi? Benim önceliklerim diye sürekli sorun çıkaran mı? Sen kimsin? Neden buraya geldiğin andan itibaren huzursuz olduğunu konuşalım istersen, ne dersin? Kocandan, kızından, kendinden bile sakladığın gerçek yüzünü görürler diye mi korkuyorsun? Gerçek yüzünü?... Gerçek...”

Fidan, kafasının içinden gelen sesi durdurmak için, kısa kestane saçlarını iki eliyle diplerinden çektiyse de bu hareketi bir sonuç getirmedi.

Artık kendine hakim olamayıp, imdaaaaaat diye avaz avaz bağırmaktan korkuyordu.

“Korkuyorsun. Hatta korkudan ölüyorsun. Senin hoşuna gitmeyen gerçeklerden korkuyorsun. Kendinden korkuyorsun. Ne kadar oynarsan oyna, sevgiden korkuyorsun. Çünkü duyarsızsın! Duyarlı olmaktan korkuyorsun. Ben sana sevgiyi bilmiyorsun dediğimde beni susturuyorsun ama ya burada da aynı sözleri duyarsan. Ya burada da sana.

egoist derlerse. Korkuyorsun çünkü sadece egonla besleniyorsun. Korkuyorsun çünkü sevginin sıcaklığından yanacağını düşünüyorsun. Zayıflamaktan korkuyorsun. Sevmekten...”

“Yeter!.. Yeter diyorum sana!.. Kes sesini ve beni rahat bırak. Sen sevginin ne olduğunu nereden bileceksin ki. Benim yaşadığım acılar...”

“Acılar!.. Herkesin acıları var. Üstelik de senin abarttığın gibi yalandan acılar değil. Sen daha acının ne olduğunu bilmiyorsun. Acının ne olduğunu yaşayabilmen için önce duyarlı olman gerekir. Sen duygularının değil önceliklerinin peşindesin. Senin önceliğin. Senin güzelliğin. Senin programın. Senin zamanın. Senin kızın ve kocan için uygun gördüklerin. Senin hedeflerin... Sen... Sen.... Sen... Senin acılarınmış... Kendini yüceltmeyi bırak.”

“Neysem neyim! Tabii ki ben önemliyim. Yeter diyorum, yeter. Bu odada olmamın gerekçesi seni dinlemek değil, dinlenip kendimi toparlamaktı. Oysa senin yüzünden zaten gergin olan sinirlerim artık kopmak üzere.”

Bazen bu iç sesinin kocası tarafından içine yerleştirilmiş bir bant kaydı olduğunu düşünüyordu. Dışarıdan yolunda gidiyormuş gibi görünen evliliği on yılını doldurmuştu. Oysa, ikisi de birbirini yaralamak için fırsat kolluyordu. Fidan'ın kıskançlıkları ve öncelikleri kocasını ne kadar boğuyorsa, kocasının kızıyla yakınlığı ve onun dışında herkesle iyi anlaşıyor olması da Fidan'ı o kadar boğuyordu. Fidan kocasını çok iyi tanıyordu ama...

“Tanımak, daha önce görülen, bilinen bir kimse veya şeyle karşılaşıldığında, bunun kim veya ne olduğunu hatırlamak veya bilip ayırmak, seçmek, ayırt etmek ya da daha önce görmüş olmak, ilişkisi bulunmak demek. Aslında karşımızdakini bildiğimiz, aklımızın erdiği kadarıyla bir çerçeveye oturtuyoruz, yani onu tanımıyoruz. Ve sen kocanı ta-

nıdığını söylediğin zaman her zamanki gibi daha tecrübeli ve bilen oluyorsun. Tanımak ha, sence saat kaç?”

Aysu uykusundan sürekli uyanıyor ve tekrar uyumak için uğraşıyordu. Kapısı tıklatıldığında ise konuşmak istememişti. Odasına girdiğinde yanından hiç ayırmadığı defterine biraz bir şeyler yazmış, ama sonra aklına gelmesinden korktuğu bilinmezlerde yitmemek için, yazı yazmayı bırakmıştı.

Acaba onun geçmişi?.. Ama o çekirdek bir ailede, yalnızca annesi ve babasıyla büyümüştü, ne kalabalıktilar, ne de onlara gelip giden akrabaları vardı. Bir tek annesi ve babası. Babası...

Sude'nin ısrarla babasıyla ilgili konularda onun üstüne gelmesi ve Aysu'nun sürekli bu konulardan kaçması. Babası...

En son Ankara'da, kızlarla Beymen'in üstündeki Budakaltı'nda yedikleri yemekte Derin'in, “Babanın ne giyip giymediğinin neden bu kadar farkındasın ve sevgilini başka bir adamla aldatırken, sevgilinin duyması umurunda bile olmazken ya babam duyarsa diye çekmediğin vicdan azabının ve korkunun nasıl bir mantığı var bize açıklasana?” sorusu...

Her baba-kızın yaşadığı baba-kız aşkını yaşıyordu Aysu. Evet onunki biraz uzun sürmüştü, ama zaten ergenliğini de çok geç yaşamıştı. Onun babası.. Babası...

Uykuya geçtiği anda kabuslara dalıyor, ama uyandığında da yine uykuya geçmek istiyordu. Belki de buraya gelmekle hata etmişti. Ya başa çıkamayacağı gerçekleri varsa, ne yapardı? Tekrar kabuslarla beslendiği uykusuna daldı...

Seniha, odasına çıkar çıkmaz kafasını yastığa koyup bebek gibi uyumuştı. Kendi yaşamını acılarla dolu sanırken,

onun hep özendiği yaşantılarda yaşanan acıları duymak sanki içini rahatlatmıştı. Oysa buraya gelirken onu nasıl anladıklarını merak ettiği bu kadınları şimdi acaba kendisi anlayabilecek mi paniğine kapılmıştı. Yine de bu odada, güneşin ısıttığı yatağında olmak huzur veriyor ve onun paniğini çekip alıyordu. Seniha duyduklarına da üzülmüştü, ama uykunun rahatlığında beslenmenin çekiciliğine de direnememişti.

Herkes akşam yemeği için masadaki yerlerini aldığı anda saat sekizdi. Sude'nin üzerine giydiği askılı mavi elbise ve sürdüğü mavi rimel ile iyice belirginleşen gözleri nihayet kadınların arasına döndüğünü müjdeliyordu.

Seniha'nın uyku sersemi gözleri mahmur mahmur bakıyordu. Aysu sürekli uyuyup uyanmaktan yorgun görünüyordu. Fidan içine kapanmış, yine sadece izleme moduna geçmişti. Çakıl okuduğu 'Kutsal Fahişe' adlı kitabı bir türlü elinden bırakamadığı için buraya indiğinde de aklı hâlâ kitabındaydı. Ada bir hafta içinde bitirmesi gereken teklifle uğraştığı için şu anda bile havada dolar işaretleri görüyordu. Şelaleye yürüyüş yapan Derin ve Beyza biraz yorgun, ama daha çok öfkeliydiler.

Ada, Beyza'ya dönüp, "Sen burayı yeni gördüğün halde bu kadar öfkeleniyorsun. Ya biz, adım adım nasıl ırzına geçildiğine şahit olmak zorunda kaldık. Bu tarlaların imara açılmaması için o kadar çok kavga verdik ki... Ancak köylünün doğal gereksinimleri için yolun yapılması kaçınılmaz olarak spekülâtörlerin buraya göz dikmesine de neden oldu. Ancak projeler hayata geçmediği için buraları hâlâ bakır," dedi. Ada burayı koordine edememiş olmasının kızgınlığını da yaşıyordu. Anlatmaya devam etti. "Bir ara tüm bu arazileri satın almayı düşünmüştük ama..."

Çakıl masaya seramik kare tabağın içindeki makarna dolmasını getirdi. Kocaman salyangoz şeklindeki makarna-

ların içleri yeşilli, kırmızılı baharatlı bir çeşit püreyle dol-
durulmuştu.

Sude servis yaparken, “Bu akşamki yemek Ada’nın mut-
fağından, bu onun özel yemeklerinden bir tanesidir,” dedi.

“Bu yemeğin öyküsünü merak eden var mı,” diyen Derin
sorusuna yanıt beklemeden anlatmaya başlamıştı bile...

“Daha bu evi almadığımız dönemlerde, hepimiz sık sık
Ada’nın Hisarüstü’ndeki evinde buluşurduk. Ve hiç yemek
yapmayan Ada, o dönemlerde deli gibi yemek yapma krizi-
ne girmişti. Ona her gittiğimizde de bize yeni bir şeyler ha-
zırlıyordu. Makarna dolması onun bize yaptığı ilk yemektir
ve bunu yapacağı günün akşamı hepimiz onda toplanacağı-
mızdan, o gün sabahtan akşama kadar mutfakta çeşit çeşit
denemeler yapmış.

“Hatta öğleden sonra Çakıl da ona yardıma gitmiş, ikisi
de canlarını dişlerine takıp çalışıp durmuşlar. O akşam Su-
de Mısır’dan, ben de İngiltere’den geleceğim ve hep birlik-
te yemek yiyeceğiz. Önce eve ben gittim, hepimiz pür neşe
Sude’yi bekliyoruz. Saat yedi gibi Sude geldi gelmesine ama
canı burnunda, sinirleri tepesinde ve yorgunluktan yıkılı-
yor. Masaya bakıp ellerinize sağlık dedikten sonra oradaki
kanepeye kendini atmaz mı? Tabii hepimiz bozulduk, biz
onca neşeyle onu beklemiştik, Ada bütün gün enfes yemek-
ler yapmış, coşkudan ölüyoruz ve kadında tık yok.”

Derin’in lafını kesen Sude, “Çok insafsızsınız,” derken kı-
kırdıyordu.

“Neyse, kadın makarna dolmasından bir lokma aldıktan
sonra, enfes olmuş dedi ama ardından hemen bana dönüp,
Ateş nasıl, neler konuştunuz, neler yaptınız” diye sormaz
mı?.. Onca yemek, onca emek... Hani o kadar iyi tanımasak,
bir kaşık suda boğabilirsin durumu...

“Tabii dünyanın koordinatörü durumu gayet iyi algıla-
yıp, bundan sonra hem coşkumuzun paylaşılması, hem de

yemeklerin keyfinin sonuna kadar çıkarılması için, o günden sonra tüm spesiyallerini seyahat dönüşleri yerine, özellikle Sude ile Ateş birlikteyken yapar oldu ve böylece de sorun çözüldü.”

“Yani o gün içim burkulmadı dersem yalan olur. Ama Sude’yi de o kadar iyi anlıyordum ki o dönemlerde ben de onunla sık sık Mısır’a gittiğim için, oraya iki gün için gidip günlerce kalmanın, oradaki gece yarılara kadar süren toplantıların, verilen sözlerin sürekli değiştiğini yaşamamın, bir toplantı için bazen saatlerce, bazen günlerce otelin lobisinde beklemenin ve her seferinde iş oldu diye gittiğin halde sonunda karınca adımıyla ancak bir adım ilerlediğini görmenin nasıl bir sıkıntı ve öfke yarattığını aslında çok iyi anlıyordum.

“O seyahate üç gün için giden Sude on gün kalmak zorunda kalmış, o süre içinde bize yeni katılan kızlardan biriyle ilgili çok kötü bir haber almış. Oradan ona da ulaşamamış, tüm bunlar yetmiyormuş gibi, bir de Ateş yazdığı müzikalin girişini tamamen yaktığını söyleyince, Sude Mısır’da olmak zorunda olduğu için onun yanına da gidememiş ve haklı olarak da döndüğünde tükenmişti. Ama, yemekte bizim de halimiz gerçekten çok acıklıydı. Onun her şeyin üstesinden gelmesini, bizim her türlü coşkumuzu paylaşmasını ve hep neşeli olmasını o kadar benimsemiştik ki, o halini kabullenmek istememiştik.”

“Ben de, o gün, onca moral bozukluğuna rağmen, kendimce sizin coşkuunuza ucundan da olsa katıldığımı sanıyordum. Ayrıca, makarna dolmasının lezzetinin hakkını da vermiştim. Yani, bazen gerçekten çok insafsız olabiliyorsunuz. İyi ki kırk yılın başında bir kere makarna dolması coşkuunuza katılmamışız.” Sude’nin keyfinin yerinde olduğu buz mavisinden deniz grisine dönüşmüş gözlerinden anlaşıyordu.

Öğleden sonra eve hakim olan hüzünlü hava, geceyle birlikte yerini neşeye ve keyfe bırakmıştı. Salondan gelen saksafon ezgileri arada sırada kadınların kahkahalarına eşlik eden hipnozcu cırcır böcekleri, rüzgârın ritmiyle şırılda-
yan şelalenin gel-gitleri evdeki keyfe uyumlanmıştı.

Akşam kahvelerini avluda içen kadınlar minderlerde se-
re serpe yayılmışlardı. Fidan kollarını başının altına almış
ve mindere uzanmıştı. Bir bacağına diğerinin üstüne atmış
havada sallıyordu. Bir yandan da içinden, “Ben güzelim,
ben güzelim,” diye tekrarlıyordu.

Sude minderden kalktı, ayağındaki spor ayakkabısının
bağlarını çözdü, ayakkabılarını gevşetti. Masaya doğru yü-
rürken Ada arkasından diğerlerine, “Haydi masaya,” dedi.
Ada masaya karşılıklı dörder dörder oturmalarını söyle-
mişti. Sude, Beyza, Derin ve Seniha masanın bir tarafına, Fi-
dan, Ada, Aysu ve Çakıl da masanın karşı tarafına oturdur-
lar. Masanın ortasındaki yeşil seramik tabağın içinde, ona
bakan tüm gözleri ayartmaya hazır olan şeftali, üzüm, zer-
dali ve incir vardı.

“Burası bir okul değil ve sizler de öğrenci değilsiniz. He-
pimiz yetişkin kadınlarız. Ancak, yaşamımız boyunca yeni
bilgiler edinmemiz, edindiğimiz bilgileri de başkalarına ak-
tarmamız hepimizi aynı zamanda hem öğretmen hem öğ-
renci yapmıyor mu?

“Bizler yolculuklarımız sırasında ve araştırmalarımız
sonucunda edindiğimiz kadının ve erkeğin doğal altyapıla-
rıyla ilgili bilgileri sizlerle paylaşacağız. Aklınıza takılan bir
şey varsa anında sorabilirsiniz. Tamam mı?” Sude öne ar-
kaya sallanan kafaların onayını alınca Ada’ya döndü ve, “Sı-
ra sende,” dedi.

Ada oturduğu yerden doğrularak kendinden emin ko-
nuşmaya başladı. “Doğada belirleyici olan dişidir.” Ada’nın

gözleri parlamış, kızıl saçları alev alev yanıyordu. “Adı üstünde tabiat ana diyoruz, tabiat baba değil.”

Seniha, “Ya erkekler?” diye sordu.

“Erkekler mutasyona uğramış dişilerdir.”

Doğru anladığından emin olamayan Beyza, “Nasıl yani?” diye sorunca, yanıt yine Ada’dan geldi.

“Hepinizin bildiği gibi, cinsiyet X ve Y kromozomları ile belirlenir. Embriyonun belli bir gelişim dönemine kadar tüm embriyolar X, yani dişidir. Y kromozomu gelmezse sadece XX kromozomları ile dişi olunur. Y kromozomu gelirse, mutasyon gerçekleşir ve XY kromozomları ile erkek olunur.”

“Yani şimdi bütün erkekler dişi kökenli mi?” Fidan şaşkıncıydı.

Sude, “Evet,” dedi.

“Nasıl yani ben tam anlayamadım,” diyen Seniha’ya biraz daha açıklama yapmak Ada’ya düştü. “Yani anne karındaki tüm bebekler oluşumlarının ilk dönemlerinde dişidirler, sonradan eğer Y kromozomu gelirse erkeğe dönüşürler. Mutasyon derken bir olumsuzlama söz konusu değil. Temel alt yapının dişi olduğunu, bunun erkeğe dönüşebileceği veya dişi olarak devam edebileceğini söylüyoruz.”

“Ben bunu ilk defa duyuyorum, gerçi benim bilmemem de şaşırtıcı değil. Bu bilgi neden önemli onu anlamadım ama, bu kadar önemliyse neden kimse bilmiyor?”

Seniha’yı seviyorum diye düşünen Çakıl, “Aslında bu bilgi biliniyor. Mesela Amerika’da Time Dergisine kapak oldu. İngiltere Biyoloji Araştırmaları Başkanı Greenstein ‘Kırılğan Erkek’ adlı kitabında bunu anlattı ve bu kitap bizim ülkemiz dışında tüm ülkelerde satışta. Ama olanı olduğu gibi okumak yerine, farklı okumak bazılarının işine geliyor. Greenstein’in kitabıyla ilgili bir yazı var, size bir ara onu gösteririm,” dedi.

Ada, “Şimdi, bilineni yeniden okuyalım ve bunun yaşadığımızdaki anlamını düşünelim. Embriyo döneminde oluşan dişilik alt yapısı, XX kromozomları ile devam eden süreçte, memeleri ve cinsel organı ile kadını oluşturur. Dişilik alt yapısı XY kromozomları ile devam ederse memeleri olan ancak cinsel organı farklılaşmış erkek meydana gelir. Erkeğin cinsel organı kadının cinsel organından dönüşmüştür. Vajinanın dış dudakları, penisin sap kısmı; klitoris, penisin uç kısmı; vajinanın iç dudakları ise testisler olur.”

Beyza kıkırdayarak, “Yani penis aslında vajinadan mı?” diye sordu.

Sude, “Evet,” dedi. “Bu bilgi bütün anatomi kitaplarında detaylı olarak anlatılmasına rağmen, Y kromozomunun X’le yan yana gelmesine otomatik bir işlem olarak bakıp, gerçek görmezlikten gelinmiştir. Bu bilgi kasıtlı olarak açığa çıkarılmamıştır. Nasıl ki, ortaçağda dinsel gerekçelerle insanlık tarihi boyunca elde edilen çeşitli bilgiler sansürlenmiş, bunların yazılı olduğu kitaplar okunmasın diye yakılmıştı. Aslında şimdi de değişen bir şey yok. Her ne kadar modern bir çağda yaşadığımız öne sürülse de bazı bilgiler hâlâ halka aktarılmamaktadır.”

Fidan buna karşı çıktı. “Bu internet çağında her bilgiye ulaşmak o kadar kolay ki. Bir tuşla istediğin kütüphaneye girip, istediğin kitabı okuyabiliyorsun. Söyledikleriniz biraz komplocu bir bakışı içermiyor mu?”

Ada hemen yanıtladı. “Komplocu olan biz değiliz, dünyayı yönetmeye çalışanlar. Erkek egemen kültür ile dünyayı yönetenler, erkeğin değişime uğramış dişi olması gerçeğini kabul ederlerse, bırakın dünyayı, kadınları yönetebilmek mümkün olabilir mi?”

Fidan bir açık bulmuş olmanın verdiği sevinçle, “Doktorların ve bilim adamlarının tamamı erkek değil ki, arala-

rında kadınlar da var. Bu bilimsel bir gerçekse aksini onlar kabul etmezlerdi ki. Çüş yani... ” dedi.

Sude, “Çok haklısın. Özellikle Türkiye’de kadın doktorlar azımsanmayacak kadar çok ancak oluşmuş hegemonya tüm dünyada bilimi de statükocu bir kalıba sokmuştur. Dikkat ettiniz mi, üniversitedeki akademik çalışmalar da, hastanelerdeki tıbbi araştırmalar da bir nevi askeri disiplin altında yapılmaktadır. Farklı düşünen, azınlıkta kalmakta ve sistem dışı bırakılmaktadır,” dedi.

Masadaki termosun boşaldığını fark eden Sude, üşendiği için yerinden kalkmadı. Bardağında kalan son damlaları içmek için bir süre bardağıyla mücadele ettikten sonra, “Sizce cinsellik nedir?” diye sorduğunda, herkesin gözünden kadınlık tarihleri bir film gibi geçmeye başladı.

Beyza, “Erkeklerle fingirdemek, anlarsınız ya...” dedi. Ve, “Sevgilimin okşaması, sarılması, beni uçurması. Onun kollarında mayışmış yatmam, sohbet etmem...” diye devam etti.

Fidan ise, “Biraz da zorunlu bir görev. Karılık görevi gibi, çocuk doğurmak için gerekli olduğu gibi. Gibi, gibi, gibi...”

Sude, “Cinselliğin sadece üreme eksenli bir faaliyet olduğunu öne sürenler bedenlerin, aklın dışına çıkarak zevk almasına olanak vermek istemezler. Cinsellik bir görev değildir. Cinselliğe yüklenen anlamlar da çoğunlukla yanlıştır. Cinsellik en doğal, en masum varoluş gereksinmemizdir. Ayrıca üreme dışında da insanlığın gelişimi için gerekli bir enerjidir,” dedi.

Derin devam etti. “Meryem Ana doğurganlığın simgesi. Ama bakire. Çünkü eğer seksle ilgili gerçekler ortaya çıkarsa, tüm insanların erkek egemen kültür içinde yaşaması ve yönetilmesi mümkün değil.

“Anneliği cinsellikle birleştiren, Meryem’in de atası olan eski ana tanrıçanın, bir yanda fahişe ve baştan çıkarıcı, di-

ğer yandan çilekeş olarak ikiye bölünmesi her bireyde bilinçdışının harekete geçmesine yol açmış. Bağnaz yaklaşımlar içinde kendi doğal yaşam biçimlerine yer bulamayan erkek ve kadınlar fanatizmin kucağına atılmış.

“Seks hakkında insanlara aktarılan bir bilgi kümesi yok. Tıp, kalp krizi, depresyon, mide kanaması gibi her konuda bir açıklama yapabilirken, konu sekse gelince fazlasıyla sessiz kalıyor.”

Aysu, “Doğru, bu bana da hiç inandırıcı gelmiyor,” dedi. Seniha, “Ya kadın kadına konuşuyoruz ya da gazetelerde çıkanlarla yetiniyoruz. Ben evlendiğimde hiçbir şey bilmiyordum,” diye itiraf etti.

“Aman, bir şey bilsen ne yazar. Şöyle sırt üstü yat, şöyle bacaklarını aç, onu içine al, zevk alıyormuş gibi, ona minnettar olmuş gibi yap... Bana böyle söylenmişti.”

“Ben küçükken dayımlarda eski bir dergi görmüştüm. Porno dergisi. Fotoğraflara bakınca çok korkmuştum. O kocaman şey, bana da mı, diye...?”

“Ama öpüşmek gibisi de yok. Şöyle ayaklarını yerden kesercesine...”

Aysu’nun dudaklarını yaladığını gören Çakıl, “Aloo buraya dön... Burada kadın kadınyız,” dedi.

Derin, “Gençler sekse yönelik bilgileri oradan, buradan, aileden, okuldan ve arkadaşlardan ediniyorlar;” dedi. Er-genlik şaşkınlıkla yaşanıyor, çünkü bilgi bombardımanı var ama know-how sıfır. Ve herkes deneme yanılmalarla sonucu ararken yaşamlar bitiyor. Beden hakkında bilgileri anlatan bir otorite olmadığı için, doğruları herkes kendi başına bulmak zorunda kalıyor. Somut bilgilendirme olmayınca da, sapmalar başlıyor ve sapmalar da doğrular haline geliyor.

“Kadın ve erkek bedenleri arasındaki fark bile doğru algılanmıyor. Yani ‘Ademin Kaburga Kemiği’ gibi bir söylem tamamen bir saptırma.”

“Ama bu sözlerinizi duyanlar gerçekten sizi erkek düşmanı sanırlar,” derken Seniha öylesine içten ve endişeliydi ki.

“O, onların sanrıları olarak kalır. Biz erkekler gibi kaburga kemiği saçmalıkları üretmiyoruz. Biz, doğal bir durumun saptamasını yapıyoruz.”

“Ada kızım, seni politikaya mı soksak, yani hem bu hazır cevaplılığın hem koordine yeteneğin, belki Türkiye’ye bir faydamız dokunur,” diye takıldı Çakıl.

“Siz benimle dalga geçin bakalım, on gün sonra ofiste biz bize kalınca görüşeceğiz.”

Paniklemiş gibi gözlerini açan Çakıl, yalvaran ses tonuyla devam etti, “Dünyanın koordinatörü affet beni, sadece şaka yapmıştım. Yani yoksa haddimize mi?”

Sude hemen önünde duran ve tamamı zerdali çekirdekleriyle dolmuş kültablasını göstererek, “Kızlar bu meyveler bir tek benim yemem için buraya konmadı, ayrıca hepsi dallarından kopartılıp taze taze yememiz için buraya getirildi, bunun tadını çıkarmanızı öneririm,” dedi ve tabaktan aldığı inciri iştahla yedi.

Kadınlar meyvelerini yerken, dayanamayan Çakıl içerdenden aldığı gazete kupürüyle geri döndü.

“Size bahsettiğim İngiliz bilim adamı Ben Greensten’in kitabında yazdıkları ile ilgili, inanması zor, ama bizim basınıımızda çıkan haberi getirdim. Şimdi beni can kulağıyla dinleyin. Çünkü bu araştırmayı yapan bir erkek...”

Önce ciddi ciddi boğazını temizledikten sonra, masanın önünde bir reverans yaparak sanki miting alanında bir siyasetçiymişçesine poz verdi.

“İngiliz bilim adamı Ben Greenstein, erkeklerin dünyaya gelmeye hazırlanırken dişi beyine sahip olduklarını açıkladı. Greenstein, 40 yıldır hormon araştırmaları ve beyin üzerine çalışmalar yapan İngiltere Biyoloji Araştırmaları Başkanı’dır aynı zamanda. Tezini şu sözlerle anlatıyor Greens-

tein: ‘Ana karnında ilk ayda oluşan beynin dişi beyni olduğunu biliyoruz. Beynin oluşmasından sonra cinsel organlar oluşuyor ve cinsiyet belirleniyor. Kısacası testislerin meydana geldiği aşamaya kadar ana karnındaki bebeğın beyni dişi beyni olarak kalıyor. Kadın beyni kan dolaşımını açısından da farklı bir yapı sergiliyor.

“Testislerin oluşumuyla birlikte salgılanan hormon (testesteron) beyni değışime uğratiyor. Ana karnındaki bebek cinsel organlar oluşuncaya kadar dişi olarak kalıyor. Erkek oluşmaya başladığı zaman salgılanan hormon dişi olan beyni değıştiriyor ve erkek beyni oluşuyor.’

“Greenstein, ‘Fragile Male-Kırılğan Erkek’ adlı kitabında da şu ifadelere yer veriyor: ‘Erkeklerin dünyaya gelmeye hazırlanırken dişi beynine sahip olup, ardından erkek beynine kavuşmaları onları kompleksli varlıklar haline getiriyor. Erkekler bu nedenle güç gösterisi yapıyor ve kadınları dövüyorlar.’

“Greenstein, erkeklerin, korunma beslenme ve üreme fonksiyonlarını sağlamak üzere değışime uğramış dişiler olduğunu belirterek, ‘Kadınlar aşırı hırsları yüzünden daha fazla testesteron salgıladıkları zaman tıpkı erkekler gibi canavarlaşıyorlar’ dedi...”

“Yani gördüğünüz gibi, bu adam bizim söylediklerimizi bir güzel dünya kamuoyuna açıklıyor. Ama yine çıt yok.”

Çakıl yine reverans yaparak, “Teşekkürler,” deyip yerine oturduktan sonra, tabaktaki en büyük inciri alıp yemeye başladı.

Sorular ve yanıtlar yenilerini doğururken konu bir genişliyor bir daralıyordu. Kadınların karşılıklı konuşmaları geceyle birlikte ilerliyordu.

“Daha konuşacak çok zamanımız olacak ve sizlerin dinlenmeye ihtiyacınız var. Bu gece erken yatsak iyi olur,” diyen Sude devam etti:

“Yatmadan önce, bugünden itibaren uymanızı istediğim bazı kuralları söylemek istiyorum. Bunları şimdilik olmazsa olmaz kabul edin. Gerekçelerini zaten ilerleyen günlerde öğreneceksiniz. Bu kurallar yoruma ve tartışmaya açık değildir.

1. Cinsel organınızın kılları şu andan itibaren alınmayacak, kısaltılmayacak, kesilmeyecek. Sadece bikini kenarlarını alabilirsiniz.
2. Bedeni içeren hiçbir küfür ağza alınmayacak.
3. Sentetik iç çamaşırları asla giyilmeyecek.
4. Bir erkek enerjisi ile birlikteyken, ikinci bir erkek enerjisine asla muhatap olmayacaksınız.
5. Hiçbir şekilde bedene ilişkin yalan söylemek yok...
6. Period olduğunuzda hastayım ya da kanamam var denmeyecek.
7. Burada yaşanan ve konuşulanlar, üçüncü şahıslara asla aktarılmayacak...

VE KADIN VE ADAM...

Gece,
Karanlıkta Kadının makyajını yaptı
Yüzünde yüzlerce yıllık gölgeler oluştu
Adamlarla dolu
Kahverengi gözler siyahta parladı
Dudaklar daha da kırmızı
Sabah,
Aydınlıkta Kadının makyajını yaptı
Yüzünde güneşler patladı binlerce
Adamlı geceye rağmen
Kahverengi gözler hâlâ masum
Pencereden esen hafif rüzgâr
Esnetti, dudakları emilmiş kadını
Yaşamaya başlarken

Gece güne dönüştüğünde Kadın ve Adam yine korkacak, hatta kaçmak için, unutmak için, unutabilmek için çabala-
yıp duracak ama tüm çabalarına rağmen o geceden sonra
yazgıları hep anımsamak olacaktı.

Kahkahalardan acılara dönüşen damlaları, korkuların
kahkahalara dönüştürdüğü karanlığa karışamamanın yazgı-
sını ve beklemenin ve beklemenin ve beklemenin hüznü-
yorgunluğunu, bundan sonra bir tek Kadın ve Adam anla-
yacaktı.

Gece güne dönüştüğünde karanlıkla vedalaştıktan son-
ra Kadın artık geçmişini ve özlemlerini hep gözyaşlarında
taşıyacak ve o gözyaşları Kadınla Adamın arasında köprü
olacaktı.

Kadın ve Adam saklandıkları mağaranın önüne çıktıkları
rında gün ışığının parlaklığından korkacak ama gözlerinin
kamaşmalarına rağmen kaçmayacaklardı.

Ve Kadın tüm geçmişini Adamlarla yeniden yazarken
Adam kendi geçmişini de yeniden yazdığını asla anlamaya-
caktı.

yaptığı gibi, ona anımsamak istemediği bazı sahneleri yine anımsatırsa. O unutmak istedikçe, Sude'nin üstüne üstüne gelmesinden boğuluyordu. Sadece ve sadece unutmak istediği geçmişini ısrarla önüne koyan kızlardan ve bu evden bazen kaçmak istiyordu...

Yatağına uzandı. Buraya geldikten sonra yazdıklarını okumaya başladı.

Kendimi suçlu hissediyorum. Oysa, sevgilimi aldatırken bile suçluluk duymamıştım. Suçluluk=İhanet=Korku. Şimdi bu evde niye kafam karıştı? Zor geliyor. Zor geleni tanımlamak da zor geliyor. Ben korkak mıyım? Tek başıma kalmaktan korkuyor muyum?

Neyi merak ediyorum? Neden merak ediyorum? Neden Korkuyorum? Kimden?

Gördüklerimin dışındakiler bende karanlık, ama Sude'de değil. Hatırlatma-Kodlama, kendimi kötü hissediyorum.

Benim için yeni bilgi: İnsanlar gelişmiş bilgisayarlar gibidir. Genlerimizde taşıdığımız programlar, binlerce yıllık geçmişimizi ve bilgileri de içerirler.

Doğduğumuzda. program zenginliğimiz sadece genlerimizden aktarılan programla sınırlıdır. Doğduğumuz andan itibaren önce annemizden, sonra babamızdan sonra yakın çevremizden, ondan sonra da dostlarımızdan, arkadaşlarımızdan, okullarımızdan aldığımız eğitimlerle kodlanarak yeni program kütüphanelerine sahip oluruz.

İlk kodlanma. meme emerken yaşanır. Çünkü. beş duyu organı emme eylemi sırasında harekete geçer. Anne memesi kalbin üzerinde olduğu için

de. bebek bu ritmi algılar, sıcaklığı hisseder ve gerçekte süttten çok yoğun bir enerji ile beslenir.

Bebekken doğal olan bu emme halini büyüdükçe yitiririz ve o zaman emme önce bana zevk vermeli gerçekliliğinden de uzaklaşırız. Bu da bizim cinselliğe yabancılaşma hallerimizden birisidir.

Seks, yaşamımızı belirleyen temel kodlanmadır. Yaşamımızın üstüne kurulduğu temel cinsellik ile ilk nasıl tanıştığımız, cinselliği ilk nasıl yaşadığımız, üzerine kurulur. Bu nedenle de ilk cinsel kodlanmanın nasıl ve ne şekilde olduğu çok ama çok önemlidir.

Gerçekten önemli midir?.. Kodlanma...

Yaşamımı çekilmez hale getiren 'ideal ilişki' tanımlamam yanlış kodlanmamdan kaynaklanıyor olabilir mi? Hiçbir şey dışarıya çıkmamalı. İki kişi arasında gizli kalmalı.

Suçluluk duygusunun sebebi ne? Benimle ilgilenildiği zaman suçluluk duyuyorum, çünkü bana ilgi gösterilmesi, bu ilgiye karşılık vermek babama ihanet demek.

Sevişirken benimle konuşulmasını istemek. Akıllı olduğumun söylenmesi. Babamla mı ilgili?

Akıllı kızım...

Bendeki suçluluk duygusu ve reddedilme korkusu, sevgililerimin kontrol etme arzusunu besliyor. Ya da ben, kontrol etme arzusunu besleyebileceğim erkekleri seçiyorum. Evet seçiyorum.

Annem gerçekten bilmiyor mu? Hissetmiş olmaması mümkün mü? O da benim gibi örtmüş mü? Rol yapıyor olabilir mi? Annem beni değil, aslında ben onu kıskanıyorum.

Cinselliği barındıran, normal bir ilişki kurmam nasıl mümkün olabilir ki! Nasıl!!!

İfade problemi? Hayır diyemem. Herkes beni sevsin. Kimse hakkımda kötü düşünmesin. Benim için en iyi olan susmak. Var olmak yerine, problem çıkmasın diye hep ve hep susmayı tercih etmek.

"Babana Sus!!! Annene Sus!!! Sude'ye Sus!!! Kızlara Sus!!! Sevgiline Sus!!!"

Okuduğu her satırı aslında yıllardır bilmezden geliyordu. Yazarken nasıl canı acıdıysa, şimdi okurken de aynı acıyı yaşıyordu. Tüm bunları öğrenmek şu anda sadece acı çekmesine ve boğulmasına neden oluyordu. Bütün bunlardan arınmış olmanın huzurunu gerçekten hissedebilecek miydi?

Korkum (Gerçeklik Korkusu) yüzünden her türlü sorumluluktan kaçmam.

Mesleğimi yapmamak ve bir reklam şirketinde kendimi köreltmek

Zaman zaman Sude'den kaçma arzum

Kendime bakmamam

Sabahları uyanamam

Karar verememem (Ya yanlış karar olursa- VAH VAH VAH).

Sude'den ve kızlardan gerilmemin bir sebebi de, onların bir şekilde tek başlarına ayakta durabiliyor olmaları (Ben duramıyorum).

Hiç kendime soru sordum mu ki, başkalarına soru sormayı becerebileyim?

Bu sayfadan sonrasını yazarken ne kadar öfkeliyse, bundan sonra da okuyacaklarını bildiğinden aynı öfkenin bedeninde yükseldiğini hissediyordu. Yaşadıklarının nelere mal

olduğunu unutmak, kurtulmak istiyordu. ‘Babana dön,’ diyen iç sesinin ona yine egemen olmasından korkuyordu. Kendini nasıl yok ettiğini anlıyordu. Hissettiği acıdan uzaklaşırsa, buradan kaçmayı göze alabileceğinden korkuyordu.

Sabahın serinliği azalsa da, güneş ısıtmaya başlasa da Aysu’nun bedeni, pikesinin üstüne çekilmiş olmasına rağmen tir tir titriyordu.

Neden babamın ne giydiğiyle, nasıl ve ne yaptığıyla hatta çapkınlıklarıyla bunca ilgiliyim?

Buraya gelmeden önce, Sude, “Sen babana âşıksın,” dedikten sonra babamın dokunuşlarından neden rahatsız olmaya başladım.

Otuzlarıma geldim hâlâ babamın dibinden ayrılmıyorum. Kendime bir hayat kurmak için uğraşmıyorum. Boşandıktan sonra yine annem ve babamla oturmam aslında, babama yakın olmak için değil mi?

Son satırları okuduğunda kalbi sıkışıyordu. Hem gözyaşlarını hem de bedeninin titremesini bir türlü durduramıyordu. Gözyaşları, hıçkırıklara, hıçkırıklar yavaş yavaş haykırışlara dönüşürken, titremekten dişleri birbirine vuruyordu.

Aysu, odasında yalnız kalamadı. Dışarı fırladı ve merdivenleri ikişer ikişer tırmanıp Sude’nin yanına çıktı.

Ateş’e mail yazan Sude, Aysu’nun durumunu görünce hemen onun yanına koştu ve sarıldı. Sıkı sıkı, küçük bir çocuğa, sarılır gibi, sıcak, şefkatli. Ses tonu bir çocukla konuşurcasına yumuşaktı.

“Hadi azıcık benim yatağıma uzan. Derin derin nefes al. Biliyorum çok zor. Ama emin ol, bugünler bittiğinde kendini kuş kadar hafif hissedeceksin.”

Yatağa uzanan Aysu'nun elini tutup saçlarını okşadı. Sude, "Ne oldu?" diye sordu.

Aysu, hıçkırıklara boğuldu. "Yazdıklarımı okuyordum. Bana parça parça anımsattığın geçmişim..."

"Hatırlıyorsun, değil mi?" diyen Sude'nin de içi acıyordu. "Bugün yaşadıklarını diğer kadınlarla paylaşırsınız mı? Biliyorum, çok zor hatta utanç verici. Ama gerçek. Onların da kendi hikâyeleri ile yüzleşmeleri için onlara bir kapı aç. Bunu yapabilirsin."

Aysu, beş yaşındaki bir çocuk gibi uykuya daldı. Başka kadınların travmaları açılırken, aldığı sorumluluğun tonlarca ağırlığını taşıyan Sude, kendini yorgun hissediyordu. Hem de yorgun olmaya hiç hakkı olmadığı böyle zamanlarda...

Salonda buluşan kadınlar, Aysu'nun şişmiş gözlerine soru dolu gözlerle baktılar. Aysu'nun kolları kenetlenmiş, başı önünde kendi kendine, "Yapmak zorundayım, yapmalıyım," diye söyleniyordu. Sude, "Aysu'nun bize anlatacakları var sanırım," dedi ve onun yanına oturup elini sıkı sıkı tuttu.

"Aslında nereden başlayacağımı bilemiyorum. Ama belki de anlatmaya Sude ile ilgili duygularımdan başlamalıyım." Sude'ye bakarak devam etti.

"Biliyor musun, seninle tanıştıktan sonra hep sana özendim. Ne bileyim, senin için her şey çok kolaymış gibi geliyordu bana. Senin hiç mutsuz olabileceğini düşünmedim. Sanki, sana yaşam hazır ve sorunsuz olarak sunulmuştu."

Ada, "Senin dediğin gibi keşke yaşam bize gümüş bir tepsiyle sunulsaydı," dedi. Buna hiçbirimizin itirazı olmazdı. Ama, öyle değil. Kadın olmayı seçerek özgürleşmenin bedeli ağır. Hiçbir şey mücadele etmeden kazanılmıyor. Bizim şu anda hayata karşı duruşumuzu, kolaylıkla elde ettiğimiz sanrısı Sude'yi kızdırmıyor. Ama beni! Beni bazen çok çok öfkeliendiriyor."

“Aslında ben Sude’ye özeniyordum. Dışarıdan bakan pek çok kimse de, benim hayatıma... Annem ile babamın iyi yetiştirilmiş biricik küçük kızları ben! Dışarıdan bakıldığında örnek bir aile tablosu oluşturduğumuzdan eminim... Ben bile öyle olduğuna kendimi bunca yıl inandırabildiğime göre!

“Çok derinde bir yerde o zaman adını koymayı beceremediğim, benimle her yere gelen, ama kimseye göstermediğim iç sıkıntım hariç. Mutsuzluk olarak adlandıramasam bile belirsiz bir huzursuzluk ve suçluluk.”

Aysu önce derin bir nefes aldı, arkasından da biraz durakaldı. Artık ok yaydan çıkmıştı ve kesinlikle kararlıydı. Anlatacaktı. Anlatmalıydı. Bir süre düşündükten sonra gözleri yere çakılı, “Kronolojik bir anlatım, işimi daha kolaylaştır,” diyerek devam etti.

“Üniversite yıllarım, ardından evliliğim, mesleğim... Beni en iyi tanımlayan sözcük, takılmak... Evet hayatın içinde olmadan, sadece takılmak... Diş hekimi kocamla takılıyordum. Evliydim ama evli gibi değil! Herkesin onayladığı ideal çift, Aysu ve Sedat. Kendi ailem gibi mükemmel... Mükemmel..!”

Derin’in, duyduğu her sözcük için biraz daha kabarmasına neden oluyordu. Ailelerin arka yüzünde yaşananlardan iğreniyordu. Aileler ideal olmamalıydı. İdeal anne-baba tehlikeliydi, hem de çok tehlikeli...

Fidan dinlediği her sözcükte kendi geçmişini tarıyordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın amalardan bir adım öteye gidemiyordu. En azından ailesinin ideal olmadığını biliyordu. Tabii eğer bu bir anlam ifade ediyorsa...

Fidan, sürekli kardeşinin gölgesinde kaldı. Kendini ispat etmeye çalışandı. Erkek çocuk gibi güçlü ve mağrur olandı. Fidan mantığın temsilcisini oynayandı... Düşüncelelerine öylesine dalmıştı ki onu rahat bırakmayan iç sesinin, “Dinle! Bir kerecik karşındakini anlamak için dinle. Anla-

mak için dinlemek gerekir. Dinle!.." diye bağırmasıyla kendini topladı. Aysu'nun anlattıklarını dinlemeye çalıştı.

"Mesleğime de tıpkı evliliğim gibi takılıyordum. Benimsemeden takılma... Yüksek lisansı bahane edip, zamanımın çoğunu okulda geçiriyordum. Böylece babama da yakın olabiliyordum," diye devam ederken, biraz durdu. "Babam benim mastır yaptığım kürsüde profesör... Annemin katılamadığı davetlerde babama ben eşlik ederdim. Kıyafetine uygun gömlek ve kravatı ben seçerdim. Ben de kendime yeni bir şey aldığımda ya da saçımı falan yaptırdığımda bunu ilk fark eden babam olurdu. Her seferinde ne kadar güzel olduğumu söylerdi. Kocam söylemezdi. Babam söylerdi. Ben de kocamın fark etmesini değil, babamın fark edip, onaylamasını beklerdim. Babam benim gözümde ideal erkekti... İyi, erdemli, bilgili bir adam... O benim babamdı.

"Annem ise her zaman bizi yöneten, kararları alan, ilişkileri düzenleyen kişiydi. Mrs. Reputation!..."

"Ve kocam Sedat... Sedat yakışıklıydı, hırslıydı, katıydı. İtiraf etmek kolay olmasa da, aslında beni sürekli aşağılardı. O nedenle de, arkadaşlarım kocamdan hiç hoşlanmazdı. Bazı yönlerinin babama ne kadar çok benzediği düşünürüm sık sık... Evet Sedat babama benzerdi..."

Mutfaktan sızan kahvenin ve otların kokuları burunlarına ulaştığında, bir duyuları daha harekete geçti. Aysu anlatmaktan vazgeçip susacak diye...

İlkyaz elinde kahve tepsisiyle kadınların yanına geldiğinde, her zamanki sıcak bakışlarıyla servis yaptı. Sanki burada konuşulanların tek sözcüğünü duymamış gibi, sanki bu evde yokmuş gibi... Aysu'nun kahve fincanını alırken zangır zangır titreyen elini görmedi. Aysu'nun gözlerine bakmadı. İlkyaz, bu evde anlatılan hikâyelerin ne kadar dışında kalırsa, o kadar rahat edebileceğini öğrenmişti...

“Aysu, elinde tutamadığı fincanı sehpayaya bıraktı. Hiç susmamış gibi devam etti. “İki sene önce, kendimce takıldığım bu dönemlerde, babamın öğrencilerinden Ayşe ile kurduğum dostluk, beni Sude’ye kadar getirdi. Ben mi Ayşe’ye sarıldım, Ayşe mi beni bırakmadı, bilemiyorum. Bildiğim tek şey Ayşe’de şahit olduğum değişim ve Sude’ye olan merakımdı. Ayşe, seni Sude ile tanıştırmak istiyorum dediğinde yaz başıydı...”

“Ankara’da, Ayşe’nin evinde buluşmuştuk. Ben gittiğimde Sude evdeydi. Onunla tokalaşırken ilk dikkatimi çeken gözleri olmuştu. Bakarken hiç sınır tanımayan mavi gözleri...”

“Orada oturduğumuz süre boyunca, Sude’yi incelemiştim. Ne kadar kendisiyle barışık. Ne kadar huzurluydu. Bir tek, gözlerindeki garip anlamın bende bir karşılığı yoktu.”

Diğer kadınlara dönüp, “Sizlerin de dikkatini çekti mi? Sude’nin gözleri konuşur. Onun bakışlarının, sözcüklerden çok daha etkili olduğunu fark ettiniz mi?” diye sordu. “Onun gözlerinden hâlâ biraz ürkerim...”

Sude, Beyza’ya dönüp şuh bir bakış attı. Mavi gözleri, mağrur bir leopar gibiydi. Keskin, vahşi ve tabii ki leopar dişi olduğu için, kadıncaydı. Sonra Seniha’ya döndü, küçük bir kız kadar masum ve korunmasız baktı. Bu sefer gözleri korkak, çekingen ve şefkate muhtaçtı.

Derin, “Bana da, bana da” dedi.

Sude, Derin’in gözlerine sevecen, yumuşak ve anlayışlı bir bakış uzattı.

Seniha, “Ama nasıl böyle farklı farklı bakabiliyorsun?”

“Kendi içindeki zenginliği fark ettikçe, her insana ayrı ayrı onun için bakabilirsin. Herkes kendi içinde olduğu durumdan yola çıkarak, karşısındakinin bakışlarını yorumlamaz mı?”

Aysu, “Bakışlarla da konuşulduğunu, iletişim kurulduğunu anlamak çok gelen-geçen bir söz ama becermek çok

zor,” dedikten sonra devam etti: “Sude’nin Ankara’ya her gelişinde düzenli olarak görüşmeye başladık. Ayşe’den de hiç ayrılmaz olmuştum. Sude’nin gelişlerini beklemek, o gelince rahatsız olmak... Ayşe ile buluşmak. Ayşe ile konuşmak. Sude ile konuşmayı istemek. Sude’den kaçmak... Ben sandığım şeyin ben olmadığını anlamaya başlamak...

“Kendimle, gizli tarihimle ilgili notlar almaya başlamıştım. Ne istiyorum? Çalışmak, hareket etmek bana neden zor geliyor? Mutsuzum! Şanslı sayılmamı sağlayan nedenlerin peşinde koşacak enerjim yok, türünde notlar...

“Notlar alıyordum ama mesleğimle hiç alakası olmayan isimde kalmak için direniyordum. Notlar alıyordum ama mesleğimi yapmam için gelen tüm iş tekliflerini de reddediyordum. Notlar alıyordum ama babamların evinde yaşamaktan vazgeçmiyordum. Aslında her şeyi ertelerken, her şey yolundaymış gibi şen-şakrak yaşamaya çalışıyordum. Notlar alıyordum...”devamını getiremedi.

Konuşmak istese de cümleler oluşmuyordu. Sözcükleri bir araya getirip düzgün cümleler kurabilmek için, çaba sarf ediyordu.

Buğulanmış gözleriyle devam etti: “Sude’nin Ankara’ya trenle geldiği bir kış sabahı, kahvaltı etmek için Bahçelievler’deki Paul Pastanesine gitmiştik. Sude’yi ben karşılamıştım ve öğlene kadar birlikte olacaktık. Paul’e girip en köşedeki masaya oturduğumuzda gözlerini gözlerimin içine dikip, biraz da sert bir ses tonuyla, ‘Aysu herkese karşı oynamaktan, rol kesmekten yorulmuyor musun?’ diye sorduğunda ilk defa şaşırmıştım.

“Benim neşeli, her ortama uyum sağlayan, hayatta hiçbir şeyin sorun edileceğine inanmayan, konuşkan Aysu tanımım için, ‘Külliyen yalan,’ derken öyle bir bakmıştı ki sanki kanım donmuştu.

“Ses tonunu hiç yumuşatmadan, ‘Pamuk Prenses ne kadar gerçekse sen de o kadar gerçeksin,’ diye sürdürmüştü sözlerini.”

Aysu yerinden kalktı. İleri-geri yürüyerek anlatmaya devam etti. Başı önünde, adımlarına eşlik eden sözleri...

“Bana söylediği her sözcük tamamıyla doğrudu. Aslında çok konuşur ve paylaşır görünsem bile, konuşmalarımın çoğu boştu. Gerçekte kimseye bir şey anlatmazdım.

“Çocukluğumdan itibaren annemin ‘Bir insanı en çok seven ve düşünen ailesidir. Her şey aile içinde paylaşılmalı ve dışarıya taşınmamalıdır’ telkinleriyle yaşadığım için, paylaşmaktan da biraz çekinirdim. Annemin bu sözleri öylesine içime işlemiştir ki, sanki ailemin dışında başka biriyle yakınlaşırsam, onlara ihanet etmiş gibi hissediyordum.

“O yüzden de hiç yakın arkadaşım olmamıştı. İlk defa önce Sude, sonra diğer kızlar ve şimdi de sizler benim iç dünyama bu kadar yakınlaştınız. Kocamla bile aslında yakın değildim. Gerçi Sedat’ın da benden yakınlık falan beklediği yoktu ama...

“Bu sıralarda, Sude’nin sözlerinin ve baskılarının sonucunda, görev olarak bedenimle de ilgilenmeye başladım. Mesela aynanın karşına geçip bedenimin her noktasını inceletmişti bana.

“‘Bedenini bir bütün olarak tanımak ve ona iyi bakmak zorundasın. Ruh ve bedeni birbirinden ayrı düşünmek, sadece içsel parçalanmanı artırır,’ diyerek sürekli bedenimle iletişim kurmamın öneminin altını çiziyordu.”

Kadınlar aynı anda kıkırdadılar. Aynı süreçlerden geçtikleri için birbirlerini anladılar. Bedenleriyle yaşarken aslında bedenlerinden habersiz kadınlar... Bedenlerine bakarken ilk defa görebilen kadınlar... Bedenleri ve kadınlar...

“Ve ben, otuz yaşında, beş yıl evli kaldıktan sonra, sekiz ay önce boşanmış bir kadın olarak ilk defa bir bedenim olduğu gerçeğini hissetmeye başlamıştım.”

Aynı anda Fidan bir bedeni olduğunu hissedip hissetmediğini düşündü. Yani insan nasıl bedenini hissetmezdi, hisseder miydi? Aslında o da bedenine Sude'nin zoruyla bakmıştı ve bakarken de utanmıştı. Evet gerçekten utanmıştı. Bedeni olduğu gerçeğini hissetmek?.. Fidan bedenine bakmaktan hâlâ hoşlanmadığını daha sonra konuşmaya karar verdi. Fidan ve bedeni...

Aysu anlatmaktan yorulmuş gibi içini çekti ve, “Buzdolabında dün gecedan kalan kestaneli pasta duruyorsa, birer dilim yiyelim mi?” dedi. Aysu'nun tatlı isteği, pasta ve servisinin Derin tarafından yapılmasıyla giderildi. Aysu diğer kadınların onu seyrettiğinin farkına bile varmadan kocaman lokmaları hızla, arka arkaya, yutuyordu. Kadınlar seyretti...Aysu yedi... Bir dilim... Bir dilim daha...

Aysu tatlı krizini atlattı. Hiç ara vermemiş gibi kaldığı yerden konuşmaya devam etti. “Ergenlik çağında, arkadaşlarımla hiç cinsellik üzerine konuşup konuşmadığımı sormuştu aniden bir gün. Yanıtım net ve kesin ‘haaayır,’dı...

“‘Peki ya ilk cinsel ilişkin? Ne zaman? Nerede? Kimle? Nasıl’ diye sorduğunda, şaşkınlıkla fark ettim ki hiçbir şey hatırlamıyordum.

“‘Peki ya partnerinin cinsel organı?’

“‘Hayır,’ hatırlamıyordum!

“Ben ‘hayır,’ dedikçe o sorularına hiç ara vermeden devam ediyordu.

“‘Bir erkeğin cinsel organını ilk ne zaman gördün?’

“Bilmiyordum, ama beynimde bir görüntü canlanmıştı. Zamandan kopuk bir kare.

“‘Görüntüyü bana tarif et,’ dediğinde kendimi bile şaşırtacak kadar detaylı bir tarif yapmıştım.

“Peki bunu nerede gördün?”

“Yanıtım yine, ‘bilmiyorum,’ olmuştu.

“Sude hiç ara vermeden sorularını sıralarken, yüzümden hiç ayırmadığı mavi gözlerini, bedenimin şu andaki gibi buz tuttuğunu, ellerimin ter içinde kaldığını ve ağlamakla kızgınlık arasında sallanıp durduğumu hiç unutmadım.

“Tıpkı Ada, Derin, Çakıl, Ayşe ve Sude ile Budakaltı’nda yediğimiz akşam yemeğini de unutamadığım gibi... Sude’nin, ‘Babana âşık mısın?’ sorusu. Durduramadığım göz yaşlarım...

“O gece ayılmaya başladığım ilk geceydi de diyebilirim” derken Sude’den onay almak istercesine ona dönerek devam etti. “O geceden sonra istesem de babamla eskisi gibi iletişim kuramaz oldum. O bana dokunduğu anda bedenim kasılıyor, içimden avaz avaz bağırmak geliyordu. Babamın yüzünü görmek istemiyordum. Annemin yüzünü görmek istemiyordum. Kocamın yüzünü görmek istemiyordum. Kimıldayacak gücüm olmadığı için, kendimi yok etmeye uğraşıyordum.

“Ailemin mükemmel kızı olmamak için mesleğimi bıraktım ve uyduruk bir reklam ajansında işe başladım. Sonrası ise çorap söküşü gibi geldi. Derken Sedat’tan boşandım. Babama inat olsun diye bıraktığım mesleğime dönmek için direndim. Kazandığım para yetmediği için de tıpış tıpış babamın evine döndüm. Bir yanım onlardan kurtulmaya çalışırken, diğer yanım onlara muhtaç olacak durumlar yaratmaya inat ediyordu.

“Babamların evine döndüğümü duyan Sude öylesine öfkelenmişti ki... Hem onu kızdırdığımı biliyordum, hem de deli gibi korkuyordum. Tüm süreci bilen Ayşe olmasa belki de o günlerimi atlatamazdım. Ayşe hep yanımda, gerçeklerden kaçmak için kendi kendime yaptığım tüm manevraları anlamama yardımcı olmuştu. Aslında benim şu anda anlatmak istediklerim bunlar değil...”

Birkaç saniye duraksayan Aysu'nun bir anda gözleri donuklaştı, ses tonu kısıldı ve artık sadece anlatan olmak yerine, hem yaşayan, hem yaşatan oldu. Biraz önce anlatılanları hikâye gibi dinleyen kadınlar, şu anda tek kişilik interaktif bir tiyatronun içine girmişlerdi.

"Yaşımı tam hatırlamıyorum ama küçüktüm. Belki okula yeni başlamıştım. Belki de ikinci sınıftaydım. Bir gece su içmek için kalkmıştım. Annem uyuyordu. Odama dönerken televizyon odasında babamın uyukladığını gördüm. Daha doğrusu, arkası bana dönüktü ve televizyonda porno bir film oynuyordu. İki kadın ve bir adam vardı. Evet ilk cinsel organı orada görmüştüm.

"Sude bunu ona anlattığım gün bana bağırmıştı. 'Aysu, o yaşlarda bir çocuk, ilk defa gördüğü bir şeyi nasıl bu kadar iyi ve doğru tanımlayabilir? Sence bu mantıklı mı? Bana porno filmde gördüğünü söylüyorsun, peki ama onların ne yaptığını nereden biliyorsun?'

"Bilmiyordum." Aysu bağırmaya başladı: "Şimdi de bilmiyorum. Şimdi de..." Sude ayağa kalkıp Aysu'nun yanına gitti ve gözlerinin içine bakarak, sevecen bir sesle sordu: "Artık bilmek istiyor musun." Konuşacak hali kalmayan Aysu sadece başını salladı. Bilmek istiyordu.

Aysu'nun hikâyesini içleri acıyarak ama yine de bir hikâyeymiş gibi dinleyen kadınlar için sıra şimdiki zamana gelince hikâye hikâye olmaktan çıktı. Yaşanan bir gerçek oldu.

Seniha sanki televizyonda korku filmi izliyormuş gibi, elinde olmadan gözlerini kapattı. Hatta kulaklarını da kapatmalıydı. Bir yanı merak içinde beklerken, diğer yanı bu odayı hemen terk etmek istegindeydi. Bir anda oturduğu yerden kalktı. Sonra, sonrasına cesaret edemedi ve yine bir anda oturdu. Midesi bulanıyor, üşüyor ve kusmaktan korkuyordu.

Gözyaşlarına engel olamayan Aysu, sesin içine kaçmasından korkarak, titreyen bedenine, buz kesen ellerine, soğuk terlerinden içinin titremesine rağmen devam etmek istiyor; ama bilincinin karanlığından başka bir şey algılayamıyordu.

Aniden Aysu'nun suratından yankılanan şaplak sesi... Evin duvarlarında, diğer kadınların yüreklerinde patlayan, Sude'nin Aysu'nun yanağına attığı tokatının yarattığı şok...

Sude yaptığığın bilincinde, bıçak kadar sert ses tonuyla, Aysu'nun gözlerinin içine bakarken bir tokat daha attı. Yanağı kıpkırmızı olan Aysu artık ağlamıyor, can çekişen yaralı bir ceylan gibi kurtulmak için çırpınıyordu.

Sude, "Hatırlıyorsun değil mi? Yoksa bir tane daha atacagım. Hatırladığını biliyorum," dedi. Bu sahneyi izleyen kadınları saran korku, taş kesilmelerine neden oldu.

Aysu eli yanağında, küçük bir çocuk gibi büzülmüş kafa sallıyordu. Sude'nin tokadı biraz önce karanlık olan bilincinde onu yıllar öncesine götürmüştü.

Sude'nin tokadı... Babasının tokadı... Tokat...

Yanağında patlayan tokadı kim atmıştı? Şu anda Sude mi, yoksa altı yaşındayken babası mı? Aysu şu anda kaç yaşında ve nerede olduğunun ayrımını yitirmişti. Hem geçmişte, hem şimdide, hem anlatan, hem yaşayan... Konuşmaya başlayan sesini duyuyor, ama kontrol edemiyordu. Ona rağmen konuşuyor, ona rağmen yaşıyor ve ona rağmen...

"Tokat, babamın attığı tokat... Birinci sınıfa gidiyorum. Altı yaşındayım. Galiba annem evde yok. Babamla oynamak için yanına gidiyorum. Babam koltukta kaykılmış oturuyor, gözleri kapalı olduğu halde, hareket eder gibi. Boyuna atlamak üzere koltuğa doğru bir hamle yapıyorum ve o birden irkiliyor. Aynı anda yüzümde bir tokat patlıyor."

Sude, sürekli Aysu'nun elini tutuyor, Aysu titriyor, gözleri sanki yanlara düşüyor. Yanağı yanıyor, ama Sude vur-

duğu için mi, babası vurduğu için mi, bilmiyor... Yanağın-
daki acı...

Sude, “Biraz önce benim attığım gibi, ansızın sana atılan o tokat... Babanın kucağına atlıyorsun, sen ne olduğunu bilmesen de baban o sırada mastürbasyon yaptığı için seni fark edince refleks olarak sana tokat atıyor. Yakalanmanın suçluluğu ile atılan tokat,” dedi ve Aysu’nun devam etmesi için, “Evet...” diyerek gözlerini ona dikti.

Oda kaynayan buz gibiydi, buzlar kadınları dondurdu, şaşkınlık ve panik buzlarla birlikte kadınların tenini yaktı. Kadınlar ürküttü... Odayı kaplayan buzlar suçluluğun çığlığıyla parçalanırken kadınların da içlerinde bir şeyler parçalandı. Oda buz gibi, kadınlar buz gibi... Soğuk ya da sıcak yüreklerini acıttı.

“Hayır daha fazlasını duymak istemiyorum. Başım dönüyor.” Yıllar önce yaşadığı öfkesi yavaş yavaş benliğini ele geçiriyordu. Üşüyor, başı dönüyordu. Derin bayılmaktan korkuyordu. “Sus Aysu, sus!..” diye bağırarak istese de, tekrar tekrar bunlara dayanmak zorunda olduğunu biliyordu.

Aysu donuk bakışları ve hiç değişmeyen ses tonuyla anlatmaya devam etti.

“Ağlama kızım tamam, istersen gel beraber oynayalım. diyor ve beni dizine oturtuyor. Gel bak, bir şey yok. Şimdi bu hasta, biz seninle onu iyileştireceğiz. Benim akıllı kızım, onu şöyle tutarsan ve fazla sıkmadan okşarsan, bak gördün mü iyileşmeye başladı. Hafif hafif kafasını kaldırıyor, aferin benim akıllı kızım, aferin. Şimdi de parmaklarını biraz aşağıya doğru kaydır, orayı da sıkmadan eline al; aferin, tamam böyle çok güzel, babasının akıllı kızı...”

“Yeter, bunları duymak istemiyorum. Siz hepiniz hastasınız, böyle şeyler olamaz. Böyle bir şey nasıl olabilir? Yeter, yeter artık bunları dinlemek istemiyorum!..” diye bağırarak Fidan tamamen kontrolünü kaybetmiş, haykırıyordu.

Onun yanına giden Ada bir yandan ona sarılıp bir yandan da, “Çok acı ve iğrenç biliyoruz, ama maalesef hepsi gerçek. Sakin ol lütfen, yakında neden böyle bir tepki verdiğini anlayacaksın, lütfen sakin ol,” diyerek Fidan’ı yatıştırmaya çalıştı.

Aysu ortamdan soyutlanmış anlatmaya devam ediyordu. Eğer şimdi susarsa yanağında tokadın acısına rağmen, bir daha konuşamamaktan korkuyordu...

“Ayaklarım koltuğun yanından sarkmıştı... Ayaklarım yere basmıyordu. Tokadın atıldığı yanağım acıyor ve bu elimdeki yumuşaklık neden hasta bilmiyordum. Filmde gördüğüm ve tanıdığım cinsel organın, babamla ortak oyuncağımız olduğunu artık biliyorum.” Aysu yorgunluktan yıkılmak üzereydi. Başını Sude’nin omzuna koydu. Sude saçlarını okşarken Aysu mırıldanıyordu. “Bu oyunla cinselliğe ‘merhaba’ ya da gerçekte ‘elveda’ dediğimi şu anda anlıyorum. İlk cinsel kodlanmam babamla yaşadığım bu sahneydi... İlk kodlanma...

“İş birliği, suç ortaklığı, bizim sırrımız... Altı, yedi yaşında başlayan ve yirmili yaşlara kadar süren Pamuk Prensesin utanç dolu pembe dünyası.”

Aysu sustuğunda gözlerinden yaşlar boşalıyordu. Kalkarken pasta tabağını düşürdüğünü fark etmedi. Yere düşen tabaktan kırmızılar, beyazlar ve sarılar yere bulaştı. Yaşamlarına bulaşan her şey gibi...

Fidan buz gibi olmuş ama duyarsız kalmıştı. Beyza ne söylemesi gerek, ne yapması gerek bilemiyordu. Seniha Çakıl’ın yanına gitmiş, ona sokulmuştu. Sude Aysu’nun yanına gitti. Onu kucaklayıp, “Bebeğim senin suçun değil, biliyorum çok zor. Şu anda en zor kısmını atlatıyorsun. Çok cursun. Bunu hatırlamış olman, kendi cümleleriyle bizimle paylaşmış olman çok ağır. Bunu hepimiz hissediyoruz. Emin ol. Seni seviyoruz Aysu. Sakin ol...”

Derin Aysu'nun yanına gitmek, onun boynuna sarılıp, "Seni çok iyi anlıyorum. Hem de tahminlerinden çok daha fazla..." demek istiyor, ama kımıldayamıyordu. Kımıldayamıyordu belki ama aklından geçenleri içinde tutmak da istemiyordu.

Yüzü öfkeden kıpkırmızı bağırmaya başladı. "Bunları kızlarına yapan babalar gerçek, bu yüzden senin gibi acı çeken binlerce kadın da gerçek? Ve tüm bunlara sessiz kalanların acımasızlığı da gerçek. Bir insan böyle bir acıyla nasıl var olabilir?"

"Mükemmel görünen ailelerin bile iç yüzü ne kadar mi-de bulandırıcı ve acımasız olabiliyor... İnsanlar hasta, ama bunu söylemeye cesaret eden yok? Yine de, eninde sonunda bunlar su yüzüne çıkacak ve herkes kapattığı gözlerini açtığında, bu çirkinlikleri görmek zorunda kalacak."

Ortamin gerginliğinden sıkılan Fidan, "Bunları babanla konuşacak mısın?" diye sorarken diğer kadınları şaşırtacak kadar duygusuzdu.

Öfkesi dinmemiş olan Derin devam etti: "Hayır. Buna hiç gerek yok. Önce konuşmak istiyorsun, ama sonra bunun anlamsızlığını da kavırıyorsun. Hatırladıklarını kabul etmek ve yaşamını sağlıklı sürdürmeye çalışmak hiç de kolay olmuyor tabii. Ama onlarla yüzleşmenin sana bir faydası olmayacak, bunu biliyorsun."

"Bazen kendini 'Ya ben uyduruyorsam...' diye kandırmaya, rahatlatmaya, bu gerçeklikten kaçmaya bile çalışıyorsun. Ama bir kere o farkındalık yaşandıktan sonra, bunun onaylarını travmanın kahramanlarının gözlerinde görebiliyorsun."

"Sana bütün bunları yaşatan adam özür dilercesine, ne oluyor der gibi soran bakışlar ile çıkar karşına. Sonra yerli yersiz "Seni çok sevdiğimi biliyorsun"larıyla, yine kontrolü

altına almaya çalışır. Bir süre sonra “Problemimiz mi var? Artık hiç konuşamıyoruz,” diyalogları başlar.

Ve sen hem bunlarla uğraşmak, hem de aklını bir matkap gibi delen, “Annem bilmiyor muydu?” sorusuyla boğuşmak zorunda kalırsın. Hissetmemesi mümkün müydü? Her şey aile içinde kalır, bizi en çok biz severiz, telkininin nedeni bu muydu? soruları önüne serilir. Nihayet tüm bunları deşmekten vazgeçersin ve her şeyi tüm çıplaklığı ve tüm çirkinliği ile kabul edersin. O andan sonra da artık onların oyunlarına girmezsin, çünkü özgürleşmişsindir.”

Derin sustuğunda bakışları sabitleşmişti.

Çakıl, “Gerçekte baba-kız olmak nasıl bir şey çoğumuz bilmiyorduk,” dedi. “Mesela annenin kızı olmak benim için net bir durum, bir sıcaklık, bütünlüğünü anlatan tekil bir görüntü... Babanın kızı deyince ise taraflı, karşılıklı, ikili çoğul bir ilişki... Bir yumak gibiydi baba-kız ilişkisi... Açıldıkça açılan, açıldıkça, düğümlenen. Ben babamla senin yaşadıklarını yaşamadım ama yine de babamın kızı olamadım. Bir kadın olarak babamın kızı olmayı öğrenene kadar... İronik değil mi? Anlayacağın aslında hepimiz öksüz ve yetim büyüyoruz. Üstelik de bunun farkına varmaktan bile aciziz...”

Aysu’nun biraz sakinleştiğini gören Seniha, “Neden kimse bu gerçekleri avaz avaz bağırmasın? Ya benim ailem? Benim geçmişimde de hatırlamadığım böyle şeyler olabilir mi? Olamaz... olmamalı...” diye düşünürken, bir yandan da ağlıyordu. Ağlıyordu ama kim için ağladığını bilmiyordu.

Aysu’ya mı? Küçük bir kız çocuğuna mı? Gerçeklerin içini acıtmasına mı? Yalnızlığın demirden bir heykel gibi karşısında duruşuna mı? Yoksa “Ya ben?..” sorusuna mı?

Sude tüm ortamı ele geçiren isterik öfkeyi hiç umursamadan konuşmaya başladı. “Esas önemli olan, bu travmaların yarattığı kodlamaların davranış kalıplarını oluştur-

ma şekli olduğunu ve günlük hayatımızdaki yansımalarını anlayabilmeniz. Bu farkındalığın ne kadar büyük bir değişime yol açtığını, kendin olabilmek için girdiğin mücadelenin anlamını bugünden sonra asla unutma ve kendine hep sahip çık.”

“Aysu büyük bir adım attı. Ya ben,” diye düşündü Beyza. Yıllardır rüyalarından çıkmayan beyaz, kaygan cinsel organ yine gözünde canlanmıştı, ya onun hatırlamadığı ve Sude’nin sözünü ettiği ikinci perde.... Beyza henüz bununla başa çıkamazken...

“Travmanızla yüzleştığınızde, tüm korkularınızın neden sonuç bağlantısını göreceksiniz. Yaşadığınız korkuların tüm davranışlarınızı nasıl belirlediğini de anlayacaksınız. Eğer gerçekliği nasıl kaybettiğinizi kavrayabilirseniz, kendinize yarattığınız sanal dünyalarla da yüzleşebileceksiniz.”

Fidan, herkesin üzüntüden yorgun düştüğü bu ortamda, Sude’nin konuşmaya devam etmesinden gerildi. “Sude, işkenceci gibi... Daha sonra konuşulamaz mı sanki... Kadın bunca üzgünken...” Karşı çıkışlarını durduramıyordu.

Sude, “Aysu, yıllardır kendine sorduğun soruları bir düşün. Bu yaşına kadar hiçbir şeye hayır diyememen, en çok takıldığın nokta değil miydi? Şimdi ben sana soruyorum: Nasıl ‘hayır’ diyebilirdin?

“Sen, sadece sana söyleneni yapmayı biliyorsun. Birisi söyler sen yaparsın. Tut, oyna, okşa, iyileştir... Başkalarına hayır diyebilmen nasıl mümkün olabilir?

“Çok kızdığın zamanlarda bile kendini susmak zorunda hissediyorsun, çünkü konuşabilmen mümkün değil. Sen, sana onay verilerek eğitilmişsin, sürekli onay beklemenden daha doğal ne olabilir? Baban, seni kucağına oturttuğu andan itibaren, sana hep yapman veya yapmaman gerekenleri söyledi. O söyledi sen yaptın. Oysa ondan habersiz kucağına atladığında tokat yemiştin. Kendi başına bir şey yapar-

san yine tokat yiyebilirsin değil mi? Üst benliğin bilgiyi bilinçaltına atsa bile beden asla unutmaz...

“Bağlantıları anlıyor musun? Seninle ilgilenen bir erkek olduğunda kendini suçlu hissediyorsun, çünkü babanın cinsel objesi olduğunu biliyorsun. Kendini değersiz hissediyorsun, çünkü değerli olabilmen mümkün değil, sen sadece bir aletsin, babası tarafından kullanılan bir alet.

“Yaşamında tıkanığın her durum, kendinle ilgili tüm aşağılayıcı düşüncelerin ve var olamayışının tüm anahtarı, babanla yaşadıklarında. Anahtarı doğru kullandığında, kendini de doğru olarak yorumlayabilmeyi öğreneceksin.”

Beyza bir yandan duyduklarını anlamak için uğraşırken, bir yanda da elinde olmadan, “Canım babacığım,” diye düşündü. Hayır, onun babası asla böyle bir şey yapmış olamazdı.

Ada, “Aslında bu sonsuz bir süreç, her bulduğunuz ve yüzleştiğiniz gerçek, size başka bir kapıyı açacak ve bir süre sonra, kapıların da hiç bitmediğini kabul etmek zorunda kalacaksınız. Yani, aslında her son adımınız bir ilk adım, her son basamağınız bir sonrasına yeni bir adım olmaktan öte bir anlam taşımayacak.

“Ben, Sude ile bu yolculuğa başladığımda bir gün gelecek ve ‘Evet her şeyi anladım,’ diyeceğim diye çok bekledim. Ama böyle bir son yok, biz hep başlangıçları yaşıyoruz ve o nedenle geliyoruz. O nedenle de buradan ayrıldığınızda göreceksiniz ki, aslında her şey yeni başlıyor.”

Nefes almak için sustuğunda hemen bir sigara yaktı.

“İçinde bulunduğun gerçeklik sende nasıl bir şok yaratırsa, gördüğün gibi otuz yaşına kadar sürdü ve şu anda yirmili yaşlarında olanları bile bölük pörçük, çok küçük parçalar halinde hatırlayabiliyorsun. Yaşadığın onlarca yıl hiçbir şeyin bilincine varamadığını, babanla aranızda geçenleri yaşadığın anda silip attığını artık kabul ettiğine gö-

re, bundan sonrası senin için çok daha rahat olacak, emin ol.” Ada camlı kapıyı açtı. İçerdeki acıyı dışarıya atmak ve doğanın saf ve taze havasını içeri almak istiyordu.

Çakıl, “Öğlen Kaz Dağları’ndaki küçük bir köye gözleme yemeğe gidiyoruz,” dedi. “Doğa ve temiz hava...”

Sude, “Sizlere yemeğe çıkmadan önce bir not okumak istiyorum. Bu notu benimle bu yolculuğu yapan kadınlardan biri yazmıştı. Bunu dinlemenizi özellikle istiyorum çünkü...” sözlerini bitirmeden yukarı çıktı ve kahverengi kaplı küçük bir defterle geri döndü. Koltuğa oturdu. Açtığı sayfayı tane tane okudu.

“Babacığım, diye başlamayı çok isterdim, ama elim gitmiyor şu anda. Babacığım diyeceğim bir gün gelecek mi bilmiyorum, aslında gelmesini istiyor muyum onu bile bilemiyorum. Bir gün baba-kız olmak...”

Baba, neden bana yaşamın bu kadar zor olduğunu hiç söylemedin?

“Kendini benden bile korumasını bil kızım,” demedin.

“Neden ben,” diye soramayacağını artık biliyorum, ama yine de sormadan edemiyorum.

Hiç mi beni düşünmedin? Beni babasız bırakırken, hiç mi üzülmedin? Anlatsana baba, sen beni nasıl sevdin? Sana babacığım demeyi çok isterdim, ama öylesine zor ki artık.

Baba neden bana “Sen, sen olabildiğin sürece mutlu olabilirsin,” demedin? Beni bir fanusa koydun, içi iğnelerle doluydu. İyileri-kötüleri anlamama engel oldun. “Gerçekleri bil ki, merdivenleri daha sağlam çıkasın,” demedin.

Ya sen sevgilim? Ben kendim oldukça beni da-

ha çok seveceğın yerde, neden korktun ki benden, benimle ilişkinin yürümeyeceğine nasıl karar verdin?

Belki de, aslında hiçbir zaman söylediğın gibi romantik değildin. Öylesine “Bitti,” diyorsun. “Tükettik,” peki neyi? Olmayan benle geçen yılları mı? Sevgilim artık beni düşünme ve benimle konuşmaya devam et. Ben senin korkularını da taşıyabiliyim.

Senin travman ne acaba sevgilim?.. Beni, kadın olarak değil de küçük bir kız olarak sevmeyi niye tercih ediyorsun?

En kısa zamanda sizleri terk ediyorum ve ilk defa kendimi iyi hissediyorum. Acaba kendimi kandırıyor muyum? Daha şimdiden her şeye gülümseyebilir miyim? Bu kadar büyümüş olabilir miyim? Şimdi kendimi işime vermem, neyi kanıtlamak için olacak peki? Hiçbir şeyi ? Özgürleşmek için mi?

Hareket edebileceğın alanları belirleyip, yürümeye başla küçük kız. Sakin ve yumuşak. “Kadın” ol. Asla kadınmış gibi yapma...

Gözlerinin gülümsemesine izin ver. Sevmeyi kendi gerçekliğın içinde tarifle. Her şeyi kendin için yap. Kendin için yaşa. Kendin için dokun. Kendin için zevk al. Kendin için. Kendin...”

Sude defteri kapattı. Geriye acı, salt acı kaldı...

Adam âşıktı, korkuyordu yüzememekten
Aşk denizinde
Kadın âşıktı, korkuyordu boğulmaktan
Aşk denizinde
Adam Kadını, Kadın Adamı görüyordu dalgalar arasında
Dalgalar yükseldikçe
Yükseldikçe
Adam çırpınıyordu gökyüzüne doğru
Aşk denizinin tuzlu sularını yutuyordu Kadın
Yuttukça köpükler ağzında
Martılar çığlık atıyordu
Sonra bir hortum yükseldi denizden
Çekti aldı ayı gökyüzünden

Zifiri karanlıkta
Gömülmüş ay denize
Ayın sıcaklığından yoksun
Kadın ve Adam sarıldılar birbirlerine
Teker teker yıldızlar kendiliğinden düştü denize
Daha çok ısıtabilmek için aşk denizini
Yetmedi
Martılar rica ettiler
Erken doğurdular güneşi ufuktan
Yetmedi
Korktukça daha çok üşüdüler
Üşüdükçe daha çok sarıldılar
Daha çok dalgalandılar
Daha çok korktular
Daha çok boğuldular
Boğuldukça karaya vurdular...

Son satıra noktayı koyan Ateş, yanındaki soğuk birasından kocaman bir yudum aldıktan sonra keyifle gerindi ve yazdıklarını bir kez daha gözden geçirdi. Müzikalinin sözleri belirdikçe coşkusu artıyor, artan coşkusu da hırsını kamçılıyordu.

Son haftalarda yazdıklarından tek satırı bile Sude'ye okumamıştı. Tüm bunları dağ evinde ona verip her satırı okurken, yüzünde oluşacak mimikleri teker teker en ince ayrıntısına kadar görmek istiyordu.

Yazdığını bir kez bir kez daha gözden geçirdi. Evet, bu olmuştu, değiştirilecek tek bir sözcük bile bulamadı. Özellikle de sonu çok hoşuna gitti.

“Daha çok dalgalandılar
Daha çok korktular
Daha çok boğuldular
Boğuldukça karaya vurdular...”

Sude, bir gün İngiltere’de Ateş’in stüdyosuna haber vermeden gitmişti. Ateş’in konuşmasına bile fırsat vermeden onu, Soho’daki bir küçük İtalyan kafesine götürmüştü. Stüdyoda kalırsa Ateş’in onu dinlemeyeceğini biliyordu.

Kafedeki masalar dolu olduğu için bir süre beklemek zorunda kalmışlardı. Ateş böyle oldu bittilerden hoşlanmadığından, kendi kendine söylenip durmuştu. Sude oralı olmayıp, “Bugün seninle konuşmamız şart,” diyerek ısrar etmişti.

Nihayet, boşalan bir masaya oturduklarında, dışarıda da sağanak şeklinde yağmur başlamıştı. Sude, “Bu yağmurda yürümek ne kadar hoş olur,” deyince dışarı çıkmak istemesinden çekinen Ateş, hemen siparişleri vermişti. Çalışması gerekirken, orada oturmak zaten onu yeteri kadar gerginleştirmişti. Bir de üstüne yağmurda yürümek eklenmemeliydi.

Filtre kahveleri geldiğinde Ateş’in gözlerine bir süre dik dik bakan Sude, “Senin içinde sakladığın duyarlı, ama kırılmaktan da korkan bir yanın var,” demişti. Sanki o tarafın benimle konuşuyor gibi, biliyorum bu sana çok komik gelebilir.

“Hayatında bir sürü kadın olmasına rağmen, sen hiç sevilmemişsin. Bunları söylemek zorundayım. Çünkü böyle bir duyarlılıkta olup da, gerçekten sevilmemiş olmanın sende yarattığı yalnızlığı anlayabiliyorum. Nasıl anladığımı anlatamam ama...”

Ateş gözlerini kaçırmamasına engel olan iki çift mavi gözün hapsinde sadece susmuştu. Sevilmemiş olabilir miydi? Olamazdı... Yıllar önce evlendiği kadın onu sevmişti. Sonra bitmişti bitmesine, ama sevmiş ve sevilmişti.

Amerika’ya yerleşen Defne, onu da sevmişti ve sevilmişti. Sevilmişti, ama Defne yine de onu bırakıp gitmeyi seçmişti... Onun dışında pek çok kadın onu sevmişti, sevmişti,

sevmişti. Ama o, yine de birinden diğeri, biri varken diğeriyle; o da, bu da, şu da diyerek sũrekli... Sũrekli... Sũrekli...

Sude “Gerçekten çekicisin,” demişti. “Zenginsin, tanınmış bir sanatçısın, romantiksin, kadın dilini biliyorsun ve hiç řũphem yok ki iyi sevişiyorsun. Yani, kadınların seni tercih etmesi için birden fazla nedene sahipsın ve bunların da farkındasın. Bu nedenle de kadınların seni istemesi, sende vazgeememesi, hatta sana bağımlılık geliştirmeleri anlaşılır bir durum.

“Eminim onlar kendi gerçeklikleri içinde seni sevdiklerine de inanıyorlardır. Ama, duyarlı ve kırılgan yanını onlardan saklarken, seni nasıl gerçekten algılayıp sevebilirler?.. Onlar sadece gördükleri kadarını ve senin sunduklarını seviyorlar. Çok yazık! Yaşamına giren onca kadından bunu fark eden olmaması... Çok yazık.”

İlk defa, ‘Galiba sert kayaya attık,’ diye düşünmüştü Ateş. Sude’nin söylediklerinin doğru olduğunu bildiği gibi, içindekini bu kadar net dile getirmesi, sakladığı yanını kullanmaya kalkmaması, onunla oyun oynamaması da Ateş için şaşırtıcıydı.

Haklıydı, bir yanı vardı ki şimdiye kadar kimse o yanını keşfedememişti. Gũnũn birinde bir kadının ona dokunabileceği umudunu taşımıştı hep. Ona dokunacak ve tamamlayacak. Cesur ve duyarlı bir kadınla kendini gerçekleştireceğini umarak, yılmadan o kadını aramıştı. Aramıştı ama...

“Senin içindeki o yanı anlamak isteği, inanılmaz bir şekilde beni sana çekiyor. Seni keşfetmek istiyorum, senin bedenini, senin bedenine kendi bedenimi, senin duyarlılığını, senin kırılganlığını, kendi duyarlılığımı, kendi kırılganlığımı...”

Ateş ne diyeceğini bilememişti. Sude, gerçekten de yanında doğal olabileceği tek kadındı. Arada sırada onunla cil-

veleştiği de olmuştu. Hatta ilk tanıştığı zaman, “Hiç işim olmaz,” dediği bu kadınla ilgili bazı ateşli sahnelerin hayalini bile kurmuştu. Ama, bu arkadaşlığı kaybetmek istemediği için kendini frenlemişti. Kendini frenlemişti ya da içindeki şeytana göre işi zamana bırakmıştı.

Karşısında gayet kararlı ve tüm sonuçları göze almış, ondan yanıt bekleyen Sude’ye ne diyebilirdi ya da bir şey demeli miydi? Sude yan gözle ona baktığında, ya da ayakta dururken kafasını geriye attığında, ya da sevinince ellerini çırpıp “Yaşasın” diye bağırdığında, ki bunu biber ya da dondurma yediğinde bile yapabiliyordu, buz mavisi gözlerini kurt mavisine dönüştürdüğünde, ya da, ya da, ya da... Riske girmeli mi?.. Yoksa...

“Daha çok dalgalandılar
Daha çok korktular
Daha çok boğuldular
Boğuldukça karaya vurdular...”

Evet, özellikle bu son dizeleri Sude çok beğenecekti. Satırlar ilerledikçe mavi mavi gözleri çocuklar gibi parlacak, gülen gözlerinin kenarında biriken yaşlarla birlikte Ateş’in kucağına atlayacaktı.

Bedenleri birbirlerine değdiğinde, meme uçları dikleşecek ve Ateş kalçalarını okşamaya başladığında, ‘Riske girdiğime değdi,’ diye düşünecekti...

ON ÜÇ

Kadınlar yola çıkmak için hazır olduklarında, “Öğlen yemeğinin ardından, benim müthiş rehberliğim eşliğinde Kaz Dağlarını gezeceksiniz,” diyen Çakıl uzun saçlarının tamamını içine alan yeşil kasketi, dar bluzu ve kısacık şortu ile enerjikti.

“Çölde seyahat eden batılı gezginin hikâyesi, neden şimdi gezmeye çıktığımızı açıklar diye düşünüyorum. Batılı gezginin birlikte günlerce yol aldığı kervan, bir süre sonra mola verip, uzun bir bekleyişe geçer. Gezgin meraklanır ve sonunda bekleyişin nedenini sormaya cesaret eder. ‘Öyle hızlı yol aldık ki’ der bedevi, ‘ruhlarımız geride kaldı! Şimdi, bize yetişebilmeleri için beklememiz lazım...’ Kasketini çıkartıp, saçlarını kabartarak geriye attı.

Çakıl bir rehber edasıyla sözcükleri yaya yaya, “Sizleri aracımıza davet ediyorum. Bu serüvenimiz süresince kapta-nımız Ada ve genel ihtiyaçlarınızdan sorumlu arkadaşım De-rin hizmetinizde olacaklardır. Sude Hanım organizasyonun başkanı olduğundan, ağır takılarak, bizi gözleyip yorumları-nı daha sonra yapacaktır. O nedenle, şikayetlerinizi bize, memnuniyetinizi üstüne basa basa Sude Hanım’a iletmenizi ben ve takım arkadaşlarım özellikle rica ederim,” dedi.

Arabaya bindiklerinde Aysu öfkeyle bağırıyordu.

“Çakıl senin bu tavırlarına tahammül edemiyorum. Sen ni-ye bizler gibi normal olamıyorsun yaaa. Kendimi senin ya-nında sürekli sahnedeymiş gibi hissediyorum, hem bize ken-diniz olun, kendiniz olun diye ahkam kesiyorsunuz hem de senin şu haline bak, hiç de kendin olmuşa benzemiyorsun.”

Biraz önceki neşeli Çakıl, ela-yeşil gözlerini bir anda Ay-su’ya dikti. “Vay vay, Pamuk Prenses ne kadar çabuk pa-muklarından sıyrılıp masal diyarını terk etti de gerçeklik uzmanı oldu anlayamadım. Sen kendi gerçeğini buldun da, beni anlamam eksik kaldı. Bak kızım babana olan nefretini ona kus, bana sataşma.” Daha ileri gitmemek için sustu.

İki kadın da sustuklarında, arabada keskinliğin acıtan bı-çağı havada sallanıyordu. Şelaleden aşağıya toprak yolda ilerleyen cip, arkasında bıraktığı toz bulutlarını umursamı-yordu.

Fidan arabadan inip, kaçmak, koşmak, koşmak ve “Ye-ter, bu arabada bu kadınlarla birlikte sonunda çıldıraca-ğım,” diye çığlıklar atmak isterken susuyordu. Susuyordu, çünkü öfkesini suskunluğuyla besliyordu.

Beyza için zaten anormal olan tüm durumlar normal ol-duğundan, kendini bu ortamdan soyutlayarak, manzaraıyla ilgileniyordu. Ağaçlar, ağaçlar, ağaçlar...

Seniha arabada oluşan gerginlikten rahatsız, oturduğu yerde küçüldükçe küçülüyordu.

Derin, ucuz atlattık diye düşündü. Çakıl eski halinde olsa şu anda Aysu'nun durumu...

Ada arabayı kullanırken, 'Travması açılan tüm kadınların ilk tepkileri, neden acılarını yaşamak değil de yakınlarında olanlara saldırmak oluyor,' diye düşünüyordu.

Sude, ortamı dengeye kavuşturmak için sessizliğin iyi bir giriş olacağını farkında, hiçbir şey olmamış gibi sakin, "Dut yemiş bülbüle döndünüz," dedi. Yolun iç tarafındaki dut ağaçlarını göstererek, "Dutların olgunlaştığı bülbüllerin susmasından anlaşır, çünkü hiç durmadan cıvıldaşan bu kuşlar sadece dut yerken susarlarmış. Tabii bizim buzdolabındaki dutların Çakıl'ın arada sırada susması için kullanılmasının bu konuyla hiç alakası yok."

Ada, "Küçükkuyu ve çevresi için Tanrıların Diyarı, denediğini hiç duydunuz mu? Aslında burası eski adı Gargara olan antik bir kent ve yanılmıyorsam milattan önce 1275 yıllarına uzanan bir geçmişi var. İnanılmaz bir tarihi zenginliğin içindeyiz, dikkatinizi çekerim bayanlar..." diyerek herkesi içinde bulundukları âna çekmek istiyordu.

Çakıl tek kaşı havada, yan gözle umursamaz bir bakış attı. "Rehberin işini sabote etmek isteyenler var. Bu hiç hoş değil, siz dünyayı koordine edin ama lütfen benim işime de saygı gösterin," derken aynadan ona bakan Ada'ya da göz kırpmayı ihmal etmedi.

Küçükkuyu çıkışındaki eski Zeytinyağı Müzesine geldiklerinde Ada, "Tanrıların İksiri'nin hikâyesi..." diyerek cipi park etti.

Yaşadıkları kentten kaçan beş arkadaşın girişimleriyle 2001 yılında açılan müzede zeytinin, dalından masaya kadar olan serüveni mevsimlere göre ve üretim aşamalarıyla, ziyaretçilere sunuluyordu.

Kadınlar müzeden içeriye girdikten sonra, köylerden getirilen ilkel zeytin preslerini incelerken bir yandan da

müzedeki görevlinin zeytin ağacı ile ilgili anlattığı hikâyeleri dinliyorlardı.

“Bir gün ağaçlar kendi aralarında birinin kral olmasını istemişler. Uzun tartışmalardan sonra zeytin ağacının kral olmasına karar verilmiş. Ancak zeytin ağacı, ‘İnsan türünün iyiliği için Tanrının bana emanet ettiği görev, benim hükümet işleriyle ilgilenmemden çok daha önemlidir,’ demiş ve krallığı reddetmiş.”

Görevli anlatmaya devam etti: “Zeytin bütün kutsal kitapların ağacıdır. Mısırlılar büyük tanrıları İsis’e zeytin ağacı vererek itibar etmişlerdir. Yunanlılar zeytini kutsal bir ürün olarak gördüklerinden toplama işini yalnızca bakire kızlara ve erkeklere yaptırırlarmış. Atina olimpiyatlarında da şampiyonların başına zeytin dalından taç takmak ve bir şişe zeytinyağı sunmak gelenek haline gelmiş...”

Dünlerinden, yarınlarından, korkularından, düşüncelerinden sıyrılan kadınlar, büyük şehirin koşturmasında, basit mutluluklardan ne kadar koptuklarını hissediyorlardı. Doğa-zeytin, kutsal-zeytin, sabun-zeytin... Yaşamın içindeki her şeyin doğal tarihi, hikâye olarak bile onların yaşamlarının dışında kalmıştı.

Ada, müzeden çıktıktan sonra arabanın yönünü Edremit’e çevirdi. Güneşin asfaltı eritircesine ısıttığı bu saatlerde, arabadaki klimanın serin üfleyişleriyle yollarına devam eden kadınlar, daha önce onları rahatsız etmeyen yapılaşmanın dehşetini yeni yeni fark ediyorlardı. Sanki birkaç gün önce bu yollardan onlar geçmemiş gibi... Çevrede ısrarla yapılmakta olan ve ‘Dünyanın oksijen cennetinde havuzlu süper lüks villalar’ olarak sunulan evlerin, kesilen yüzlerce zeytin ağacına bedel olduğunu düşünerek öfkeleyeniyorlar ve hepsi bir ağızdan söyleniyorlardı.

Sude ve kızlar buradaki ilk yıllarında, Çamlıbel köyünde, Tahtacı Türkmenlerinin, Sarıkız efsaneleri anısına düzenle-

dikleri ŐenliĐe tesadüfen Şahit olmuşlardı. Her sene Ağustos ayının ilk Cuma günü yapılan bu Őenlik için, köyün becerikli kadınları dev kazanlarda etler, pilavlar, kızartmalar ve aşureler piŐirir, öğlen kurulan dev sofralarda, yapılan bu yemekler Őenlik için gelen herkesle paylaşılır ve bu arada da köylü kadınların yaptıkları el işleri satılırdı. Çamlıbel köyünün halkı Őenliklerini nasıl bugün de devam ettiriyorsa, Őaman geleneklerinden de vazgeçmemiŐti.

Derin, Őenlikte ahabap olduğu Türkmen kadınlarını buraya her gelişinde ziyaret ederdi. Onlar da Derin'i kendilerinden biri olarak kabul eder, onun için bitkiler toplar, kurutur, nazar için boncuklar yapar ve her ziyaretinde de Őifalı bitkileri nasıl kullanacağı konusunda yeni bilgiler verirlerdi.

Kadınlar müzeye doğru ilerlerken bir yandan da Çakıl'ı dinliyorlardı.

“Sevgili konuklar, Çamlıbel köyünün yanındaki TahtakuŐlar Müzesine doğru ilerlerken size Türkmenlerin Sarıkız öyküsünü anlatmak istiyorum. Aslında bu konuda uzman Derin Hanımdır. Ama ben rehberiniz olarak size gerekli bilgileri verebilirim. Sarıkız'ın annesi ölünce babası yeniden evlenmiş. Sarıkız'ı istemeyen üvey anne kocasına baskı yaparak kızını dağlara bıraktırmıŐ. Dağlarda kazlarla yaşayan Sarıkız'ı bir gün avlanmaya çıkan bir prens görmüş ve kazların arasında, altın saçları güneŐte parlayan bu güzel kıza âşık olmuş. Sarıkız, düğününde simli pullarla işlemedi küçük altınlarla süslü üç etekli gelinliğı giydiğinde güzelliği ile dillere destan olmuş. Bunu gören üvey anne, kendi öz kızını da götürüp dağlarda kazlarla baş başa bırakmış. Fakat onun kızı kurda kuŐa yem olmuş. Zamanımız olsa size bu öykünün ana fikrini de anlattırdım, ama artık o kısmını müzeyi gezerken kendiniz bulabilirsiniz.”

Kadınlar müzenin kapısından girdikleri anda içerisinin rengarenk havasına kapılıverdiler. Müzenin girişinde Türkmenlerin badem çekirdeği, zeytin çekirdeği ve renkli boncuklar kullanarak yaptıkları otantik nazarlıklar, kolyeler ve boncuk bilezikler ziyaretçileri karşılıyordu.

Müzenin içindeki küçük odada gördükleri yüzlerce yıllık mumyalanmış dev su kaplumbağası canlı gibiydi. İçeride kurulmuş Türkmen çadırının, Türkmenlere ait giysilerin ve onların kullandığı araç-gereçlerin arasından geçen kadınlar, çıkmadan önce rengarenk nazarlıklardan, kolyelerden ve bileziklerden de birkaç tane satın aldılar.

ON DÖRT

Telefonu öfkeyle kapatan Saba sinirden titriyordu. Bu adam gitgide azıtmış, boşanma davasından sonra küfürlerine bir de tehditler eklenmişti. Saba bunu kızlara söyleyip söylememekte tereddütlüydü. Odanın içini adımlarken hâlâ daha ne yapması gerektiğine karar verememişti.

Bir hafta önce boşanan Hande'nin kocası artık karısını dövemediğinden olsa gerek, tüm sinirini telefonda yakaladığı Saba'dan çıkarıyordu. Karısının ondan boşanmasının, artık parasını ona yedirmemesinin, ondan korkmamasının tek suçlusunu olan Sude'ye ulaşamadığı için öfkesini Saba'ya kusuyordu.

“O Sude orospusuna söyle, karımı da kendisi gibi oros-

pu yapmasının bedelini ödeyecek. Yuva yıkmak ne demek hepiniz öğreneceksiniz. Siz beni öyle susup oturacak erkek müsveddesi mi sandınız? Bunun bedelini ödeyeceksiniz. Ama hesabımı önce o Sude orospusuyla göreceğim söyle ona, onunla kozlarımızı daha paylaşmadık.”

“Burayı ancak sarhoşken arayabilecek kadar erkek olduğunu biliyoruz. Erkek müsveddesi değilmiş. Doğru, müsveddesi bile olamadığın için karına onca çileyi çektiyordun. Yuvası vardı da sanki biz yıktık. Bedelini ödeyecekmişiz, neyin bedeliyse...” diye kendi kendine konuşan Saba, sakinleşemiyordu.

Sakinleşemiyordu çünkü adama içinden gelenleri söyleyememiş olmanın getirdiği öfke bir türlü dinmiyordu. Saba, bu adamla iletişim kurmanın gergedanların dilini çözmekten bile zor olduğunu biliyordu. Onun ağzının payını vermeden, alttan almayı hazmedemiyordu. Gerçi haddini bildirse de, bunu anlayacak bir akıl yoktu karşısında ama... Yine de hazmedemiyordu...

Fethiye’de yapılacak bir tatil köyünün yatırımcıları için hazırlaması gereken dosya onu beklediği halde Saba hiç çalışmak istemiyordu. Burada işlerin başında kalması gerekliliği bazen ona ağır geliyordu. Şu anda kızların yanında olmak...

Ofiste kızlar olmadığı zamanlar, işler temposundan bir şey kaybetmese de ofisin ruhu olmuyordu. Derin’in aksayan işlerde avaz avaz bağırmasını, Çakıl’ın yaptığı müşteri taklitlerini, Ada’nın çok öfkелendiği zamanlarda bile, “Vardır bir nedeni,” diyerek üst üste sigara içmesini ve Sude’nin hiç aralıksız süren telefon trafiğini özlemişti.

Bir zamanlar çok katı ve acımasız bulduğu Sude’nin, buluşıcı neşesine, duyarlılığına ve sonsuz sabrına şahit oldukça, aslında ona yaklaştıkça ne kadar şaşırdığını düşündü.

Yıllar yıllar önce ilk tanıştığında peri kızı Derin, panter

gibi bir mimara; asabi ve dediğim dedik Ada, sabırlı bir koordinatöre; tüm dünyayı parmağında oynatarak alay eden Çakıl, iyi bir organizatör ve mühendise dönüşürken, pas pas bile olamayan Saba şirketin direği olmuştu. Her gelen günün onları yeni dönüşümlere doğru sürükleyen birer itici güç olduğunun kabulünde yaşamayı öğrenmişti.

Kızlar onu şirkete ortak yaptıklarında duyduğu mutluluk hayallerinde bile yer almıyordu Saba'nın. 'Hayallerim bile öylesine kısırdı ki,' diye düşünmekten kendini alamadı.

Düşünceleri onu bugünden düne, dünden bugüne savururken aslında yapılması gereken işleri savsakladığını biliyordu. "Hadi bakalım, dosyayı hazırla," dedi kendi kendine. İşlerini bir an önce bitirip, bu gece güzel bir film seyretmek istedi. Kafasını dağıtacak, belki biraz gülümsemesini sağlayacak iyi bir film seyretmek...

ON BEŞ

Karşısında oturan adamların teklifini düşünen Selim aklına gelen şeytanca fikrin cazibesine kapılıp kapılmamak konusunda ikircikliydi. Özbekistan’da yarım kalmış bir otel projesini hazırlayacak iyi bir ekip arayan grubun başkanı, Selim’e tekrar sordu.

“Biliyorum böyle bir projeyi üç ayda çizmek neredeyse imkânsız, ama ben de zaten sana bu yüzden geldim, bana bu imkânsızı başaracak birilerini önerebilirsin belki.”

İş gerçekten büyüktü ve üç ay bu iş için çok kısaydı. Selim ilk andan beri, “Bu işi PCM’e yönlendir,” diyen şeytana uyup uymamaya hâlâ karar verememişti. Ada’nın ve ortaklarının benzer işler yaptıklarını biliyordu bilmesine, ama

bu işi onlara paslamak istemesinin nedeni, aslında bu kadar kısa sürede bunun altından kalkamayacaklarını görmek istemesiydi.

İyi işler yaptıkları doğrudu, hızlı oldukları da bir gerçektir ama... Bu 'ama' sürekli Selim'in içini kemiriyordu. Nasıl sorusu hâlâ onun için netleşmemişti. Masa başında birer vahşi olabilen bu kadınlar, sosyal hayatlarında çocuklar kadar pervasız ve Ada yataktaydı...

"Aklına gelen bir isim var mı?" sorusuyla gerçeğe dönen Selim, "PCM" deyiverdi. İşte demişti. Böylece bu kadınların performansını kendi ölçülerıyla görüp değerlendirebilecekler miydi? Bitirebilseler bile nasıl bir proje teslim edeceklerdi?

"Yalnız şu anda onlara ulaşabilmeniz çok zor, ben onlara sizin cep numaranızı veririm, onlar sizi en geç iki gün içinde ararlar," derken şeytana uyduğu için memnundu.

Emre, son hastası da kliniğinden çıktığında yorgun düşmüştü. Sanki, tüm doberman sahipleri yavru köpeklerinin kulaklarını bugün kestirmek zorundaymış gibi, sabahtan beri üç ameliyat yapmıştı. Sandalyesine oturup ayaklarını uzattığında kliniğinin maskotu Romantik mırıldanarak yaklaşıp kucağına atladı.

Yavruyken sokakta bulduğu ve kıyamadığı için yanına aldığı Romantik, nerede ise dostu olmuştu. Romantiğin başını okşarken çıkardığı sesler ona Çakıl'ı anımsattı. O da mutlu olduğu zamanlarda mırıl mırıl mırıldanırdı. Emre, Çakıl'a, "Romantik bana bazen seni hatırlatıyor," derse kopacak kıyameti düşünürken gülümsedi.

Çakıl'ın en büyük rakibi Romantik... Birbirlerinden nefret eden Çakıl ve Romantik... Kedilere düşkün Çakıl ile oyunbaz Romantik yan yana geldiklerinde, Romantik düş-

manı Çakıl ve hırçın bir kediye dönüşen Romantik. Kediler ve kadınlar gerçekten de tuhaf yaratıklar. Yaşamında onun için önemli olan iki dişinin, bir kadının ve bir kedinin çekişmesi...

ON ALTI

Güneş bulutların arkasına saklanmaya hazırlanırken, eve dönen kadınları bir yandan dağ havası, bir yandan yedikleri gözleme ve ayranın rehaveti ele geçirmişti. Kapıdan girer girmez herkes dinlenmek için odasına çıktı.

Ada, Çakıl ve Derin ise duş alıp, kupalarına hazırladıkları buzlu kahveleriyle Sude'nin odasına çıktılar. Yatağa uzanmış Ada, karşısındaki koltukta Derin, odanın içinde dolaşan Çakıl, bilgisayarın başında oturan Sude'yi dinliyorlardı:

“Kızlar, bu ara Saba'dan gelen e-postalarda hiçbir aksilikten bahsedilmediğine göre; bir, Saba kendini paralıyor; iki, İstanbul'a döndüğümüzde, 'siz oradayken söylemek is-

temedim' sözünün arkasından pek çok cümle gelecek; üç, bir mucize oldu, tüm işler hiç sorunsuz tıkır tıkır yürüyor."

Ada, "Eminim Saba'nın aklı her saniye buradadır. Aslında onun durumu da çok zor, biz hep beraber buradayız ve o bizden uzakta," diyerek hepsinin aklından geçeni dile getirmiş oldu.

"Evet ama birinin orada işleri yürütmesi gerekiyor ve Saba da bu işi gayet iyi yapıyor. Hoşumuza gitse de gitmesede yapılması gerekenleri yapmak durumundayız." Derin daha cümlesini bitiremeden Sude'nin yüzündeki nihayet kendine geldin yani ifadesini fark ederek, "Ne yapayım Sude," diye devam etti. "Ne kadar çok şahit olsak da bu yaşananları kabul etmek çok zor."

Yattığı yerden doğrulan Ada, "Evet ne diyorsunuz?" dedi. "Dört kadın daha... Hiç fena gitmiyorlar. Aysu çok cesurdu. Bu temposu bozulmazsa epey bir yol kat eder."

Çakıl kafasını salladı. "Fidan, o çok kapalı... Sude, ona nasıl ulaşacağız?"

"Bekleyelim bakalım. Onun için çok zor. Paylaşmak için egosundan vazgeçmek zorunda."

Yarım dakikalık bir sessizlikten sonra Çakıl ani bir hareketle oturduğu yerden kalktı. Elini kolunu sallayarak odanın ortasına kadar ilerledi.

"Yeter!.. Farkındayız, aşağıdaki durum her zamanki gibi yine ağır. İstanbul'da işler bekler. Ama Emre, artık sevgiliyle tatile gitmek ister... Döndükten sonra işler için bir program yapalım. Beni bir hafta unutun..." dedi.

Ada ayağa kalktı. "23-28 arası kimseyi göndermem. Mısır'ın anlaşması yapılacak. Ancak ondan sonra, bir şeyler düşünürüz. Nitekim bizim de ilgilenmemiz gereken bir erkeğimiz var. Malum..."

Derin, oturduğu yerden söylenmeye başladı: "Ne yani ofis bana mı kaldı?" Sonra muzip bir ifade ile, "Eeee, ne yapalım, biz de artık Norman'la İstanbul'un keyfini çıkarırız."

Bütün kadınlar ayağa kalktı. Ne, ne zaman soruları, kahkahalar şakalaşmalar birbirine karıştı. Sude kızlarına bakıp gülümsedi. Ateş bu çatlakların halini bir görseydi...

Dışarıda hoyrat bir yaşam onları hiç umursamadan geçip giderken, kızlar da o yaşama meydan okuyorlardı. Bir zamanlar hepsinin ayrı hayalleri, ayrı hedefleri, ayrı umutları, ayrı gerçeklikleri varken; kendilerini tanıdıkça, kendilerini anladıkça diğerlerini de tanımaya, diğerlerini de anlamaya başlamışlardı.

Kadın olmanın bilincine varmak onları birbirlerine yaklaştırdıkça, tüm ayrılıklarına rağmen, bir bütün haline gelebilmişlerdi... Farklı renklerde, farklı dokularda bir çile yün gibiydiler, onları ayırmak mümkün değildi.

'Gibi'li yaşayanlar ancak 'gibi'li yaşayanlarla mutlu olabilirler. Mutsuzların mutlulara tahammülleri olamaz. Doyumsuzlar, herkesin aç kalmasını bekler. Egoistler, kendilerini besleyebilmek için başka egoistlere ihtiyaç duyarlar. Var olabilmenin kıymetini bilenler ise, diğerlerinin de var olması için çaba gösterirler.

Ancak, onların bu çabaları ve var olmaları, dışarıda kalan herkesin onlardan nefret etmelerinin de gerekçesi olur aynı zamanda. Çünkü yok olmuşlar vadisi ne kadar kalabalık olursa, sanal yaşamlar da o kadar gerçek olur. Gerçeklik ne kadar çok sanallaşırsa, yönetmek de o kadar kolay olur.

"Üzüntünde yanında olanlar ya da üzüntünü paylaşanlar değil, mutluluğunu seninle paylaşabilenler ancak gerçekten seni sevenlerdir," sözünü yaşayarak öğrenen bu kadınlar çok şanslıydılar.

Yok olmuşlar vadisinin tamamen dışında, neşelerini ve başarılarını paylaşabilme ayrıcalığını yaşayabilecek özgürlüğe sahiptiler.

İçi boşaltılan, anlamsızlaşan, harcanan, anlaşılmayan, kavgalara neden olan, ayrılıkların gerekçesi, dillerde pele-

senk olan ‘özgürlük’ ve ‘özgürlüğü yaşayabilmenin hafifliği’nin ağırlığı...

Buzlar içinde sunulan taze ceviz içi ve badem tabakları konmuş masanın etrafında yerlerini alan kadınlar başlayacak yeni sohbetin merakı içindeydiler.

Sude konuşmaya başladığında tüm kadınlar dikkatle onu dinliyordu.

“Var olmakla ilgileniyorsanız, ‘cinselliğin farkındalığı’ konu başlığınız olmak zorundadır. Yaşadığımız dünyadaki duruma ve dalga dalga yayılan genel mutsuzluğa baktığınızda aslında hiç kimsenin cinsellikle ilgili bir şey bilmediğini de çok net görebilirsiniz.

“İnsanlar karanlıkta el yordamıyla cinselliklerini yaşamaya çalışırlarken, herkes bu karanlığın içinde yer aldığından, aydınlığın ne olduğunu da bilmiyorlar. Gerçekte yaşadıkları ise cinselliklerini tüketmekten başka bir şey değil.”

Çakıl kıkırdadı. “Şu karanlık lafı bana komik bir şey hatırlattı. Bunu anlatmazsam çatlarım.

“Yakın bir akrabanın evindeydik. Aslında hasta ziyareti- ne gitmiştik. Bahri amca yatakta kımıldamadan yatıyor, karısı Havva teyze kocasının yanında oturuyordu. Biz odaya girince kocasının yanına oturan birini bulmanın rahatlığıyla, banyoya girdi. Tam o sırada elektrikler kesilmesin mi? Banyo karanlık olmuştur, mum götürelim, dedim panikle. Bahri amca hasta yatağından yanıt verdi: Yıllardır o vücut onda, bu sefer de ezbere yıkansın.”

Çakıl’ın bu olayı anlatırkenki mimikleri, Bahri amcanın yüz ifadesini taklit etmesi tüm kadınları güldürmüştü. Çakıl’ın komik hikâyelerine alışık olan Ada, konu dağılmasın diye devreye girdi.

“Cinselliği hapsiirmekle eşdeğer görenler, aslında varoluşu küçümseyenlerdir. Cinselliği zorla belirli bir kalıba sokanlar, ondan korkanlardır. Cinsellik ne ahlâkla ilgilidir ne

de ahlâksızlıkla, nasıl ki bilim bu iki kavramın dışında yer alıyorsa, cinsellik de bu iki kavramın dışında yer alan bir bilim dalıdır,” diyerek sözlerini bitirdi.

Derin, “Bademler de, cevizler de harika, kızlar bence bir yandan dinleyin, bir yandan de yiyin,” dedi.

Cırcır böceklerinin mantra söyler gibi çıkardıkları tek düze sesleri, gecenin rengini mordan siyaha dönüştürüyor, ayın bulutların arkasına kaçmasına neden oluyordu.

Sude devam etti: “Var olabilmek, kadın olabilmek ya da erkek olabilmek için önce ayaklarının gerçeğin üstüne basması gerekir. Ayaklar gerçeğin üstünde ilerlemiyorsa zaten yol da yok demektir.

“Ayakların gerçeğin üstüne basabilmesi içinse cesur olmak gerekir, çünkü toplum da, ilişkiler de, doğrular da, inançlar da gerçek değildir. Gerçekdışılık öylesine içimize sinmiştir ki, bir süre sonra en büyük korkumuz gerçekler olur.”

Beyza dinlediklerine katılıyordu, ama gerçek ve gerçekdışılık, onun için henüz netleşmemiştir. Fidan, bütün yaşamın cinsellik üzerinden açıklamasından huzursuzdu. Yaşamda başka şeyler de yok muydu? Aysu, cinselliğin nasıl bir bilim olabileceğini düşünüyordu. Seniha’nın akli karışmıştı.

“Aslında hepiniz sahtesiniz ve özgünlüğünüzün farkında değilsiniz. Özgün gerçek kimliğinizi fark etmeye de korkuyorsunuz. Çünkü onu kabul etmeye ya da keşfetmeye başladığınız andan itibaren, tüm toplumu karşınıza alacağınızın da farkındasınız. Ama toplumu karşınıza almamak adına, kendi gerçek doğanızı karşınıza aldığınızı fark edebilirsiniz, adım atmanız kolaylaşabilir.

“Toplum, toplum bilincini ayakta tutmak için, ona tehdit olacak tüm düşünceleri yargılamak ve yok etmek için savaşmak zorundadır. Toplumun doğruları, toplumun onayları, hakim tokmağı gibi sürekli kafalarınıza vurmak

zorundadır. Çünkü, kontrol altında tutmanın başka yolu yoktur.

“Şimdi bir oyun oynayalım. Ben bir sözcük söyleyeceğim ve hepiniz sırayla onunla ilgili çağrışımı söyleyeceksiniz, tamam mı?” diyen Sude ilk sözcüğü ortaya attı.

“Ahlâk.”

Yanında oturan Beyza’ya dönüp, “Seni dinliyoruz,” dedi.

Beyza, “Ahlâk,” diye tekrar ettikten sonra biraz düşündü ve, “Ahlâk deyince aklıma ahlâklı olmak geliyor ve ahlâklı olmak da benim için dürüst, güvenilir olmak ve karşındakilere zarar vermemek anlamını taşıyor. Aslında siz sora-kadara kadar ahlâk benim için ne anlam ifade ediyor diye hiç düşünmemişim.”

“Daha dur,” dedi Derin sert sert. “Sanırım sıra bende, benim için ahlâk ahlâksızlığın eş anlamı.” Kadının bu ses tonu ötekileri şaşırtmıştı.

Hem sözlerin anlamına şaşırmışlardı, hem de Derin’in sert tonuna...

“Gerçekten mi, böyle düşünüyorsun?” Fidan aslında, “Hayır,” cevabını almak istiyordu.

“Seniha, sen ne diyorsun?”

“Ben Derin Ablaya katılmıyorum, benim için ahlâk ahlâksızlığın zıt anlamı.”

Ada, “Benim için ahlâk insanları kontrol altında tutabilmek için üretilmiş kontrol mekanizmalarından bir tanesi,” dedikten sonra, sıra sende derçesine Fidan’a döndü.

Fidan telaştan biraz önce hazırladığı cümlesini unuttu. “Bence ahlâk insanların içlerindeki iyi değerleri ortaya çıkarmak ve onların korunması için ortaya atılan kavramlardan bir tanesi.”

Aysu sıranın ona geldiğini anlayınca önce yutkundu. “Ahlâk, öncelikle ailemizde, ardından okulda öğrendiğimiz uyulması gereken kurallar silsilesi.”

Çakıl, “Sahtekârlığın yaratıcısı ve sanallığın alkışçısı,” dedi.

Tüm kadınlar söyleyeceklerini bitirdiğinde bakışlar Sude’ye dönmüştü.

Sude önce bir soru sordu:

“Sizin ve bizim algılamamız ne kadar farklı gördünüz mü? Hatta taban tabana zıt bile sayılabilir. Neden aynı sözcükleri siz ve biz bu kadar farklı algılıyoruz?”

Diğer kadınlar da bu çelişkiyi fark etmişlerdi. Gerçekten de aynı sözcük hakkında düşündükleri neredeyse taban tabana zıttı.

“Ahlâk, temelde sizin nasıl olmanız ya da olmamanızla, yani bir anlamda ideallerle ilgilenir. Bu nedenden ötürü de ancak kınama ile var olabilir. İdeal olamayacağınıza göre kınanmayı da hak edersiniz. Ahlâk bir yandan suçu yaratırken, bir yandan da ideal olamayan herkes her zaman arkada kalmış olur. İdeal olmak mümkünmüş gibi...

“İdeal, orada gelecekte bir yerde daima beklerken, sizler burada debelenip durursunuz. Asla mükemmel olmadığınızı bildiğiniz için de hep bir şeyler eksik kalır, suçluluk duyarsınız ve ilk önce siz kendi kendinizi kınarsınız. Kınama da ikiyeüzlülüğü yaratır.

“Ahlâk bir baskı oluşturur ve kınanma korkusu ile olmadığınız gibi olmak zorunluluğunu doğurur. Olmadığınız gibi olduğunuz oranda da alkış alır, kabul görürsünüz. Alkışlar öylesine hoşunuza gider ve gözünüzü boyar ki, kendi bölünmüşlüğünüzü unutmaya başlarsınız ve sanallaşırsınız.”

Sözleri biraz otursun diye ara verdiğinde, Sude masadaki ceviz içlerinden bir tane aldı ve onu da yavaşça çiğneyip, tadına vararak yuttu. Tat damağında kalsa da Sude konuşmaya devam etti.

“Ahlâk, var olmak için ikiyeüzlülüğü yaratmak zorundadır. İkiyeüzlülüğü en çok kınayan ahlâkçılar, aslında ikiyeüz-

lülüğün de yaratıcılarıdır. Bu ikisi bir elin iki yüzü gibidir, birisi varsa diğeri kaçınılmaz olarak var olmak zorundadır. Eğer ikiyüzlülüğü ortadan kaldırmak istiyorsanız, önce ah-lâk kavramını kaldırmanız gerekmektedir.

“Hepimizin en temel haklarından biri olan hata yapma ya da yanlış yapma hakkı elimizden alınmıştır. Hata yaptık-tan sonra onu kabullenmek ve onu dönüştürmek mümkün-dür. Evet kolay değildir, ama mümkündür.

“Aynı zamanda bu, gelişmeyi ve farklılaşmayı da sağlar. Oysa ki hataları bastırmak, yanlışları hasır altı etmek kolay ve rahatlatıcıdır. Ayrıca da bu bir alışkanlık olunca, ideal olmak sanrısını beslemek kolaylaşır. Olmamış gibi olanlar, gibili yaşayanlar, bir anlamda toplumda rahat etmeyi se-çenlerdir.

“Gerçek olan ne kadar bastırılırsa, gerçek olmayan da o oranda dayatılabilir. Kendi gerçekliklerini baskı altına alıp onu bilinçaltına gömenler, gerçekdışılığı da üst benliklerin-de realize ederler.

“Böylece de işlem tamamlanır. Çünkü, artık bölünmüş-lük tamamlanmıştır. Kendinizi rolünüze kaptırdıkça, çok daha iyi rol yapar, çok daha iyi rol yaptıkça bölünmüşlüğü-nüzü de o oranda arttırmış olursunuz.”

Fidan siyah küçük gözlerini açarak, “İyi, o zaman herkes ahlâksız olsun. Toplum kim koruyacak?” diye sorunca Su-de sinirlendi ama kendini tutarak sakın sakın yanıtladı.

“Toplumun korunması kavramı bile, statükocu yönetici-lerin insanları korkutmak için uydurdukları bir kavram de-ğil mi? Toplum kimden koruyacağız? Toplum, toplumu oluşturan insanlardan mı koruyacağız? İnsanlar, kadın ve-ya erkek, birey olarak kendi yaşamlarına, kendi cinsellikle-rine, kısaca kendi vâroluşlarına sahip çıkarlarsa, o zaman toplum korunmamış mı olacak? İnsanları koruyacağımıza, neden toplumu korumamız gerekiyor?”

Paranoyak bir toplumda çocuk yetiştirmenin ne demek olduğunu çok iyi bilen Ada konuşmak zorundaydı.

“Bakın, ben bunu farklı bir şekilde anlatmak istiyorum. Bebekler yeni doğduğunda ve büyürlerken ne kadar güzeldirler değil mi? Güzeldirler, çünkü onlar bütündürler. Bebeklerin ahlâklı ya da ahlâksız olması düşünülemez. Çünkü, onlar zaten bu kavramların bilincinde değildirler.

“Doğaldırlar ve doğallıkları içinde bütünlüklerini korurlar, ta ki farkındalıkları oluşmaya başlayana kadar. Onların farkındalıkları başladığı anda, bütünleşmeleri de sona erer. Çünkü ailesi kurallar koymaya başlar. Onun eğitilmesi, görgü kurallarını öğrenmesi, yetiştirilmesi gerekir ve toplum içinde hareket etmesi için de bunlar öğretilmek zorundadır.

“İşte bu zorunlulukla birlikte, çocuklar da gerçek olmayan şekilde davranmaya itilir ve gerçek olmak, onlar için gittikçe anlamını yitirir. Anne babalar, çocuklarının iyilikleri adına sürekli talimatlar verir. ‘Onu yap’, ‘Bunu yapma’, ‘Şöyle otur’, ‘Böyle konuş’, ‘Gülümse’, ‘Fazla gülme’ derken, bu talimatların içinde boğulan çocuğa hiç söz hakkı verilmez.

“Belki de çocuğun doğası gülmek istiyordur, belki de bizim verdiğimiz talimatları uygulamaya hazır değildir. Hatta, bizim uygun gördüğümüz şekilde davranmaktan hoşlanmıyor olabilir. Ama bizi ilgilendiren, çocuğumuzun kendi gibi olmasından çok, toplumun onaylayacağı gibi olmasıdır.

“Gerçek olan kınanarak, gerçek olmayan öğretilir ki sanal toplumda rahat yaşasın ve huzurlu olsun. Çocuklarımızı büyük bir mutlulukla doğurup, bizi anlayacak duruma geldikleri andan itibaren yavaş yavaş öldürüyoruz. Sonra da, ‘ne olacak bu gençlerin hali?’ diye ağıtlar yakıyoruz.

“Sanal anne babalar, sanal çocuklar yaratmak zorundadır. Gibili anne babalar, gibili çocuklarıyla övünecektir ve gerçekten var olan kadınların büyüttüğü çocuklar, uyum-

suzluğun bütünlüğünde, var olmanın bilinciyle mücadele edeceklerdir.”

Babasından sürekli tokat yiyen, annesinin azarları hâlâ daha kulaklarında çınlayan Seniha, ilk defa tüm dinlediklerini içinde hissetmişti. Anlamadan yediği tokatlar, annesinin saçlarından sürümleri, sürekli yaşadığı ‘yanlış yaparsam’ korkusu ve o korkuların onu on altı yaşında bir vahşinin kucağına atması.

Bir yandan sürekli kaçtığı çocukluğunu anımsayan, bir yandan Ada’nın oğluna özendiği aklına gelen Seniha, ilk defa isyan etti.

“Neden hep mücadele etmek zorundayım? Neden hep mahkumiyetleri yaşıyorum? Neden hep yetinmek durumundayım? Neden bana söyler misiniz neden ben? Ben... Ben... Sürekli dayak yemek!.. Annen döver, baban döver. Onlardan kurtulmak için evlenirsin, kocan döver; o yetmez, kayınvaliden, kayınpederin de döver. Başkalarının beni korkutarak, istediklerini yaptırmalarına izin vermekten yoruldum.”

Seniha oturduğu yerden kalktı ve havuz kenarındaki taşları tekmeledi.

“Bıktım, gerçekten bıktım, ben de istediklerimi gerçekleştirmek istiyorum. İstedığimi söylemek istiyorum.”

Buraya geldiğinden beri geçmişin çirkinliklerinden kaçmaya çalışan Seniha, gerçek duygularını ilk defa yüksek sesle söylüyordu. Seniha’nın yanına giden Çakıl onun gözlerinin içine baktı. Bu kez konuşurken sesi kadınları rahatlatmaya yönelik ses tonundan uzaktı.

“Aslında biliyor musun, en kötüsü dayak yemek değil. Yok sayılmak. En kötüsü yok sayılmak. İlgilen, sev, sevme, döv, söv, bak, gül, gülme. Herhangi biri...Ya hiçbiri? Ya hiçbiri yoksa?.. Acıyı yok etmeye uğraşırsın, yok ettiğini sanırsın. Asla beni kimse incitemez, diye kendini kandırırsın.

“Yaşamını kimseden bir şey istememe üzerine kurarsın. İsteyip de reddedilmemek için... İstemezsen reddedilmezsin.

“Aslında bir tek mahkum olan sen değilsin. Sen söylene-ni yapmazsan dayak yersin, başkası söyleneni yaparsa da-ha çok sevilir.

“Mutsuz olsan da mutlu etmek için yaparsın. Mutlu edersen sevilirsin, sevildiğini sanırsın. Mutlu edersen da-yak yemez, rahat edersin.

“O yüzden, erkeklere ne hayır dersin, ne de onlardan bir şey istersin. Onlar ise seni talepkâr bulur. Çünkü, talep eden kadını oynayan, o talepsiz kadını anlayamazlar. İstek-leri olmayan, ne isteyeceğini bile bilemeyen...

“Aslında, kültürel yapıları farklı da olsa, ekonomik du-rumları farklı da olsa; anne babalar ve bakış açıları aynı ol-duktan sonra hepimiz, bu mahrumiyetler ve mahkumiyet-ler arasında boğulmaya mahkumuz,” dedikten sonra Seni-ha’ya sarıldı.

Fidan, bir türlü doğru dürüst iletişim kuramadığı kızını düşündü. İçine kapanık, öfkeli, kimseyle iletişim kurma-yan...

Çocukluğundan itibaren kızını ne kadar çok eleştirdiğini düşündü. Onun ayakları üzerinde durabilmesi adına, bazen onu koruduğunu düşünerek sürekli ağzından çıkan yap-yapma sözcükleri şu anda onu boğuyordu. Eğer Ada haklı-ysa, bunca yıl iyi bir anne olmak için uğraşırken geldiği nok-tada, ola ola bir katil mi, olmuştu?.. Olabilir miydi?

Elindeki bardağı çeşmeye doğru fırlatan Fidan’ın sesi yerde parçalanan bardağın sesine karışıyordu. “Sizler ruh hastası-sınız, buraya getirdiğiniz kadınları delirtmek istiyor-sunuz. Bir anneye nasıl katil diyebilirsiniz?” diye gırtlığı yırtılırcasına bağıırıyordu.

Masadan öfkeyle kalktı. “Hayır, bu kadarı fazla. Buna izin veremem, burada yaşananlar sizin hastalıklı beyinleri-

nizin oyunları. Eğer aileler çocuğa hiç yol göstermezse, o çocuk nasıl doğruyu yanlış öğrenebilir? Sizler normal değilsiniz!..” Konuşurken bir yandan da duvardaki sarmaşıklardan yasemin çiçeklerini yolup yolup yerlere fırlatıyordu.

Sude yerinden kalktı ve Fidan’a bir bardak su götürdü. Fidan onu itmeye kalksa da, o hiç orali olmadan ona suyu zorla içirdi.

“Derin derin nefes al ve temiz havayı içine çek,” derken bir eliyle de ensesini tutuyordu. Sinirden dişleri birbirine vuran Fidan’ın gözleri kaydı.

“Aslında ben geceyi biraz daha uzun tutmak istiyordum. Ama şu andan itibaren Fidan’la ilgilenmem gerek. Bu gecelik burada duralım, yarın sabah kahvaltıdan sonra devam ederiz,” diyen Sude Fidan’la birlikte içeri girdi.

Fidan’ın durumunu aslında en çok Ada anlıyordu. Çocuktan uzak kalmanın, yanında bile olsa iletişim kuramamanın, onunla aranda ulaşılmaz olan duvarları aşmanın yolunu aramanın acısını, ancak yaşayanlar bilebilirdi. Şu anda en yakın arkadaşı olan oğlu Şafak ile, herkesin gıpta ettiği bu ilişkiyi kurabilmenin yolunun, önce kendini değiştirmekten geçtiğini de, yine ancak yaşayanlar anlayabilirdi.

“Oğlum bana neden dokunmuyor?” diye aylarca ağlar-ken, aslında dokunmayı bilmeyenin kendisi olduğunu öğrenmenin, bu gerçeği kabul etmenin acısı... Dokunduğu andan sonraki değişimin mucizesi nasıl anlatılabilirdi.

Şu anda Fidan’a, “Sen değiştikçe, kızının da nasıl değiştiğini görmek, belki de senin için en büyük hediye olacak,” dese bu Fidan için ne ifade edebilirdi ki?

Ada sıkıntılı, bir sigara yaktı. “Bazen çok basit çözümleri anlatabilmek ne kadar zor oluyor, inanamıyorum. Her gün yağmalanan kadın bedenleri çorak toprağa dönünce, ‘yeter’ çığlıkları da çoraklığın çatlaklarında kaybolup gidiyor. Ellemenin kişiliksizliğinde kuruyan bedenler, nasıl

olup da daha sonra çocuklarına dokunabilirler ki. Bedenler, çorak topraklar, çığlıklar ve dokunulmamanın açlığıyla tenleri yaralı büyüyen çocuklar... Hepimiz böyle büyütülmedik mi? Hepimizin tenleri hep acı içinde değil miydi?"

"Yeter, tenimi acıtmayın!.." diye bağırarak Beyza tüm kadınların irkilmesine yol açtı.

"Yeter, tenimi acıtmayın!.. Program için bulduğum bu ismi duyduğunuzda, hepinizin yüzünde beliren anlamı şimdi anlıyorum. Hepimizin yaşadıklarını nasıl da özetlemişim hiç farkında olmadan."

Beyza bir kez daha ve yüksek sesle bağırdı, "Yeter tenimi acıtmayın!.."

Ona katılan Derin ve Çakıl'la birlikte bir kez, bir kez daha olanca sesleriyle bağırdılar.

"Yeter, tenimizi acıtmayın!.."

VE KADIN VE ADAM...

Kadın ne kadar kalabalık ve ne kadar yalnız olduğunu tüm hücrelerinde hissediyordu.

Adam sözcükler avucundan kayıp giderken belki de Kadın onları toplayıp tekrar anlamlandırarak bana getirir diye avunuyordu.

Kadın sanal olan her şey gerçek, gerçek olan her şey sanal tümcesinin anlamını kavradığı için elleri kolları kesilmiş üşüyordu.

Adam artık aynaya baktığında kıyafetleri olmasa da çıplak olmadığını biliyordu.

Kadın yıllardır aradıklarının aslında kaçışları olduğunu bilincinde kımıldayamıyordu.

Adamın kaçışlarının kalmadığını ve varışlarının aslında kaçışları olduğunun farkına vardı.

Kadın sözcüklerin soyunabileceğini öğrendi.

Adam duygularını anlatırken yalın olmadığını kabul etti.

Kadın anlamların yalın haline dokunmayı başardı.

Kadın ve Adam nihayet onları tutsak eden iki sözcüğü kabul etmek zorunda kaldılar.

“Yalınlık ve Çıplaklık”

Adam Kadını soyarken ve Kadın Adamı soyarken ikisi de artık tüm gerçeklerle birlikte var olmak zorunda olduklarını bildikleri için paniklediler, panikledikçe birbirlerine sarıldılar, sarıldıkça soyundular, soyundukça arındılar...

Ve Kadın ve Adam birbirlerinin içinde var olabilmek için yok olmayı göze aldılar...

ON YEDİ

Sabah kahvaltı masasına oturduklarında Beyza'nın şişmiş göz kapakları ve uykulu bakan gözleri biz hiç uyumadık diye avaz avaz bağııyordu. Fidan dün geceden sonra kendini tamamen dışarıya kapatmıştı. Aysu bütün gece bir gün öncesini düşünmekten kaygılıydı. Seniha ise çocukluğuyla ilgili rüyalarından rahatsız düşünceliydi.

*“Hayat zorlaşınca
Çıkamaz sokaklarda soluksuz kalınca
Azalınca manadan
Seyyar sevdalarda parçalanınca
Dil yetmeyince*

Göz görmeyince
Gönül hissetmeyince
Kırılınca camdan kalp
Dönüp yalnızlığa kilitlenince
O zaman şarkı söylemek lazım avaz avaz
O zaman şarkı söylemeli çığlık çığlığa”*

Çakıl'ın aniden söylemeye başladığı şarkı, istediği etkiyi yaratmış, herkesi irkiltmişti.

O zaman yüreğin yükü hafifler belki biraz
O zaman şarkı söylemek lazım avaz avaz...

Derin'in gözlerindeki şaşkınlığı fark eden Çakıl şarkısını yarım bırakıp kendini savunma gereği duydu. “Başka bir çare bulamadığım zamanlar bu yöntem iyi geliyor inan bana.”

Derin, ‘Çakıl'ın aklına geleni yapma alışkanlığı hiç değişmeyecek,’ diye düşündü.

Beyza yüksek bir ses tonuyla ve saçlarını çekiştirerek, “Benimle ilgili ne zaman konuşacağız. Buraya gelmeden bana hatırladıklarımın birinci perde olduğunu söylemiştin, ama günlerdir, ben hâlâ ikinci perde ile ilgili bir şey hatırlamıyorum. Artık sürekli rüyalarımın giren adamın beyaz cinsel organından bıktım,” diye bağırdı. Beyza'nın beyazlaşmış yüzündeki tüm kaslar iç içe geçmiş ve gözleri kızarmıştı.

Sofradaki herkes panik atak geçiren Beyza'ya bakarken Sude, Beyza'nın sağ elini aldı, kendi sol memesinin alt kısmına koydu ve bekledi. Beyza Sude'nin kalp atışlarını elinin altında hissetti ve başını omzuna yasladı. Elleri karıncalanmaya başlarken yavaş yavaş uyuştı. Sude Beyza'nın saçını okşarken yavaş yavaş ninni gibi bir şarkı söyledi.

*) Bir Sezen Aksu şarkısı.

*“Küçücükken, küçücükken
Bebeklerle... Oynarken
Beni büyüttünüz,
Beni büyüttünüz...”*

Ağlamak bir boşalımdı. Herkesin yüzlerinde oluşmuş dereler, çekilen burunlar, masaya yapışmış eller ama bir tek, bir tek Fidan’ın kaşık kaşık çilek reçeli yiyişi...

Babası ve bir türlü babasının kızı olamayan Beyza. Neden babasının kızı olmak yerine babasının erkek gibi kızı olmak çabası içindeydi? Neden illa ki babasının erkek gibi kızı olmak?..

Babasının daima bir erkek çocuk istediğini biliyordu. Ablasından sonra hayal kırıklığı yaşayan babasının o doğduğu zaman bir hafta onunla hiç ilgilenmediğini ona anlatmışlardı. Babasının erkek çocuk istediğini her zaman biliyordu ama bu gerçek onun erkek gibi kız olmasının açıklaması olamazdı ki, neden erkek gibi kız?

Hem erkek gibi olmak hem de bedenini hoyratça erkeklerle sunmak! Bedenini sunarken tüm duygularını yok saymak. Erkeklerin zevk objesi olmaktan hiç çekinmezken kendine zevk almayı yasaklamak.

Taze kahve kokusu ve babası... Kahve fincanını eline aldığı anda burnuna ulaşan taze kahve kokusu... Yenimahalle’deki evlerinde sobanın üzerindeki bakır cezvede pişirilen kahvenin kokusu...

Beyza Sude’nin bedeninin kokusunu içine çekti. Kahvenin kokusu, Sude’nin kokusu; geçmişin kokusu, şimdinin kokusu...

Fidan dudaklarına bulaşan reçeli yaladıktan sonra, “Hepimiz yeteri kadar mutsuzuz zaten, neden geçmişteki hikâyeleri tekrar anlattırarak canımızı acıtmak için uğraşıyorsunuz ki?” dedi.

“Hepimiz mutsuzuz, hepimiz zor durumdayız, iyi ki bu nakaratı öğrenmişsin, bıkip usanmadan tekrarlayıp duruyorsun, ama bana sorarsan sen gerçekten mutsuzluğun ne olduğunu bilmiyorsun. Mutsuz gibi yapıyorsun tıpkı bir zamanlar benim yaptığım gibi, senin yaptığın gibi, Beyza’nın yaptığı gibi, gibili kavramlar içinde debelenip duruyorsunuz ama gerçekte için bomboş. Keşke dinlediklerin yeteri kadar canını acıtabilse, keşke,” diyen Derin, Sude’den bir tepki gelmeyince avını parçalamaya hazır panter kadar öfkeli bakan gözleriyle Fidan’a dönüp sözlerini tamamladı.

“Canın yeteri kadar acırsa belki o zaman içindeki boşluktan ve korkularından vazgeçersin ve neden kaçıyorum, nedir benim elimi kolumu bağlayan, neden böyleyim sorusunu kendine gerçekten sorar ve yanıtıyla da yüzleşecek mertliği gösterebilirsin. Evet herkesin teni acıyor ama çoğunluk bu acıyı tıpkı senin gibi yadsıyor. Temel sorun da bu zaten.”

Odadaki gerginlikten cırcır böceklerinin sesleri bile kısılmıştı. Beyza nereden başlasam diye düşünüyordu. Fidan “Hepinizin canı cehenneme” deyip çekip gitmek istese de kımıldayamıyordu.

Fidan anlamak istemiyordu. Geçmişler geçmişin karanlıklarında kalmalı ve unutulmalıydı. Onları şimdiye getirmenin kimseye bir yararı olmazdı. Bugünler zaten yeteri kadar sıkıntı ve acı ile doluyken bir de geçmişi, bunların üzerine eklemenin ne anlamı olabilirdi ki...

Havada uçuşan sözcükler, semboller ve çağrışımlar birbirleriyle çarpışırken Sude dahil herkesin gözleri mutfaktaki objelerden herhangi biri üzerine kilitlenmiş ve sabitlenmişti.

Beyza mırıldanmaya başladı “Hiç kan bağları hakkında düşündünüz mü? Nedir kan bağı? Neden bizi tanımadığımız

ama sevmek zorunda olduğumuz konusunda şartlandırıldığımız bir sürü insana bağlı kılar?..

Kan bağıyla bağlı olduklarımız, akrabalarımız, ailemiz acaba gerçekte bizim ne kadar yakınlarımız? Canımlı sözcüklerle, idare etmek lazımlarla, adet yerini bulsunlarla, dedikodularla, yargılarla ve sahtekarlıklarımızla kan bağlarımız ne kadar gerçek bağlar olabilir ki? Ya da birisiyle kan bağımızın olması ona bizim yaşamımızın içinde olması hakkını verir mi? Kan bağımız var diye otomatik olarak sevgi bağlarımızda mı olmalı?

“Hiç emek harcamadan, sorumluluk almadan, gerçek duygularımızı paylaşmadan, anlamadan, anlaşılman, korkularla iç içe olan duyguların adı sadece kan bağımız var diye sevgi olarak adlandırılabilir mi? Kan bağları aslında kanlı bağlar ama kimsenin bunu söylemeye cesareti yok...”

Gözlerini duvarda sabitleyen Beyza'nın kan bağlarına nasıl geçtiğini anlamayan kadınlar, Sude'nin sus işareti yaptığını görünce durumun nereye gittiğini pek de anlamadan beklemeye başladılar.

“Görüntü hep aynı: Adamın beyaz cinsel organı, ne zaman gözümü kapasam, ne zaman karanlık olsa, ne zaman düşüncelerimde bir boşluk olsa hep o görüntü; adamın beyaz cinsel organı,” diye bağırmaya başlayan Beyza. Onu yavaş yavaş Sude, “Devam et ama yavaş yavaş,” dedi.

“Yenimahalle'nin eski üç katlı evlerinden bir apartman dairesinde oturuyorduk.” Beyza anlatmaya başladı, artık kabusunun içindeydi.

“Kılsız beyaz cinsel organ bu kadar net de, onca zorlamama rağmen adamın yüzü neden biçimlenmiyor belleğimde, kim olabilir, akrabam olabilir mi ve neden hep karanlık var gözlerimde, neden karanlık... neden,” diye haykırırken kendini kaybetmişti. Sude saçlarını topladığı eşarby başın-

dan çıkarıp onun gözlerini bağlarken, kimse soru sormaya cesaret edemedi.

Karanlık diye çırpınan Beyza'nın ağzını eliyle sıkı sıkı kapatan Sude diğer eliyle de onun sağ meme ucunu acıtarak sıktığında, "Anneciğim çok karanlık, anneciğim ne oluyor, bana ne yapıyorsunuz, kurtar beni anneciğim çok karanlık," diye hıçkırıklara boğulan, küçük bir kız çocuğunun çığlığıyla bağırarak Beyza'ya sarıldı.

Gözünden eşarbı alıp yavaş ama ikna edici bir ses tonuyla tane tane konuştu. "Beyza ben senin yanındayım, hepimiz buradayız, hepimiz senin yanındayız," dedi.

Sude Beyza'yı avluya çıkartıp, kucağına yatırdı. "Ada, sen ensesinden tut! Çakıl, sen de bir bardak şekerli su getir," diyen Sude, Beyza'nın saçlarını okşarken talimatlar vermeye devam ediyordu. "Derin, sen ayaklarının altına masaj yap! Suyu içirdikten sonra Çakıl sen de diğer elini tut!"

Beyza'nın, "Hayır, hayır" çığlıkları azalsa da tüm kadınların yüreğini kanırtmaya devam ediyordu. Kızlar gayet bilinçli hareket ederken diğer kadınlar şaşkın, neler olduğunu anlamaya çalışıyorlardı.

Çığlıkları azalan ama katıla katıla ağlamaya devam eden Beyza, "Tecavüz etti, bana tecavüz etti," diyerek tekrar hıçkırıklarında boğuldu. "Bana tecavüz etti..."

Yıllar öncesinde yaşayamadığı acısını ve öfkesini şimdi yardım isteyen haykırırları ve hıçkırıklarıyla anımsayan Beyza, "Bana tecavüz etti," derken yine karanlığa geri dönmüştü. Memesinin acısını hatırlıyordu... Anne yardım et çığlıkları kulağındaydı... Adamlar gittikten sonra bacaklarından akan kan...

Hatırlıyordu eve gelen o adam birkaç gün sonra yan apartmanlarının karanlık büyük merdiven altında ona tecavüz etmişti...

Sude kucağında uzanan Beyza'ya bakıp yumuşacık sesiyle, "Hatırlıyorsun değil mi?" diye sorarken aslında yanıttı biliyordu.

Beyza bir yandan burnunu çekerek, bir yandan ağlayarak acı içinde konuşmaya başladı. "Yan apartmanın altında büyük, karanlık bir merdiven altı vardı, orada bazen saklambaç oynardık. Okuldan çıkmıştım, eve giderken o adam ve yanında birisi daha... Ama o merdiven altına onlarla nasıl ve niçin gittiğim yok, bilmiyorum. Sonra karanlık, nefes alamıyorum, yüzümü kapatan kollardan boğuluyorum ve mememin uçlarının acısına karışan kasıklarındaki sancı... Sanki bana bıçak saplıyorlar ama neden bilmiyorum. Ağlıyorum, bağırarak istiyorum, avaz avaz çığlık çığlığa, "Anne yardım et, anne kurtar beni," diye bağırıyorum ama sonra karanlık... Adamlar yok, üstüm başım toz içinde, baldırımda kan var, çok değil sanki bir yerim çizilmiş kadar bir kan ama çizik yok.

Kalkıyorum, üstümü başımı toparlıyorum ve oradan çıkıp eve gidiyorum. Kimseye bir şey söylemiyorum... Bir şey söylemiyorum...

30 yıl boyunca içindeki sessiz çığlığın nelere mal olduğu... Bağırıp bana bunu niye yaptılar diyememenin verdiği ızdırap....

Beyza artık erkek olmak için daha da sağlam temellere sahipti... Ancak erkek gibi güçlü, erkek gibi yalnız, erkek gibi katı, erkek gibi duygusuz, erkek gibi zor işlerin adamı olarak var olabilecekti... Seçtiği sporlar, giydiği kıyafetler, duruşu, alkol bağımlılığı, sigarayı tutuşu... Tanrım ona kim senin oje bile sürdüremeyişi... Erkek Beyza, ondan cinsellik talep etmeyen, onu erkek gibi kabul eden bütün erkeklere bedenini cömertçe sunabilirdi... çünkü o da erkekti... veee eğer erkek gibi bir başına olursa bu hayatta ona kimse bir daha tecavüz edemezdi....

Beyza'nın başı ağrıyordu... Paylaşmayı bilmeyen duygunun D'sinden haberi olmayan Beyza... Dokunamayan Beyza erkeklerle yatıyordu... Bugüne kadar hayattaki tüm 'normal'lerinin ne kadar tuhaf olduğunu hissetti....

Beyza ağlıyordu... Gözyaşları içindeki tüm ağırlıkları dışarı atana kadar ağladı... Beyza bağırarak istiyordu...

"Benim suçum değil... Bana bunu yaptılaaaar... İm-daaaat anneeEEEEEEEEEEEEEE..." diye bağırırken, yıllardır içinde tuttuğu sessiz çığlıklarını şu anda sessizliğinden kurtarmıştı... Çığlıklarını tükürüyordu.

Gökyüzü karışmıştı, bulutlar, kara bulutlar gökte koşuşturmaya başlamışlar ve fırtınanın gelmekte olduğunu haber veriyorlardı. Ey gök tanrıları, yer tanrısı, yeraltı tanrısı, su tanrısı, ağaç tanrısı neredesiniz? Hele sen, Zeus neredesin? Güzellikler elden giderken ormanlar yakılırken, akan suların önüne setler çekilirken, toprak susuzken, Afrodite çığlık çığlığa iken neredesiniz? Sessiz çığlıklar tüm kadınları bir anafor gibi içine alıyor ve her saniye daha da dibe doğru çekiyordu. Acının anaforu, anaforun acısı...

Beyza'nın zangır zangır titreyen bedeni yavaş yavaş sakinleşti. Göz kapakları artık ağlamaktan açılmayacak kadar şişti. Dudakları sanki yumruk yemiş gibi patlak patlak, boynundaki damarlar her an kopmaya hazır tel parçaları gibi gergindi. Sude bir anne şefkati ile onu okşarken, "Hepsi geçecek, biliyorum çok zor, istediğin kadar ağla ama hepsi geçecek, istersen burada biraz uyu," dedi.

Ada, "Bunları yaşayan ne ilk ne de son kadınsın, o yüzden seni çok iyi anlıyoruz," dedi. Üstelik de şanslısın, çocuğun yok. Dokunma özürlü bir kadın olarak çocuk doğurmadın...

"Dokunamayan bir anne olarak çocuğuna yabancılık hissetmedin, dokunamayan bir anne olarak onu kaybetmenin anlamını hiç yaşamadın, dokunmayı öğrendikten sonra

çocuğuna hiç anne olamadığın gerçeğinin acısını hiç bilme-
yeceksin. Yani yine de şanslısın,” derken sözcüklerin boğaz-
zında düğümlendiğini fark etmemek mümkün değildi.

Fırtına nihayet başlamıştı. Ağaçların dalları sağa sola savrulurken kopan yapraklar havada uçuşuyordu. Doğanın salınımı avludaki herkesi de içine almış, hem bedenler hem da düşünceler rezonansa geçmişti. Beyinler bedenlere, bedenler beyinlere artık hükmedemiyordu. Hepsi bir olmuştu. Kara, gökyüzü, doğa ve bedenler evren içinde birdi. Kaderi ağzından çıkan sözcüklerle şekil değiştirirken felce uğramış gibi duran ve kendini dinlemenin şiddetinden savrulan Beyza’nın rüzgârıyla bir olan kadınlar gibi. Sonra dinginglik tekrar geri geldi. Güneş gene parladı, rüzgâr sustu, ırmaklar tekrar akmaya başladığında kadınlar da konuşmaya başladı.

“Peki ama o nasıl hatırladı ve sen nasıl onun unuttuklarını biliyorsun?” diyen Fidan geleneksel mantığın temsilcisi gibiydi. Gözleri suçlarcasına, açık açık ısrar ediyordu. “Bunu nasıl yapıyorsun, bu nasıl bir yöntem?”

“Daha önce Sude’nin söylediği gibi tüm insanlar biyolojik bilgisayar gibidirler ve doğumlarında bir çalışma programı yüklenmiş olarak yaşama başlarlar. Büyürken çevrelerinden edindikleri yeni programları kullanırlar.

Gördükleri her görüntüyü, öğrendikleri her bilgiyi üst benliklerindeki hafıza dosyalarına kayıt ederler ve ilerde gerektiğinde onları çağırarak hatırlamış olurlar. Ancak bedeninin yüklü olduğu ana program çerçevesinde çalışmasına aykırı travmatik oluşumlardan edinilen bilgiler ve görüntüler alt benlikle üst benlik arasındaki bilinç altı dosyalarına aktarılırlar.

Sude’nin yaptığı ile bir bilgisayar programcısının yaptığı arasında hiçbir fark yoktur. Bedenin şifrelerini kullanıp üst benlikle alt benlik arasındaki köprüye ulaşmakta ve

arada kalmış bilinç altı dosyaları üst benliğe çağdırtmaktadır.”

Aysu Çakıl'ın sözünü kesti. “Yani hipnoz gibi mi?”

“Hayır, hayır hiç alakası yok. Hipnozda iken kişi üst benliğinden bilinçaltına geçmiş olur, üst benlik bilinciyle konuşmaz. Sude'nin yönteminde ise üst benlik tüm farkındalığı ile kendi gizli tarihindeki bilgileri sonuçta kendisi açığa çıkarmaktadır.”

“Peki yazılı şifreler listesi mi var, ya da bu şifreleri öğrenen herkes bunu yapabiliyor mu, ne demek şifre?” Aysu daha fazlasını öğrenmek istiyordu.

“Herkesin şifreleri kendi beş duyarlarında gizlidir. Yazılı listeler yok ama Sude bu şifrelere ulaşmanın metodunu biliyor. Daha fazlasını biz de bilmiyoruz.”

Açıklama yapma gereği duyan Sude, “Şu anda önemli olan, şifrelerinizin ne olduğu ya da ona nasıl ulaşıldığını öğrenmek değil, travmalarınızdan kurtulmanızdır. Beyza'nın içi geçti, biraz dinlensin, konuşmanıza biraz kısık sesle devam ederseniz iyi olur,” dedi.

Sude'nin kısık ses uyarısına rağmen Fidan yüksek sesle, “Yani şimdi Sude bizim hatırlamadığımız travmalarımızın hepsini biliyor mu?” diye karşı çıktı.

Çakıl, “Evet,” dedi. O nedenle de sizinle tanıştıktan sonra Sude'nin size sorduğu tüm sorular, zaman zaman bazı konularda üstünüze gelmesi, hep sizi travmanıza yaklaştırmak için. O noktaya yaklaştığında da buraya geliyorsunuz ki burada yaşamdan soyutlanmış olarak geçmişinizle yüzleşmeniz daha kolay ve kontrol altında olsun.”

“Tüm bunları sanki çok doğalmış gibi anlatıyorsun. Peki o bunları nereden öğrenmiş, hem bu yöntemi uygularken ya bize zarar verirse. Ayrıca bu yöntem ne kadar bilimsel?”

Çakıl sinirlenmeye başlamıştı. “Yani Fransa'da veya diyelim ki Afrika'da öğrenirse bu senin için bir anlam ifade

edecek mi? Gördünüz ve yaşadınız, algıladıklarınız sizin için bir anlam ifade ediyorsa devam edersiniz yoksa bırakabilirsiniz. Buna bilincinizle karar verecek olan sizsiniz.”

“Sude abla herkesin her şeyini bilebiliyor mu?” diyen Seniha kendini Harry Potter filmindeki şatoda gibi hissediyordu.

“Tabii ki hayır, bu hem yorucu, hem gereksiz, hem de bir anlamı yok. Sadece bizimle yolculuk yapabilecek kadınlarla böyle bir iletişime geçiyor. Ayrıca bunun ne kadar büyük bir sorumluluk olduğunun da farkındasınızdır umarım. Hem Sude orada duruyor, onunla ilgili soruları ona sorun,” diyen Ada, avludaki çeşmeye gidip, tekrar tekrar yüzünü yıkadı.

“Peki ama neden hiçbir şey olmamış gibi kalkıp giyinmiş ve neden kimseye bir şey söylememiş?” Aysu bu soruyu sorarken bunun yanıtını gerçekten anlamak istiyordu. “Beyza’nın sessizliğinin nedeni ne olabilir?”

Derin kendinden gayet emin yanıt verdi. “Çok komplike yanıtlar arama! Aslında tek sözcük yeterli. Korku...”

Sude, “Korktuğu ve sustuğu için zaten yaşadığının adı travma,” diye açıkladı. “Eğer bağırabilseydi ya da sonrasında söyleyebilseydi durumu daha kolay atlatabilirdi. Söyleyemedi çünkü daha önce o adamı eve almıştı ve evde yaşananlardan kimseye söz etmemişti. Adam onu tehdit ettiğinde tehdidi kabul etmişti.

“O yüzünü hatırlamıyor ama adamı evde kimse yokken içeri nedense kendisi almıştı. Ayrıca size henüz söz etmedi ama babasının hep erkek çocuk istediğini bildiği için o zaten erkek Beyza’ydı. Ama bunu anlatırsa erkek Beyza’lığı sürdüremezdi ve çocuk aklıyla ve tabii yaşadığı inanılmaz korkuyla sustu ve o andan itibaren de olmadığı gibi yaşamayı, yani sahtekar olmayı kabullenmiş oldu.

“Hemcinsi olan annesine niye söyleyemedi diye düşünebilirsiniz. Söyleyemedi çünkü bir kadına açılmazdı, o bir kız çocuğu değil erkek çocuğu idi.”

Beyza, “Şu anda çok yorgunum, göz kapaklarımı açamıyorum” dedi. Sude Beyza’yı ellerinden tutarak ayağa kaldırdı. “Hadi bakalım herkes yerinden fırlasın, öyle dayak yemiş gibi yatmak yok. Travmalarınız açığa çıksa bile, travma hikâyelerinizin esiri olmaya da gerek yok. Kendinize acımaya ve başkasına acımaya gerek olmadığı gibi. Acıyı yaşamak ile acımak çok farklıdır. İkisini birbirine karıştırmayın!

“On dakika içinde hazır olun! Başdeğirmen’de alabalık yemeğe gidiyoruz. Mayolarınızı da giyin, tüm öğleden sonrayı da şelalede geçireceğiz. Hadi hadi.”

Mustafa’nın yıkadığı cip dağ yolunda hızla giderken kadınlar isteksizdiler. Ne yola dikkat ediyorlardı. Ne de çevreyle ilgiliydiler. Arabadan indikleri yerde, etraflarını incir, zeytin ağaçları ve zakkumlar sardı. Yanda hızlı hızlı akan Mıhlı Çayı onların gözlerini ilerdeki yeşilliklere kadar götürdü.

Kadınlar çayın yanındaki dar patika yoldan dümdüz ilerlerken Başdeğirmen de görüş alanlarına girmişti zaten. Ağaçların yoğunluğunda kaybolan gökyüzünden uzak, zakkumlarla çevrelenmiş tahta masalar, masaların biraz ilerisinde suya çakılmış kazıklar üstündeki ahşap platformlara atılmış döşeklerde kahvelerini içenler. Kır lokantasında nehirden tutulmuş alabalıkları yiyenler, soyut zaman kavramından uzaklaşmışlar, doğaya gerçekten döndüklerine inanmışlardı.

En uçtaki masaya doğru ilerlediler. Masaya yerleştiklerinde ilk Derin konuştu. “Karşımızda, Roma dönemine ait kemerli köprüden birazdan Romalılar gelecek gibi. Aslında adı ‘aşk’ ile anılan Ovidius bu köprünün üstünde belirmeli ve yüzyıllar önce yazdığı en başarılı yapıtı Medea’nın ihtiras dolu bölümlerini okumalı, sonra yanımıza oturup bizimle ‘Aşk sanatını’ tartışmalı... Şu anda buraya en çok, büyücüye âşık olduktan sonra tüm hayatı değişen Ovidius yaşıyor...”

Çakıl araya girdi. “Hanımlar şu karşımızdaki köprünün, Truva’ya giden antik yolun Mıhlı Çayı üzerindeki tek geçiş noktası olduğu bilinmektedir. Bir zamanlar yeni yol yapılmadan, bizim eve de bu yoldan gidiliyordu,” dedi.

Kadınlar masaların üstüne elleriyle, kollarıyla, kafalarıyla yayıldıklarında cırcır böceklerinin onları takip ederek onca yolu geçip, buraya çöreklandıklarını ve alıştıkları fon müziğine tekrar başladıklarını sandılar.

Bir yandan ayaklarının dibinde gürül gürül akan Mıhlı Çayı, öbür yandan da köprünün altında oluşan göletin etrafından fışkıran rengarenk çiçekler, biraz önce bir çocuğun çaresizliğini dinleyen kadınları, inatla çevreye uyumlu hale getiriyordu. Ya da biraz önce tecavüzü yaşayan kadınları anlayan doğa onlara kucağını açmıştı.

Nar gibi kızarmış, defneli sarımsaklı alabalıklar ve yeşil salata masaya geldiğinde bile kadınlar hâlâ çekingendi. Doğaya ürkek ürkek bakan gözleri, acıkmış olan bedenleri... Bir de şu ‘cırcır’ öten cırcır böcekleri...

Hemen ayağa kalkan Çakıl, “Yemekler bitince çöken rehaveti atmanın en iyi yolu yürümektir,” dedi. “Her gün tepesinden indiğiniz şelaleye bugün aşağıdan tırmanacaksınız.”

Kadınlar tek sıra halinde yürüyerek köprüden geçerlerken çevrelerini seyrediyorlardı. Köprünün altında sessiz uyuyan gölet, gölete vuran güneş ışıklarının yarattığı renk oyunları, zakkumların pembe gülücükleri ve yüzlerce yıl öncesine ait bir köprünün üstünde olmak...

Köprüden geçtikten sonra sola dönüp bir kişinin ancak ilerleyebileceği kadar dar olan patikadan yukarı doğru tırmanmaya başladılar. Toprak yolda yukarı tırmanmanın zorluğu, tenleri ısıtan güneşin yapışkanlığı, biraz önce yedikleri yemeğin çöken ağırlığı zorlasa da, Mıhlı Çayının gel bana, keşfet beni diyen, karşı konması imkânsız kadın tavrı onları etkisine almış sürüklüyordu.

Çılgınca akan Mıhlı Çayından yukarı doğru çıkarlarken ormanı süsleyen küçük şelaleler aşağıda parlıyor, ayaklarının altından kayan taşlar, suya ulaşmak için yamaçtan aşağıya doğru yarışıyorlardı. Kadınlar dik patikanın sonundan gölete doğru inebilmek için bazen ağaç dallarından destek alıp, bazen de çömelip toprağa tutunuyorlardı. Aşağıya indiklerinde tüm çevresi zeytin, defne, incir, çınar, armut ve nar ağaçlarıyla çevrili ‘gizli göletle’ karşı karşıya geldiler...

Sude, “Buranın manzarası da güzel ama sabahları göletin arkasındaki şelalede yüzdüğümde kendimi bir deniz kızı gibi hissediyorum,” dedi. “Denizden kaçmış ve buraya sığınmış prensini bekleyen bir deniz kızı... Burada arındığımı hissediyorum, arınıyorum, saflaşıyorum...”

Yürürken gerçekten yorulan Fidan, “İyi ki evinize kadar yol yapılmış,” dedi. “Her gün bu yolları yürümek kabus olurdu.”

Şelalenin üstündeki tepeden onlara göz kırpan evlerine bakan Ada, “Burada hâlâ bir tek bizim evimiz var,” dedi. “Ama yapılan yolla birlikte yeni evlerin de yapılması planlanıyormuş. Evet yol bizim işimize yaradı ama ileride yol yüzünden buranın büyüünün kaybolacak olması bana çok acı veriyor.”

Göletin arkasındaki şelale öylesine gürültülü akıyordu ki, konuşmalar bile zor duyuluyordu. Az ötede şelalenin göleti, dışarıdan bakıldığında bile buz gibi olduğu anlaşılan soğuk suyuyla, “Ben buradayım, geliyorsanız gelin,” diyordu. Kadınlar şelaleye gitmek için önce gölete atlamak zorundaydılar.

Hızla soyunup, renkli mayoları ile suya atlayan her kadından gelen “Ahhh” sesi su soğuk olduğu için miydi, yoksa suya kavuşan bedeninin çıkardığı bir ses miydi? Suyu atladıktan kısa bir süre sonra bu soğukluğu kabul eden beden

zaten uyuşuyordu. Yosun kaplı kayaların üstünden geçip, şelalenin aktığı küçük gölete ulaştılar.

Göletin yan tarafındaki kaya oyuklarına ellerini soka soka, gürül gürül akan şelalenin altına kadar gittiler. Kadınlar, bağıra çağıra bir yandan bedenlerinin uyuşmasına karşı çıkarken, bir yandan da onları da dinçleştiren bu suyla belki de geçmişlerinden arınmak istiyorlardı.

“Her gün bu suya girme şansını size verdiğimiz için aslında bize teşekkür borçlusunuz. Amerikalı bazı bilim adamlarının yaptıkları bir araştırmaya göre burada, insan hücrelerinin gençleşmesini sağlayan radyoaktif kaynaklı olduğu sanılan bir özellik varmış. Tabii ben Amerikalı bilim adamlarının yalancısıyım ama onlar öyle diyorsa bilemem, sizin de bize teşekkür etmeniz gerekir,” diyen Ada buz gibi suyun içinde debelenmeye devam etti.

Şelaleden çıktıklarında tüm kadınların dişleri birbirlerine vurmak için adeta yarış ediyordu. Çantalarından çıkardıkları havlularına sarındıklarında bile soğğun etkisini hâlâ hissediyorlardı. Şelaleye arkalarını dönüp ilk göletin yanındaki büyük kayaya oturan kadınlar güneşin yardımıyla ısınmaya çalıştılar.

“Sanırım soğuk su hepimizi kendimize getirdi. Dün akşam oynadığımız sözcük oyununa devam etmeye ne dersiniz?” Sude sözcüğü söyledi.

“Fedakârlık.”

Yarım ay şeklinde oturan kadınların en başında Beyza vardı. Soğuk suyla biraz olsun kendine gelen Beyza aslında uyumak istiyordu. Fedakârlık diye düşündü, “İlk aklıma gelen sevdiğin insanları mutlu etmek için onların isteklerini yapmak.”

Beyza’nın yanında oturan Seniha bu sefer hazırlıksız yakalanmıştı. ‘Benim fedakârlıklarım olmasa sizler sokaklarda sürünürdünüz,’ diyen annesinin sesi kulaklarında çınla-

yınca, “Annelerin çocuklarını büyütmek için katlandıkları,” deyiverdi.

Ada konuşmadan önce Seniha’nın başını okşayıp onu öptü. “Fedakârlık, başkalarını esir almanın en masum görünen, ama en acımasız yolu.”

Ada’nın yanında oturan Fidan ‘yine başladılar’ diye düşünmekten kendini alamadı. Peki şimdi kendisi ne diyecekti, fedakârlık adına ne diyebilirdi? Kızına, kocasına, arkadaşlarına, ailesine onun değerini anlasınlar diye sürekli fedakârlık yapmıyor muydu? Yapıyordu ama şimdi bu kadınlara ne diyecekti? Bütün gözler ona dönmüş, o ise, “Fedakârlık...” diye tekrarlıyor ama arkasını bir türlü getiremiyordu. “Sevdiklerin için, onların seni anlayabilmesi için, onların istediği şekilde davranmak, bilerek ve isteyerek kendinden vermek.” Bilerek doğru ama isteyerek kısmında şüpheleri vardı. Her zaman isteyerek yapmasa da bilerek yaptığı doğrudu, yeter ki sevdikleri onu takdir etsin, o her şeye katlanmaya razıydı.

Fidan’ın yanında oturan Derin, “Zayıfların ve kendine acıyanların, kendilerini haklı çıkarmaları ve kendilerine daha da çok acımayabilmeleri için yazdıkları masalların genel adı.”

Aysu gözlerini kapatmış güneşin ısısının tenindeki dokunuşlarından memnun ‘Fedakârlık’ diye düşündü. “Fedakârlık için, ikili ilişkilerin yürümesi adına bir tarafın diğeri için katlandığı sıkıntılar veya vazgeçişler denilebilir.”

Aysu’dan sonra sıra Çakıl’a geldi. “Fedakârlık, karşındakini ona rağmen borçlu çıkartmaktır.”

Etrafı yeşillikler içinde kocaman bir kayanın üstünde yatmak, güneşin okşayışlarıyla ısınmak, şelalenin şarkısını duymak ve doğa ile böylesine iç içe olmak huzur doluydu. Üzerine yattıkları kayadan gözüken gölet o kadar berraktı ki içindeki balıklar sıra sıra dizilmiş gümüş bilezikleri andı-

rıyordu. Suyun dibindeki yeşil taşlar, kırmızı kayalar, sarı yosun tutmuş çakıllar göz alıcı mücevherler gibi parlıyordu. Etrafı saran zakkumlar ve ağaçlar burasını fantastik bir mekân yapıyordu. Fantastik bir mekânda, fantastik kadınlar, fedakarlığın anlamını tartışıyorlardı...

“Peki şimdi fedakârlık sözcüğünü şöyle okusak,” diye söze başlayan Sude yan dönerek bütün kadınları görecektir şekilde uzandı. Bir eli ile kayayı okşuyordu.

“Anneler çocuklarına ‘kendimi senin için feda ettim’ derken onları kontrol altında tutmak arzusu içindedirler ve aslında işkence ederler. Kocalar karılarına, karılar kocalarına ‘senin için..... feda ettim’ dediği zaman bu işkence etmeye başlıyorumun üstü kapalı söylenmesidir.

“Aslında fedakârlık başkalarına işkence etmek için kullanılan kirli bir alettir. Üstelik de onurlandırılan, bazen kullanılması için teşvik edilen bir alet. Kendi mutluluğunuz için yapmadığınız her hareket sizi başkalarına işkence etmeye bir adım daha götürecektir. Fedakârlık yapanlar aslında sevgi dolu olan insanlar değil, tam tersi kendine acıyan insanlardır ve çok tehlikelidirler.

“Yaptığınız her şeyi kendiniz için yapın, keyif aldığınız şeyleri yapın, mutlu olun, tatmin olun. O zaman göreceksiniz ki sizin bu doymuşluğunuz çevrenize ulaşacaktır. Bunun adı da fedakârlık olmayacaktır. Mutluluk da mutsuzluk gibi bulaşıcıdır. Kimseyi kendinize borçlu bırakmazsınız, kimseden teşekkür beklemezsiniz, çünkü siz doğal olarak mutluluğunuzu paylaşmışsınızdır.

“Eğer işin içine bir şeyler adına hareket etmek girdiyse yandınız demektir. Sevgi adına bile olsa bu hareket görev, hizmet, karşılık beklemek gibi bir sürü ekle çoğalacak ve sonunda siz şiddetle dolu olarak, hem de ben her şeyi senin için yaptım kandırmacasında karşınızdakini suçlayacaksınız.

“Kendiniz olun ve hiç kimse ve hiçbir şey için bundan vazgeçmeyin! Sizden fedakârlık bekleyenleri reddedin ve siz de kimse için fedakârlık yapmayın! Eğer işkenceci olmak istemiyorsanız, fedakârlık sözcüğünden vazgeçin.”

ON SEKİZ

*Kendi gözlerine bak
Diğer gözlere
Bana
Kendi gözlerinle bak kendi gözlerine
Kendi beyninle
Kendi elinle
Kendi ayağınla
Kendi kendine
Kendin olmayı hiç kaybetme
Kızsam da, kızsalar da
Kendi kendinden nefret etsen de
Kendi kendinde kaybolmadan
Kendi kendini de aşmadan
Sen kendinsin*

Elindeki kağıda bakan Ateş, Sude'nin ona yıllar önce yazdığı bu satırları da müzikalinde kullanmaya karar verdi. Şu anda geldiği noktada adam kadından kaçmak isterken kadın bunları söyleyecekti adama... Ateş kendine yazılan satırları okurken, kendini ve kendindeki Sude'yi yaşıyordu.

Londra sokaklarını genelde soğuk ışıklarıyla ısıtan güneş bugün cömert davranıyordu. Stüdyosunda göbeğini ortaya çıkaran yeşil kolsuz atleti ve üzeri kırmızı aslanlı boxer donuyla dolaşan Ateş, Sude ile buluşacağı günler yaklaştıkça, müzikaline yoğunlaşamıyordu.

'Yalnızlığını kabul edemeyen, yalnızlığında çoğalmayı bilmeyen âşık olabilir mi?' diye düşündü, 'ya da olsa da, o ne kadar aşk olabilir? Yalnızlığı göze alamayan dönüşebilir mi? Dönüşmeyi göze alamazsa o zaman âşık olamaz mı? Yalnızlığını paylaşabilmek, aşk için gerekli mi?'

Soruları birbirine arkasına sorarken bir yandan da kendini düşünüyordu. Kendi dönüşümünü, Sude'yi, Sude'nin dönüşümünü, tek başınalıklarını kabul ederlerken birbirlerine teslim oluşlarını, teslim oldukça tek başınalaştıklarını, tenlerinin birbirlerine olan tutkularını, onu düşündüğü anda harekete geçen bedenini, çıplaklıklarıyla bazen Zeus'un bile onları kışkandığını... Zeus artık yoktu ve İda dağında Afrodite, Ares'i değil Sude, Ateş'i bekliyordu. Bekliyordu. Bekliyordu...

Bu müzikali yazarken en çok aşkı anlatmakta zorlanıyordu. Aşkı nasıl anlatabilirdi? Kendisinin Sude ile yaşadığı bütünlüğü, tutkuyu, coşkuyu, gizemi, acıyı, yalnızlıklarında beraber çoğaldıklarını nasıl, hangi sözcüklerle, hangi notalarla dile getirebilirdi? Anlatmalıydı. Anlatacaktı ama bazen yetmiyordu işte. Ne sözcükler, ne notalar, ne duygular...

Stüdyoda bir aşağı bir yukarı yürümekten yorgun düşünce Norman'ı aradı. Bugün ne kadar zorlarsa zorlasın ne tek bir nota, ne de tek bir sözcük bile yazamıyordu.

Neden terk ederdi sözcükler onu acaba, neden tüm bedeninde hissettiği duygular dile gelmemekte direnirdi? Neden gözlerini dolduran acı, parmaklarından yansımazdı müziğin gizemine? Neden bazen yaşamla arasında beliren uçurum derinleştikçe derinleşirdi?

Ölümü kabul etmeyi göze aldığı için mi bazen anlamların peşinden koşma gücünü kaybediyordu. Ölümü kabul ettiği için mi, bazen kendini ölümle yaşam arasındaki ince çizgide kararsız hissediyordu. Ölümü kabul ettiği için...

Konservatuar diplomasını almaya gittiği gün, onu tutuklayan polisin yüzündeki pis sırıtış... Müziğiyle insanların aklını çelen pis komünist, gençlerin beynini yıkayan devrimci...

Daha kendisi ne olduğunu bilmezken, ne olduğu hakkında inanılmaz tanımlamalarda bulunan siyasi şube amirinin sözleri... Ona elektrik veren işkencecisinin hırıltılı sesi... Gelip giden bilinci ve kabul edişi... Ölümü, ölmeyi kabul edişi... Hastanede açtığı gözleri yaşama merhaba derken bile ölümü kabul etmesinin farkındalığı.

İnsanları terk edişi... Terk edişleri, kabul edişleri ve arayışları... Yaşamla arasında olan ve hep bildiği o uçurumun kenarındaki gezintileri, Sude... Sude'ye özlemi...

“Belki de farklı koşullarda, farklı gerekçelerle ikimizin de ölümü kabul etme cesaretini gösterebilmemiz birbirimizi içerden algılamamızın nedenlerinden biridir,” diyen Sude'nin gözleri...

Parmaklarının dokundukları yerleri canlandırışı; gözlelerinden yüzüne, yüzünden bedenine, göğsünden karnına ve kalçasından aşağıya kayışı... Kıvrılmış kıllarının arasından, yonca yaprağı gibi açılmış dudaklarına dokunurken çarpıl-

mış eli... Bütün bilinci bedenine teslim olurken ve bedeninin her hücresi teker teker aydınlanırken sert ıslak öpücükleri elleriyle yiyişi ve yediğı bedeninin lezzetinden dilinin kendini kaybedişi. Sıcak, ıslak ve bekleyen dudakların içine girdiğinde onu kavrayan kasların gücü karşısında elinde olmadan dönüşmesi ve eriyişi...

Ateş, nefes nefese eline yapışan ıslaklığına bakarken, kendisini böylesine yok edebilen bu kadına sahip olmanın bir büyük mucize olduğunu düşünürken, bir yandan da, hoyratça Sude'nin bedenini istiyordu.

ON DOKUZ

İki saat işten kaçan Saba saçlarındaki boyanın bir an önce yıkanması için sabırsız otururken, bir yanda da Oğuz'un sorularına yanıt vermeye çalışıyordu. Sude, Çakıl, Ada, Derin ve Saba'nın saçlarını, onlar ne istediklerini söylemeden anlayıp biçimlendiren Oğuz, dört yıldır onların görüntülerinde söz hakkına sahip olmuştu. Oğuz bu kadınların niye farklı olduklarını çözmek için, bıkıp usanmadan onları soru yağmuruna tutardı.

"Şimdi bak! Benim elimden her gün onlarca kadın geçer, yıllardır da binlercesi geçti ama ben neden sizlerde farklı bir şey hissediyorum, bunu kesinlikle bulmam lazım, başıma dert oldunuz." Oğuz, tek başına yakalamışken belki bi-

raz daha fazla bilgi alabilirim umuduyla Saba'yı sıkıştırıyor-
du.

“Onlar kadın gibi, biz ise kadınız, sen de bunu hissediyorsun.”

“Tamam, bunu biliyorum. Hepiniz tekerleme gibi aynı şeyi söyleyip duruyorsunuz, ama bu bana bir şey ifade etmiyor. Ne demek, onlar ‘gibi’ biz değiliz?”

Saba bunu nasıl açıklayabileceğini düşündü. Nasıl anlatabilirdi? Ya da anlatabilir miydi?

“Kadın olarak doğmakla, kendi varoluşlarında kadın olabilmek farklı bir bilinç.” Saba kendi açıklamasını takdir etti ama Oğuz için bu yeterli değildi.

“Bana felsefe yapmadan anlat!”

“Peki, sen söyle! Neden biz farklıyız?”

“Bilsem sana sormam zaten. Siz geldiğinizde benim bütün havam değişiyor. Sizden ayrılmak gelmiyor içimden. Hepinizden acayip bir elektrik alıyorum...”

“Çünkü bizler, bedenlerimizle barışığız... Bedeninle barışık olursan yaşama olumlu bakman çok daha kolay olur. ‘Olumlu düşün... Olumlu ol... Günde yüz kere bunları tekrar et’ formülleriyle bu işler olmuyor.”

Oğuz biraz düşündükten sonra devam etti. “Peki, diğer kadınlar neden barışık değil de siz barışıksınız?”

“Çünkü insanların çoğu bedenlerini umursamıyor, ruhları, akılları önemli ama onu barındıran bedenleriyle bir ilişkileri yok.”

Oğuz önce Saba'nın saçlarının boyasını kontrol etti ve biraz daha beklemeye karar verdi. “Peki siz niye böyle bir ilişki kurmak ihtiyacını hissettiniz?”

Saba sıkılmaya başlamıştı, çünkü sorulara yanıt vermek onun için kolay olmuyordu. O yaşadığını bilirdi. Bunları da anlatması çok zordu. Nasıl anlatacağını düşünürken birkaç gün önce okuduğu kitapta altını çizdiği satırları hatırladı.

“Her beden sessiz bir ılıktır, anlaşılmayı bekleyen...”

Saba’nın saçlarını kurutan Oğuz devam etmeye kararlıydı. “Peki sizler birbirinizin her şeyini biliyorsunuz, değil mi?”

“Evet.”

“Yani hiç gizliniz saklınız yok, öyle mi?”

“Evet.”

Oğuz saçlara şekil verirken, oflamaya başlamıştı.

“Yani bu mümkün mü, her şeyinizi bilebilmeniz mümkün mü?”

“Eğer kendinden saklayacak bir şeyin yoksa tabii ki mümkün.”

“Bence bu imkânsız.”

Saba nasıl yanıt vereceğini bilemedi. Niye sırların olması gerektiğini de bilemediği gibi... Geçmişte onun sırları vardı ama zaten sırları olduğu zamanlarda kendisi yoktu. şimdi kendisi vardı, sırlara ihtiyacı yoktu. Bir an bunları söylemeyi düşündüyse de vazgeçti. Buraya geleli iki saati geçmişti ve ofiste işler onu bekliyordu. Yanıt veremedi...

Saçları yapıldıktan sonra aynadaki görüntüsünden memnun, Oğuz’a teşekkür etti ve Oğuz da her zamanki gibi, onu yanaklarından öperek yolcu etti. Oğuz yine istediği yanıtları alamamış, ama yine azimli, “Eninde sonunda bunu anlayacağım,” diyerek diğer müşterilere yöneldi. “Eninde sonunda bu kadınlarda ne var bulacağım...”

Kadınlar, Çakıl'ın çağrısına uyarak, kapının önüne geldiklerinde gecenin karanlığında cırcır böceklerine inat motoru çalıştırılmış cip onları beklemekteydi. Sude arabanın önünde şoför koltuğunun yanında oturmuş bir tanrıça kadar sakin uzaklara bakıyordu.

Ada, "Bugün Adatepe köyündeki Zeus altarına gidiyoruz," dedi. Karanlıkta devleşen ağaçların arasında yol alırlarken, kadınlar ürkmüştü ancak farların aydınlattığı yolda, kaçışan tavşanları görünce neşeyle bağırmaya başladılar. Bu biraz da korkularını yenmek için gösterdikleri ek bir çabaydı aslında.

Küçükkuyu'ya geldikten sonra biraz ilerde sağa, dağlara

doğru kıvrılan yola saptılar. Vadiden, yukarı doğru döne döne Adatepe köyünün yakınındaki meydana geldiler.

Karanlıkta etrafı görmek mümkün değildi. “Evet, buradan Altar’a doğru yürüyeceğiz,” diyen Çakıl ve Derin, yanlarına aldıkları büyük fenerlerle meydandan tepeye doğru çıkan yolu aydınlattılar.

Toprak yol fıstık ağaçlarının arasından geçiyordu. Ağaçların yoğunluğundan herkes birbirine sokularak, yolda gördükleri tavşanların ürkekliğinde, iki fenerin ışık süzmelerinin arkasından ilerlediler.

Yaklaşık beş dakika yürüdükten sonra karşılarına çıkan taşlık alanın önü diklemesine uçurumdu. Aşağıda muhteşem Edremit Körfezi, yukarıda ellerini uzatsalar kucaklayacakları yıldızlarla donanmış gökyüzü vardı.

Çakıl öne fırladı. Kolunu kaldırıp uçurumu işaret etti. Ses tonunu kalınlaştırarak konuştu. “Hera dosdoğru yürüdü. Gargaron’a. İda’nın en yüksek tepesiydi bu. Bulutları devşiren Zeus onu gördü. Görür görmez aşk sardı düşünceli kafasını...”

“Çakıl buraya her gelişinde kendini Homeros sanıyor. Gargaron Kaz dağının zirvesinin, İda ise Kaz dağının, o zamanki isimleri.”

“Uçup giden tunç ayaklı altın yeleli atların sırtında vardılar canavarın anası, kaynağı bol İda’ya. Gargaron’daydı Zeus’un tapınağı, kokulu sunağı...”

Çakıl altların ucuna doğru yürüdü ve sözlerine devam etti: “Gördüğünüz gibi altara ulaşabilmek için, uçurumda aşağıdan yukarı doğru yapılmış taş bir merdiven var.”

Beyza, Çakıl’ın gösterdiği yerden baktı. Taş merdiven aşağılarda bir yerde kesiliyordu. Zaman içinde belki doğal, belki de başka nedenlerden ötürü tahrip olan merdivenlerin alt kısmı yok olmuştu.

Çakıl her zaman yaptığı gibi önce kafasını kaldırıp yıl-

dızlı gökyüzünü gördü sonra birden başını indirip önündeki denize baktı. İstemi dışında arkaya doğru bir adım attı. Başı dönmüş ve midesi bulanmıştı. İki büklüm yere çöktü. Beyza da yanına yanaşıp telaşla sordu: “Ne oldu?”

Çakıl her zamanki cümlesini, Sude’nin ve diğer kızların beklediği şekilde hıçkırarak tekrarladı. “Böyle gökyüzünü fark edip, sonra denizi görünce sanki trampleden havuza atlayacakmış gibi oluyorum ve kilitleniyorum. Şimdi geçer.”

Beyza, “Yani mistik bir şey değil mi?” diye sordu.

Sude, “Hayır çok insani bir yükseklik korkusu, Çakıl henüz yenemedi ama her seferinde üstüne gider,” dedi ve kızları çağırdı.

“Şimdi Altar’ın üzerinde bir daire yapıp el ele tutuşalım.” El ele oluşturdıkları halka tamamlandıktan sonra Sude, “Şimdi kafalarınızı kaldırın, önce bütün gökyüzünü, ayı ve yıldızları fark edin,” dedi.

Kadınlar el ele, gözleri evrende bir süre öylece durdular. Elleri yavaş yavaş ısınmaya başladı.

Sude, “Şimdi gördüğünüz yıldızlardan bir tanesini seçin. Sadece ve sadece ona bakmaya çalışın. O yıldızın netleştiğini, diğerlerinden ayrıldığını, aşağıya doğru indiğini ve sizi aydınlattığını beyninizde canlandırın,” dedi.

Kadınlar bir süre sonra gerçekten tüm gökyüzünün flu-laştığını ve seçmiş oldukları yıldızın iyice parladığını, gittikçe büyüdüğünü ve ışık huzmelerinin fener gibi sadece kendilerini aydınlattığını sandılar.

Gece soğuk, elleri sıcak ve kalpleri güm güm atıyordu. Sude’nin hareketlerini takip eden kadınlar önce yere çömeldiler, ardından ayaklarını uzatıp oturdular. Kaya toprakla bütünleşmişti. Toprak denizle. Deniz gökyüzü ile, kutsal kutsal ile...

Sude, “Şu anda üstünde durduğumuz bu büyük taş Zeus altarı,” dedi ve devam etti. “Tanrı Zeus için Zeus tapınağın-

da boğa kurban edilirmiş. O zamanlarda her tanrı için ayrı bir hayvan kurban edilirmiş. Kehanet tanrısı olan Apollo tapınağında da kara keçi kurban edilirmiş. Tanrılara kurban, kefareti için, dilek için, sağlık için ve ölmüş ruhların bağışlanması için verilirmiş. Kefaret işlemi, suçların affedilmesi için...”

Beyza, “Yani bakire kızları filan kurban etmiyorlarmış, değil mi?” diye korku dolu gözlerle sordu. “Bir yerde öyle okumuştum.”

Sude, “Hayır,” dedi, “Bakire kızlarla ilgili kurbanların Traklar’da olduğu sanılıyor. Ancak insanlık için ‘bakire kız’ çok işlenmiş bir simgedir. Artemis gibi... Tanrıça Artemis hem bakire kızların tanrıçasıdır, hem de hiç evlenmemiş olmasına rağmen doğurganlığın ve bereketin simgesidir. Romalılardaki Diana gibi veya Meryem Ana gibi.”

Ada, Sude’nin lafını böldü. “Hem bakire olmak hem de doğurganlığın sembolü olmak travmatik değil mi?” diye kadınlara bakarak sordu. “Bakire bir bereketlilik simgesi tanrıçaya inanmak tüm erkek ve kadınlarda travmatik sonuçlar yaratmaz mı? Ya da travmalar nedeni ile bu simgeleme yapılmış olamaz mı?”

Sude gözlerini tekrar yıldızlara dikerek, “Evet, tüm kadınlarda ve erkeklerde mutlaka travma vardır. Olmaması da mümkün değildir. Çünkü binlerce yıldır üst üste binen tüm korkular ve kaygılar genetik sürekliliğimiz içinde biriktirilerek devam etmektedir. Genlerimizdeki söz konusu birikim doğumdan sonraki fobik korkuları içerdiğinden, doğal olarak varoluşunu sürdürmektedir.

“Öte yandan toplumlar sürekli devinim içerisinde gelişmekte ve sosyal, kültürel, ahlâki değişimlere uğramaktadırlar. Doğan çocuk yeni sosyal ortama eski birikimi içermesine rağmen saf ve işlenmeye açık olan potansiyeli ile girmekte ve topluma adaptasyon süreci ile eğitim süreci üst

üste çakıştığı için kodlanması açık bırakılmış cinselliğe geçişte olabilecek olumsuz kodlanmalar tüm yaşam sürecini belirlemektedir. Bu nedenle travmaların olması doğaldır ancak travmalardan kurtulamama hali varoluştaki temel problemi yaratır.

“Mevcut bilim, travmaları doğal kabul etmediği için genel olarak travmaların kaldırılmasına yönelik bir toplum projesi üretilmemiştir. Travması olanlar, hasta veya özür-lüymüş gibi kabul edilmektedir. Tedavileri için çaba gösterilmesi, temel bir proje olmadığı için, yetersiz kalmaktadır.

“Psikanalizde yapılan çalışmalar bile dar bir alana sıkışmakta ve bilim kendi kendini hapsetmektedir. Travması olan kişiye hasta olma bilinci verilerek sürekli bir psikiyatr desteğine gereksinimi olduğu aşılansaktadır. Sonuçta travması olanlar psikoterapi ile telkinlerle veya kimyasallarla uyuşturularak topluma adapte edilmektedirler. Ancak, dar alanın dışına çıkmaya çalışan bilim adamları ve psikiyatrlar vardır. Beynin ve bedenin fonksiyonları üzerine yapılan araştırmalar ilerlemekte, genetik haritalar oluşmakta, biyopsikososyal holistic-bütüncü yaklaşımlar gelişmektedir.”

Sude sustuğunda Ada, Derin ve Çakıl birbirlerine bakıp gülmemek için kendilerini zor tuttular. Hepsi de akıllarından aynı şeyi geçirdiler. “Bizimki yine konuştu!” Derin duruma açıklık getirmek için ilave etti.

“Sude’nin söylediklerini ben daha somut olarak anlatabilirdim isterseniz. Burada kendinizle yüzleşeceğinizi biliyordunuz. Sude’den ve bizden duyduğunuz travma sözcüğünün buraya gelmeden önce hepiniz için bir anlamı vardı. Sanırım travma dediğimizde neyi kastettiğimiz ile ilgili farklı bir algılamamız oluşmaya başladı. Ancak bu konuyla ilgili yanlış bir genellemeye de düşmemeniz gerekiyor.

“Yaşayan tüm insanların, kadın olsun erkek olsun mu-

hakkak bir travması vardır. Ancak travma demek illa ki bir taciz ya da tecavüz demek değildir. Travma, ergenlik çağından önce yaşanan, genellikle cinsellikle ilgili bir kodlamaya yol açan ve o anda çocuk bilinciyle algılayanda korku yaratan durumların genel ifadesidir. Bu bazen bir söz, bazen bir durumu görme, bazen karşı karşıya kalınan ölüm tehlikeleri, bazen taciz, bazen tecavüz olduğu gibi bazen doğrudan çocuk yaşamasa da o sırada annesinin yaşadığı ve ona aktardığı bir korku da olabilir.”

“Yani bizim travmamızda taciz ya da tecavüz olmayabilir mi?” diye soran Fidan içinden de ‘Olmamalı zaten, olmamalı’ diye tekrar ediyordu.

Ada yanıt verdi. “Olmayabilir tabii, olması kadar olmaması da bir olasılık.” Fidan istediği yanıtı alamadığı için kızgın, “ne olabilir?..” sorusu yine kulaklarında...

Beyza, “Yani her travma bizlerinki kadar vahim değil, öyle mi? Şansa bakar mısın,” derken hâlâ sabah yaşadıklarının etkisinde, öfkeliydi.

“Tüm travmalar yarattığı sonuçlar itibari ile vahimdir. O nedenle de hikâyenin aslında önemli yoktur. Travma açılırken yaşanan acıdan bahsediyorsan bunu herkes farklı yaşar. Korkudan kurtulmak kolay olmayabilir. Bazen çok basit görünen bir travmanın sonuçları çok ağır yaşanabilir,” diyen Sude sanki bir şeyler hatırlamış gibi dalmıştı.

Sude’nin böyle dalıp gitmelerini yumuşatmak için sürekli espriler üreten Çakıl yine dayanamayıp, “Afrodit geldi de Sude şimdi ona bağlandı, Ateş’le Ares’i çekiştiriyorlar,” dedi.

Beyza dinlediklerinden bir sonuca varmak istiyordu. “Şimdi benim biraz aklım karıştı. Yani duyulan bir söz, şahit olunan bir olay ya da anneden edinilen korkular, bunlar öylesine geniş bir çerçeve ki yani...”

Sude dünyaya dönmüştü. “Tam da söylediğin gibi, o nedenle de tüm insanların travmaları var. O nedenle de anneleriyle babalarıyla değil korkularla büyüyor çocuklar... ” diyerek ayağa kalktı.

VE KADIN VE ADAM...

Kadın sadece ve sadece ağlamak istiyor; tüm yitirdikleri ve tüm kazandıkları için... Ya da hiçliği için ağlamak istiyor; bunu kabul edebildiği için... Bundan vazgeçmek istemediği, asla vazgeçemeyeceği için ağlamak...

Yaşamın aslında üç harf olduğuna aydıdığı için ağlamak istiyor: H İ Ç!... Bu kavramı sözcüklerle anlatamadığı için...

Dahasını, dahasını sezdiği halde, inatla sonuna kadar gitmek istediği için ağlamak... Hâlâ bazı anlamsızlıkları adlandırmak için uğraşmasına kızdığı için Kadın ağlamak istiyor.

Başka bir sınırı daha geçtiği için, kirlendiği için ve bedeniyle ve beyniyle bütünleştikçe, asla geri dönemeyeceği için ağlamak...

Kirlenmedikçe masumiyete kavuşamayacağını... Belki de bilinen anlamıyla masumiyetten ne kadar uzaklaşırsa, o kadar yakınlaşacağını ya da masumiyetin hiçlik olduğunu anladığını; masumiyetin masumiyet değil yanılısma olduğunu, ne kadar uğraşırsa uğraşsın sözcüklerle derdini anlatamayacağını bildiği için, Kadın ağlamak istiyor...

Adam, kadının gözyaşlarını biliyor tıpkı elinden bir şey gelmeyeceğini de bildiği gibi... Adam Kadının yanında olsa da aslında uzak duruyor.

Kadın anlamlarını Adam'dan uzakta bulmak zorunda. Tıpkı Adamın da anlamlarını Kadından uzakta bulmak zorunda olduğu gibi...

Kadın artık dünkü Kadın olmadığını biliyor. Bir yanı hâlâ aptallıkları, görevleri, dayatmaları bırakmamaya inat ettiği için ağlamak istiyor. Çünkü artık bir şeyler ya da her şey adına ona sunulan havuçlara kanmayacağını biliyor.

Duygusalılık (asla duyarlılık değil) ya aptallıktır ya da kaçış; akıllılığın ne olduğunu sözcüklerle anlatamayacağı için ağlamak istiyor Kadın. Beyninin ve bedeninin tüm kaleleri teker teker yerle bir olduğu için ağlamak...

Artık hiç korkmuyor ama hiç korkmadığı kadar da masumiyetini kaybetmekten korktuğu için Kadın Adamın omzunda ağlamak istiyor.

Adam dünkü Adam olmadığını biliyor. Kadın dönüştükçe Kadınla dönüştüğünü bildiği için Adam dönüşümlerinde sessizliği seçiyor.

Adam beyninin ve bedeninin kalelerini kadına teslim ederken daha çok Adam olduğunu biliyor. Adam tüm teslim oluşlarında sessizleşiyor.

Adam Kadının dönüşümlerine baktıkça korkuyor. Korkuyla hiçliğinin yan yana olamayacağını bilen Adam, Kadın'ın masumiyetinde kendi masumiyetini yakalamaya çalışıyor.

şıyor. Adam Kadını seyrederken aslında kendini seyrettiğini biliyor.

Kadın, öğretilen tüm anlamlarda kurtulmak zorunda. Bugüne kadar bildiği tüm sözcüklere yüklenen anlamları unutursa, kulaklarını kapatırsa, hissederek bulabilir belki.

Sözcüklerin hoyratça anlamsızlaştırılması Kadının içini acıtıyor ve bana ait bir dil mi yaratsam diye düşünüyor. Ona öğretildiği gibi kavramların anlamlarını beyrinde oluşturup, bedenini onlara uydurmak yerine, bedeninde hissettikleriyle, beynini anlamlandırır... Veya, hissettiği ne ise yalnızca o olabilse...

Belki her şeyden teker teker soyunarak anlamsızlıkla buluşmak... Hiçlik ve anlamsızlıktır belki de gerçekten anlamlı ve her şey olan....

Adam sözcüklerini yitiren Kadına sessizlikle yanıt veriyor. Adam Kadın hiçleştikçe kendisinin her şey olduğunu biliyor. Adam hiçleştikçe Kadının her şey olduğunu bildiği gibi... Sözcükler, anlamlar, tanımlar Adamın ve Kadının dışında kaldıkça Kadın ve Adam aşkı var ediyor.

YİRMİ BİR

Sabah kahvaltısı başladığında Fidan gelmemiştir. Kadınlar kahvaltılarının yarısına geldiğinde de Fidan gelmemiştir. Kahvaltıları bitmek üzereyken dayanamayan Derin, “Ben Fidan’ı çağırmaya gidiyorum,” diyerek masadan kalktı.

Beyza’nın beynine sürekli darbeler vuran çekiç sesleri ve gözlerinin önünü kaplayan siyah noktalar, yaşamla arasına giriyordu. Öfkesi ve acısı içinde ne konuşmak, ne görmek, ne duymak, ne de kahvaltı etmek istiyor; sadece kalın bir yorganın altına girip uyumak, uyumak ve uyumak istiyordu.

Derin, odasına girdiğinde Fidan camın önünde sigara içiyordu. “Hepimiz aşağıdayız ve senin de orada olman gerekiyordu,.” Derin sözlerini tamamlayamadan, Fidan, “Bu-

rası esir kampı olmadığına ve hepimiz kocaman kadınlar olduğumuza göre her dakika sizlerle iç içe olmak zorunda değilim, ben kahvaltı yapmayacağım,” dedi.

Derin, kendini kontrol etmeye çalışarak, “Burası esir kampı değil, doğru ama senin de nezaket gereği kahvaltı etmek istemediğini söylemen gerekirdi,” dedi.

Derin’in gözlerinin içine baka baka sigarasını camın kenarına söndürüp bahçeye atan Fidan, küstah bakışlarla konuşmaya devam etti. “Hangi nezaket? Burada sadece Sude’nin emirleri geçerli, yap, yapma, doğru, yanlış, anlat, sus... Sizler de onun emir erleri, kendi aklınıza göre de bir sistem uydurmuşsunuz, tüm yaşamı da zorla o kalıplara sokuyorsunuz.”

Derin, Fidan’ın cümlesini bitirmesini bekledikten sonra, “Gitmek istiyorsan, seni tutmuyoruz,” dedi.

Fidan, “Daha karar vermedim, çünkü bana faydası olan şeyler de öğrendiğimi reddedemem ama sizin bu kurallarınız falan, yanlış... Ayrıca Sude’nin bazı tavırları... Benim dışarıda tanıdığım Sude ile burada tanıdığım Sude... Sanki burada Sude fazla...”

Derin Fidan’ın üstüne gitmemek için, “Aşağıya gelsen iyi olur,” diyerek, yanıtını beklemeden arkasını dönüp odadan çıktı.

Derin masaya geldiğinde onun yüzüne bakan Sude, yukarıda bir sorun olduğunu anladı ancak sormamayı tercih etti. Derin’in arkasından aşağıya inen Fidan’ın yüzü asık ve bakışları soğuktu. Sude hiçbir şey olmamış gibi, “Fidan, seni bekliyorduk,” dedi.

“Canım bir şeyler yemek istemedi.” Fidan ortamı gerginleştirmeye kararlı gözüküyordu. Diğer kadınların kahvaltısının bittiğini gören Sude sakinliğini bozmadan İlk yaz’a seslendi. “İlk yaz, kahvaltı sofrasını toplayabilirsin, kalkıyoruz.”

Fidan içeriye gitmek için arkasını döndüğünde Sude, “Fidan, hep beraber avluya çıkıyoruz,” dedi.

“Ben bugün yalnız kalmak istiyorum...” Fidan’ın tavırları diğer kadınları meraklandırdı.

“Böyle bir hakkın yok. Hep beraber avluya çıkıyoruz. Kaçmak istiyorsan böyle oyunlara gerek yok. Burada durman için kimse seni zorlamıyor. Ama burada kaldığın sürece, bu evin kurallarına uymak zorundasın.” Sude’nin gözleri yavaş yavaş buz mavisine dönüşüyordu.

“Nesiniz siz, tarikat mı? Kurallar, yasaklar, ritüeller...”

“Tarikatlar inanç üzerine kuruludur, oysa gördüğün gibi burada her şey farkındalık üzerine kurulu. Bilincinle kabul edersin, farkında olursun ve anlarsın. Böyle bir benzetmeyi tartışmak bile abes.”

Avludaki küçük havuzun taşlarından sızan vurdum duymaz sular geçtikleri yerlerde yeşil otların fışkırmasına yol açıyordu. Güneşin ışıkları sulara vurulup kırılıyor, dağılıyor, sızan suları takip ediyordu. Su ve güneş, avluda olup bitenlere inat oyun oynuyorlardı.

Fidan avluya geldiğinde gözler ona çevrilmişti. Diğer kadınlar minderlere oturduğu halde o hamağa uzandı. Sude yerinden kalkıp içeriye gitti ve bir süre sonra elinde bazı kâğıtlarla geri döndü. Cırcır böceklerinin sesleri avlunun gerginliğinin altını çizer gibiydi.

Sude konuşmaya başladığında Derin, Ada ve Çakıl tüm dikkatlerini Fidan’a yöneltmişti. “Fidan buraya gelmeden önce sizlerle yaptığımız konuşmaların benzerlerini onunla da yapmıştık. Ama o bize doğru attığı her iki adımdan sonra bir adım geri atıyordu. Buraya gelmeden önceki sorunlarından bir tanesi kuru olmasıydı. Cinsel bölgesi ıslanmıyor o yüzden de kocasıyla sorunlar yaşıyorlardı. Daha önce bir sürü ilaç kullandığı halde, terapilere gittiği halde bu sorununun çözülemediğini olduğunu anlatmıştı.” Döndü ve Fi-

dan'ın gözlerinin içine baktı. "Fidan buraya kadar anlattıklarım doğru mu?"

Fidan yüzünü çevirmeden bakışları havada, "evet," dedi.

"Fidan'a yaptığım çok basit bir masaj sonucunda ise kuruluk problemi tamamen ortadan kalktı. O günden sonra bir daha kuruluk yaşadın mı?"

"Hayır."

"Yıllardır sorun olarak gördüğü durumun çok basit bir müdahale ile değişmiş olması, Fidan'ın buraya gelmeye karar vermesine neden oldu. Çünkü somut olarak değişimi yaşadı ve aklı karıştı. Bunu yapabildiğime göre ona faydalı olabilirdim. Bu düşüncesi ağır bastı. Bedenindeki değişikliği yaşadıktan bir süre sonra bana içinde bulunduğu ruh halini anlatan bir mektup göndermişti. Fidan o mektubu hatırlıyorsun, değil mi?"

"Evet."

"O mektubu, burada herkese yüksek sesle okumanı istiyorum."

Fidan, hamaktan öfkeyle fırladı.

"O sana özel yazılmıştı. Yazdıklarımı ben bile bir daha okumadım. Burada okumak istemiyorum. Onlar özeldi."

"Burada kimsenin özeli olmadığını biliyorsun. Hem şimdi okurken sen de neler yazdığını hatırlamış olursun," Sude mektubu Fidan'a verdi.

Fidan bir an elindeki sayfaları yırtmayı düşündü ama cesaret edemedi. Kuruluşunun geçmiş olduğunu biliyordu. Yırtmayı göze alamadı...

Mektubu okumaya başladığında ses tonu ona ait değildi. Avluya, kadınlara, kendi sözcüklerine, kendine bile yabancılaşmış bir kadın, umursamadığı birkaç satırı okuyor gibiydi.

"Gerçeklerle yüzleşmek beni hem sıkıyor, hem de korkutuyor. Kendime güvenmiyorum. Hiçbir işi

halledemediğimi düşünüyorum. Ada, doğru ifade etti aslında ama neden düşünmekten kaçtığımı bilmiyorum.

Hırslanıyorum. Bunu sevmiyorum. İçimi kötülük dolduruyor. O yüzden annemi düşünmek istemiyorum. Beni çok sevmediği için suçlu mu, suçsuz mu, karar veremiyorum. Onu aramak içimden gelmiyor, sahte buluyorum. Annemi düşünürken babamı arıyorum. Babama karşı yanlış olma gibi bir endişem var, işlerim, ilişkilerim hayatım yolunda gitmese bile koca kadın halimle ona gidiyormuş gibi gösteriyorum çünkü bu kolay olan. Bir de geçmişten gelen tek takdir kaynağım olan babamla besleniyorum. Yakında sizlerle dağ evine gideceğim ve bana tanıdığınız bu şansı yanlış yaparak ya da farkında olmadığım bir duyarsızlıkla kaybetmek istemiyorum.”

Fidan kulaklarına ulaşan kendi sözcüklerinden rahatsız oldu ve okumaya ara verdi.

“Okumaya devam et.”

Fidan istemeye istemeye tekrar elindeki satırlara döndü.

“Gerçek-Dünya, ikisinde de değilim. Gerçeklerden medet umarken bir yandan da mucizeler bekliyorum. Sude bedenimde bir değişiklik yarattı. Tek sözcükle inanılmazdı. Bedenimin bazı noktalarına dokundu ve ben artık ıslağım. Islandım ve ıslağım ama yaşamımda mucize olmuyor.

En kolay yaşama şekli benim için prensiplerime sıkı sıkı sarılmak. Kalorileri hesaplayarak sağlıklı beslenme, dünya dursa sporumdan taviz vermemek, kızımın bile tüm isteklerinin zamanlama-

larının bana uygun olmak zorunda olması... Gelişme yok, düşünme yok, inanç yok, kimse yok. Sadece mucize."

Sude araya girdi. "Bunu yazdığın sırada aslında hepimiz senin yanındaydık ve seni içimize alabilmek için sürekli peşindeydik ama sen mektubunda yazdığın gibi, 'kimse yok sadece mucize' olarak yorumlamayı tercih etmişsin. Yaşam aslında kendi içinde akıp giderken onu biz kendi gerçekliğimiz ve yorumlarımızla şekillendiriyoruz. Değişmez bir gerçeklik yok, belki de ilk önce bunu kabul etmek zorundasın. Devam et, hepimiz seni dinliyoruz."

"Başarı istiyorum, ama hiçbir şey yapmıyorum. Bunu biliyorum ve erteliyorum. Kendimi kandırabiliyorum ve korkuyorum. Benden daha güzel, benden daha akıllı, benden daha başarılı olan herkesi kıskanıyorum bazen dahalı bir şey olması da gerekmiyor. Aslında kız kardeşimi de kıskanıyorum. Sude'nin sert tavırlarından nefret ediyorum. Kim olursa olsun bana bağırılmasına tahammülüm yok. Bir anda kendimi kaybediyorum. Bağırırken buluyorum kendimi. Ben bağırılacak bir şey yapmadım. Sus, otur, konuşma, sen ablasın, bunu ye, dikkat et düşersin, çorap giy, terlik giy, yetmedi bunu da giy..."

AAAAAAAAAAAAA!!!!!! Bana bağıramazsınız, karışamazsınız. Bunu hiçbiriniz, hak etmiyorsunuz. Benim üzerinizde kimsenin hakkı olamaz.

Hep aynı soru içimi kemiriyor. Ben her şeyin iyisini yapıyorum ama kız kardeşim hiçbir şey yapmasa da takdir ediliyor. Sempatik çocuk, güzel çocuk, akıllı değil ama olsun o gururlu mağrur. Peki

ben neyim? Evet okumuş, güçlü, akıllı, iyi bir evlilik yapmış, harika bir kızı olan ama bir yandan da yardıma ihtiyacı olmayan, erkek gibi... Kimseye hiç endişe vermez. Kusursuz olmadığım halde kusursuzu oynuyorum.

Bana hep haksızlık yapılıyor. Hakkımı yiyorlar. Buna tahammülüm yok. Ben bunu hak edecek bir şey yapmadım. Ben suçlu değilim. Bağırmağa başlıyorum. Bağırdıkça yine suçlu olan ben oluyorum. Çaresiz etrafa saldıyorum. Sonra ağlamaktan yorgun düşünüyorum. Evet ben suçluyum. İnsanları tahrik eden bir şey mi var bende? Onları farkında olmadan tehdit mi ediyorum? Sürekli kendime, şimdi ne oldu ki, ben ne yaptım ki sorularını sorarken buluyorum.

Çok yorulduğumu fark ediyorum. Genç kızlığında maddi olarak güçsüz düşünce, erkekleri malzeme olarak görüyordum. Az taviz, çok çıkar. Sonra telafi ederim diyerek geçiştirip kabulleniyordum. Eskiden taviz olarak kendimi verirdim, evlendikten sonra ise sahte umutları veriyorum. Bütün bunlar çok çirkin ve kurtulmak istiyorum.”

“Bu kadarı yeterli.” Sude yerinden kalktı ve duvarları saran yaseminlerin beyaz çiçeklerinden bir tane koparıp ağzına atarken, kısa bir süre için düşüncelere daldı.

“Çok eski zamanlarda yasemin çiçeğinin uğurlu olduğuna inanılırmış. Eğer kalbin temizse yiyeceğin bir tek yasemin çiçeği sana perileri görme iznini verirmiş. Yasemini yediğin günün gecesinde periler uykuya dalmadan önce sana gelir ve dileğini sorarlarmış. Onlara söylediğin dileği de hemen yerine getirilirmiş. Yasemin kokusunda yaşamak, yasemin saflığında var olmak gibi...”

Aysu buraya geldiği ilk günden beri uzak durduğu ve içi-
nin ısınmadığı Fidan'ı dinlerken özellikle takdir edilme ko-
nusunda yazdıklarını duyunca şaşırmıştı. Sürekli sorun çı-
karan, sürekli karşı çıkan ve onlardan uzak duran bu kadın-
la 'takdir edilme' noktasındaki kesişmeleri ilginç gelmişti
Aysu'ya. Dışardan baktığında Fidan'ın 'takdir edilmek' iste-
yebileceğini bin yıl düşünse aklına gelmezdi. Görünenler
ve altındakiler diye düşündü. 'Demek ki dışarıya gösterdi-
ğimiz yüzlerimiz bunca farklı olurken, benzerliklerimiz gös-
termediklerimizde saklı...'

Beyza, kendisi bir mektup yazsa bazı bölümlerin aynı
sözcüklerden oluşacağından emin, afalladı. Fidan'la ilgili
düşüncelerinde yanıldığını görmekten şaşkındı. Buraya gel-
diğinden beri izlediği Fidan'ın başarılı olma hırsını onun
sözcükleri ile duyana kadar, mükemmeli oynama durumu-
nu yakalamıştı, hırsını ise hırçınlık olarak yorumlamıştı.

Seniha ise en çok mucize bölümünde kendini bulmuştu.
Onun da çocukluğundan beri beklediği mucizenin, üstelik de
Fidan gibi güzel ve yetenekli bir kadın tarafından bile isten-
miş olmasından rahatlamıştı. Seniha da kendine güvenmi-
yordu ama Fidan'ın kendine güvenmemesini pek anlayama-
mıştı. Buraya geldiği günden beri kendine en çok güvenen
kadın gibi gelmişti Seniha'ya. Seniha onun yerinde olsa...

Fidan mektubunun kalan satırlarını içinden okuduktan
sonra elinde tuttuğu kâğıtları, sanki ona ait değillermiş gibi
masanın üzerine attı. Kâğıtlar masanın üstünde sağa sola
savruldu. Esen rüzgâr onları hareketlendirmek istese de
sözcüklerin ağırlığı rüzgârın şiddetine geçit vermedi.

Fidan sanki elinden attığı zaman, içinden de atabilecek-
miş gibi kendinden uzaklaştırdığı sayfaların yok olmasını
istedi. Masada rüzgârla hışırdayan kâğıtlar, yok olmadıkla-
rını, yok olmayacaklarını fısıldayan kâğıtlar. Rüzgârla bir-
likte uçup gitseler ve bir daha hiç geri dönmeseler...

Ada, Fidan'a dönüp anlatmaya başladı. "İnsanları ve ilişkileri anlamak, anladığını sanmak, hayatı çözdüğüne inanmak, aslında yeniden yeniden hep başa dönmek, hiç kimse için kolay olmuyor. Hatta bazen kendi kendine, anlamak eyleminin mutluluk getirip getirmediğini bile tartışabiliyosun. Anlamaya çalışmak son derece yorucu bir eylem, tıpkı anlatmaya çalışmak gibi..

"Her ikisini de reddetmek olanaklı olsaydı, daha hayvansal bir rahatlık içinde yaşar mıydık diye çok sormuştum bir zamanlar kendime ve her defasında da aynı yanıtı vermiştim: Evet yaşadık... Hayvanların insanlar kadar komplike olmayan zihinsel ve duygusal yanları bazen son derece çekici gözükebiliyor...

"Ya da bir insana iyilik yapmak, kötülük yapmak; daha çok iyilik yapmak, daha çok kötülük yapmak olabiliyor... Hayat, baktığın yerle birlikte, sürekli değişebiliyor."

Fidan ısrarcıydı.

"Sürekli konuşuyorsunuz ama bunun bir faydası yok. Aysu geçmişini öğrendiğinden beri sürekli ağlıyor, Beyza'nın haline bak yüzü gözü şiş, bunların nasıl olumlu etkisi olacak anlamıyorum. Neden acı çekmemiz gerek, bunu da anlamıyorum. Yani geçmişte yaşananları öğrendikten sonra her şey düzelecek mi?"

Derin yumuşak bir tonla, "İslandıktan sonra cinsel yaşamın değişmeye başladı değil mi, travman açıldıktan sonra da yaşamın değişecek ama tabii ki bir günde, bir ayda değil, farkındalığın arttıkça geçmişinin bugününü nasıl ele geçirdiğini anladıkça onları değiştirebildiğin oranda yaşamın değişecek."

"O zaman travmamı öğrenmek istiyorum. Hadi, ne olursa, artık olanları bilmek istiyorum."

Sude Fidan'ın yüzüne bakarken, bebek kadar masum olabilen o yüzün beton kadar soğuk bakışlara kendini tes-

lim etmesini içi acıyarak seyrediyordu. Fidan'ı işlendiğinde pırıl pırıl parlayacak değerli bir taş olmak yerine parçalanıp değersizleşecek kristallere benzetiyordu.

“Biraz müzik dinleyelim.” Derin DVD’ye Emma Shapp-
lin’in Carmine Meo’sunu koydu. Evin içinde uçuşmaya baş-
layan ezgiler Sude’yi Ateş’e bağladı.

Gülen eller, kucağına oturduğunda gülen, okşarken gü-
len, gülen eller ve neşeli akıllı parmaklar. O uzun zeki, iş bi-
lir usta parmakların kalçalarında gezinmesi, gezinmesinin
tüm bedeninde yarattığı sersemlik. Özlediği sersemlik ve
gülen eller...

Arpını canlandırırken, piyanosunun tuşlarında duygula-
rını yansıtırken dinleyenlerin kalbinde düğümler atmaya
beceren gülen eller, neşeli akıllı parmaklar, tenini tutuştu-
ran ve dokunduğu her noktayı yakan Ateş’in elleri. Su-
de’nin elleri. Yaşamak için ihtiyaç duyduğu, özlemiyle içi-
nin yarıldığı akıllı eller şimdi ondan uzaktaydı. Sude gözle-
ri karşıda sabitlenmiş öylece duruyor, doymak için Ateş’in
ellerine ihtiyaç duyuyordu.

“Afrodit, Hera ile kavga ediyor, boş yere bekleme.” Çakıl’ın muzır bakışlarına dönen Sude, Ateş’i ve ellerini aklın-
dan çıkarmak için, “Birer limonata içelim, sonra devam
ederiz,” dedi. Şu anda Ateş’in koltuğunun altında nefes al-
mak istiyordu.

“Fidan, biz dahil, kimsenin bilmediğini farz ederek, ya-
şamını kısaca özetle desem, ne anlatırsın? Hem fazla ayrıntı-
ya girmeden hem de seni anlamamızı sağlayacak netlikte
bize kendini anlatır mısın?” Sude’nin sesi yumuşak ama iti-
raz edilemeyecek kadar da netti.

Derin, Ada ve Çakıl’ın varlığını kabullenmişti ama diğer
kadınların burada olması ilk günden beri Fidan’ı rahatsız
ediyordu. O kadınlara iç dünyasının kapılarını açma fikrine
bile tahammül edemiyordu. Bugüne kadar en yakın arka-

daşlarıyla bile arasında hep belli bir mesafeyi koruyan Fidan, şimdi bu yabancıların yanında soyunmaktan hoşlanmıyordu. Anlatmaya nereden başlasam diye düşünürken, aslında başlamasını geciktiriyordu. Hamaktan kalktı, biraz ayakta oyalandıktan sonra minderlerden birine oturup konuşmaya başladı.

“Hacettepe Üniversitesi, Beslenme ve Diyabetik Bölümünde Öğretim Görevlisiyim. 12 yıllık evliyim. On yaşında bir kızım var. 35 yaşındayım. Aslında okulda mutlu değilim ve kendi diyet merkezimi açmak istiyorum ama buna da bir türlü cesaret edemiyorum. Kocamla aramız herkes gibi sınırdır. Kızım ilkokul beşinci sınıfa geçti.”

Sude, “Tamam Fidan!” diyerek diğerlerine döndü. “Gördüğünüz gibi Fidan’a kendinden bahset dediğiniz zaman ancak bunları anlatabildi çünkü bu şekilde davranarak hem söylenenleri yapmış oluyor hem de kendini sakladığını sanıyor. Şimdi, ben Ada’dan, Fidan’ı nasıl gördüğünü öğrenmek istiyorum.”

Ada, hiç düşünmeden ve hiç çekinmeden konuştu. “Fidan’la ilgili, onunla ilk tanıştığım günden itibaren ve hatta buraya geldikten sonra dahi benim çok dikkatimi çeken faydacılık tarafı. Ne kazanacağım, yaşamım ne kadar kolaylaşacak, ne zaman diyet merkezimi açabileceğim, ne zaman kocamla ilişkim düzelecek derken bir yandan da hem hiç acı çekmeden hem de bizlere fazla yaklaşımadan tüm yaşamının değişmesini ummasını, ben kendi adıma çok itici buluyorum.

“Ayrıca bizleri kıskandığını hissediyorum, hissediyorum çünkü kıskançlık ten yakar ve ben bu yanıkları yaşamıştım. Bana göre Fidan kabul etmek yerine sürekli inkâr etmeyi seçiyor.”

Ada’nın sözleri bitince, Fidan kendini savunmak için bir iki söz söylemeye kalktıysa da Sude araya girip, “Başkala-

rında yarattığın etkiyle ilgili onların yorumlarını dinliyoruz,” dedi. “Hoşuna gitmiyor biliyorum ama dinlemek için kendini biraz zorla. Çakıl, sen Fidan’ı tanıdığın günden bu yana onunla ilgili neler algıladın?” diye sordu.

“Ben Fidan’ı hep mesafeli ve yapmacık buldum. Oyuncuları hemen tanıdığım için, Fidan’ın da ne kadar oyuncu olduğunu anlamak benim için hiç zor olmadı. Yapay, yapmacık ve duygularını ifade ediş biçimi bile duygularından uzak. Ayrıca bence kötü de bir oyuncu. Buraya gelmeden önce onunla yaşadığımız gerginliklerin çoğunlukla nedeni de oyuncu tarafının altını çizmemdi.

“Bence ilk günden beri biz ona yaklaştıkça, gerçek yüzünü görmeye başladıkça, o bize yaklaşacağı yerde daha fazla saklanıyor. Buraya geldiğinden beri de takındığı tavırlar hep savunmaya yönelik. Oynamaya devam ediyor ve bu da beni rahatsız ediyor.”

Fidan kollarını birbirine bağlamış öfkeyle Çakıl’a bakıyordu. Tanıştığı günden beri Çakıl’dan hoşlanmadığı zamanlar olmuştu. Soruları tıpkı şu anda olduğu gibi Fidan’ı çileden çıkarıyor ve Çakıl’ın suratına bir tokat atma hissi ni uyandırıyordu. Konuşmamak için dişlerini birbirine geçirdiği halde kendini zor tutuyordu. Bu kadınların onu böylesine yargılamasından nefret ediyordu. Nefret ediyordu...

Sude’nin Derin’e bakan gözleri, sen devam et dedi. “Ben Fidan’ı küstah buluyorum. Kendi yerini ve ne olduğunu hiç bilmiyor. Sude’nin iş temposunu hepiniz biliyorsunuz, ama yine de hep o Fidan’ın programına uymak zorunda kalıyordu. Biz Fidan için İstanbul’dan Ankara’ya gittiğimizde, o Beytepe’den şehre gelme zahmetine katlanmıyor, siz buraya gelin diyebiliyordu. Yaşamındaki tüm olumlu değişimleri normal kabul ederken, karşılaşılan sorunlar olduğunda bizlere hesap sorabiliyordu. Ancak sorusu varsa ya da için-

den çıkamadığı bir durumdaysa, bizi arar, onun dışında nasılsınız, iyi misiniz demek aklına bile gelmez. Ben Fidan'ın bazen tüm duygularını yok ettiğini düşünüyorum, hani yani taş olsa bir şeyler hisseder ama Fidan olunca..."

"Yeter ama sizler de işi fazla abartınız. Hiçbirinizin böyle konuşmaya hakkı yok. Ayrıca artık söylenenler yorum değil hakaret olmaya başladı..." Fidan öfkesine yenilmiş tüm kontrolünü kaybetmişti.

"Madem bizim söylediklerimiz doğru değil, o zaman doğruları konuşalım. Mesela babanla ilgili animasyonlarını?.." Sude'nin sözlerini duyan Fidan elektrik verilmiş gibi bağırmaya ve titremeye başladı.

"Dokuz-on yaşlarında bedenini yeni keşfetmeye başladığın dönemlerde, cinsel organına dokunduğunda için bir hoş olurken ne hayal ediyordun?"

Fidan buradan kaçıp gitmek istiyordu. Bu sorulara yanıt vermek istemiyordu. Sude'den nefret ediyordu. Tüm sorukları sorular onların hastalıklı beyinlerinden çıkıyordu.

Yerinden kalkan Sude, Fidan'ın yanına gitti ve onun saçlarını okşadıktan sonra tek yanağına bir öpücük kondurdu. "Bebüğimin üstü açılmış," dedi. Aynı anda Fidan, "Hayır, hayır, hayır, hayır," diyerek gözlerini kapattı. Sadece hayır diyordu. Hayır!..

"Annenle babanın odalarından bazı geceler gelen sesleri dinliyordun ve ikisinin yaptıklarının ne olduğunu anlamak için de sürekli iz sürüyordun. Doğru mu?" Sude Fidan'ın elini tutarken Çakıl ayak parmağını kavramıştı. Fidan'ın bedeni titriyordu. "Dergileri karıştırıyordum, annem yokken onun çamaşırlarını inceliyordum. Babamın çekmecelerini de karıştırıyordum ve bazı geceler onların odasından gelen sesleri anlamak için kulağımı duvara dayayıp içerde neler olduğunu anlamaya çalışıyordum."

"Annenle ilişkin nasıldı?"

“Annem kız kardeşimi daha çok seviyordu ve benimle fazla ilgilenmiyordu. Zaten bütün gün süslenip gezmekten başka da bir şey yapmıyordu.”

“Annen güzel bir kadın mı?”

“Evet, hem güzel hem de oyuncu.”

“Babana layık mı peki?”

“Hayır!”

“Peki babanla senin ilişkin o yıllarda nasıl?”

“Babam beni seviyor ama annem hep ilgisini kendi üstünde tutuyor. Bir de kız kardeşimi sürekli öne sürüyor. Bugün şunu yaptı, bugün bunu yaptı, bak ne kadar sakın...”

“Yani babanla arana mı giriyor?”

“Evet.”

“Peki tekrar seslere dönelim, annenle babanın seslerini duyduktan bir süre sonra sen ne yapmaya başladın?”

Fidan’ın sinirden birbirine vurmaya başlayan dişleri, bedeninin titremesinin artması tehlikeli bir alana geldiklerinin işaretlerini veriyordu.

“Ben, ben de...”

“Seni duyamıyorum. Sesleri duyduğun zaman, ne yapmaya başladın?”

“Kendimle oynamaya.”

“Ne düşünüyordun?”

Fidan nefes almakta zorlanıyordu. Sanki içine bir yılan girmiş ve kanını emiyor gibi kanının çekildiğini hissediyordu. Hatırlamak istemese bile Sude’nin sorduğu her sorunun yanıtını film karesi gibi görüyordu.

Hiç anımsamadığı o kareler şu anda gözlerinin önünden geçiyordu. Gördüğü tüm sahneleri anımsıyor ve o andaki tüm duygularını tekrar yaşıyordu. Fidan nefes almakta zorlanıyordu...

“Ne düşünüyordun?” Sude duygularından tamamen arınmış ses tonu ile diğer kadınları bile ürkütüyordu.

“Babamı...”

“Şimdi tekrar o geceye dönüyoruz. Babanın saçını okşadığı, seni öptüğü ve bebeğimin üstü açılmış diyerek senin üstünü örttüğü o gece... Babasıyla annesinin odasından sesler geldiğini duyduğunda Fidan, henüz uykuya geçmemişti...”

Fidan, mırıldanarak anlatmaya başladı. “Yan yatakta yatan kız kardeşim uyumuştı. Bir süre sesleri dinledikten sonra elim otomatik olarak bacak arama kaymıştı.

“Yan odadaki sesler kesildiğinde ben de kendimi okşamaktan vazgeçmiştim...”

Sude araya girdi ve, “Baban odadan çıkınca banyoya gitmek için koridordan geçiyor. Üzerinde sadece beyaz donu var. Babanın yürüyüşünü nasıl algıladın?”

“Horoz gibi.”

Sude bir yandan Fidan’ın saçlarını okşarken bir yandan da anlatmaya devam etti: “Babası odasının önünden geçerken uyumuş taklidi yapıyor. Babası kapının önüne geldiğinde kızının üstünün açıldığını fark ediyor, iyi niyetiyle kızının saçını okşayıp, onu alnından öperken henüz tam inmemiş cinsel organı yanlışlıkla kızının bedenine değiyor... Baba durumdan habersiz kızının üstünü örtüp odasına gidiyor ama Fidan bedenine dokunan cinsel organı gayet net hissettiği için ve öncesinde de yaptıklarını bildiği için büyük bir suçluluk duygusuna kapılıyor.”

Fidan tüm sahneyi hem burada hem de geçmişte yaşıyordu. Babasının beyaz donunu, horoz gibi yürümesini ve babasının ona dokunan organını hissettiğinde yaşadığı büyük korku... Fidan yaşamak istemiyordu, Fidan hissetmek istemiyordu, Fidan anımsamak istemiyordu...

Sude, “Fidan’ın yaşadıklarını doğru anlayabilmeniz için tüm anlattıklarını dokuz yaşında bir kız çocuğunun bakış açısından anlamanız gerekli,” diyerek anlatmaya devam et-

ti: "Altı yaşında bir kız kardeşi var, kız kardeşinin daha çok sevildiğini düşünüyor. Annesi onunla yeteri kadar ilgilenmemiş. Aslında annesini de babasına layık görmüyor. Ama annesi bir şekilde babasını kontrol edebiliyor, çünkü geceleri babasını mutlu ediyor. Babası odalarından çıktığında horoz gibi kasılarak yürüyor.

"O sıralar kendi bedenini de keşfetme zamanı, cinsel bölgesini okşadığında içinin hareketlendiğini bulmuş, anne-babasının odasından gelen seslerin bilincinde ve babasının dikkatini çekmek istiyor."

Aysu ve Seniha hikâyeyi anladıkları halde bunun nasıl bir travma olduğunu anlayamamıştı. Babası kızına bir şey yapmamıştı, ortada bir olay yoktu, yani...

Fidan'ın bedeni buz gibi soğuk, bakışları donuktu. Tüm olanları hatırlıyordu. O gecedен sonra nasıl değiştiğini de... Anlamaya başlamıştı ama anlamak istemiyordu. Anlamamalıydı...

Beyza kendini tutamayıp sordu: "Şimdi Fidan'ın travması bu kadar mı? Yani babası ona bir şey yapmamış, yani aslında... Ben anlayamadım..."

Sude, Fidan'ın elini tutmaya devam ederek, anlatmaya başladı. "Dün travmalarla ilgili söylediklerimi hatırlarsan, travma demek illa ki taciz ve tecavüz demek değildir. Cinsellikle ilgili kodlanma sırasında yaşanan her türlü korku travmadır. Ve Fidan'ın da ilk cinsel kodlanması o gece o korku ile yaşandı, çünkü babasının cinsel organını algıladı."

Beyza, "Ama bu bakış açısıyla bakarsak eğer, tüm dünya ayvayı yemiş o zaman," derken, anlamaya çalışıyordu.

Ada, "Çocukluktan itibaren insanlar cinsel organlarına yabancılaşıp, cinsel organlar soyutlandıkça, cinsellik ayıp, kötü, yanlış gibi yargılarla kodlandıkça; evet aynen söylediğin gibi, tüm dünya ayvayı yer," dedi.

“Duyduklarınızın hepsini yorumlarken tüm bunların dokuz yaşındaki bir kızın bakış açısıyla algılandığını ve yorumlandığını hiç unutmayın. Fidan, o gece çok korkmuştu. Ve yaşadıkları için cinsel organını suçluyordu. Eğer cinsel organı olmasaydı, ona dokunmuş ve zevk almış olmasaydı, bunlar başına gelmeyecekti. O nedenle de o geceden sonra cinsel organını yok sayması gerekiyordu. Hatta böyle bir korkuyu bir daha yaşamamak için kız değil, erkek gibi olması kaçınılmaz olmuştu. O nedenle de, kendini, yıllardır erkeklik organına sahip olduğuna inandırmak için uğraştı. Erkeklerle cinsel ilişkiye girdiğinde, bir an kadınmış gibi yaparken, bir sonraki an kendisinin erkek olduğunu hayal ederek sevişiyordu.

“Çünkü o kız değildi, kadın değildi ve erkek organı istiyordu... Egosu ne kadar sağlam olursa onun yaptıkları o kadar gizli kalabilirdi. Egosuna kendini ne kadar bırakırsa o kadar korunmada olacak ve onun gerçek yüzünü kimse anlamayacaktı.

“Egosuna öylesine teslim oldu ki yavaş yavaş kendi kadınlığını bile reddedecek bir noktaya geldi. Evlendi ama sürekli kuruydu, çocuk doğurdu ama bebeğini emzirmeyi reddetti. Kızıyla bir türlü sağlıklı ilişki kuramıyordu çünkü ona baktıkça aslında kendini anımsıyordu. Kendine duyduğu nefreti kızına yansıtıyordu. Sonra bizimle tanıştı. Buraya gelmeden önce de kadın olabilmesi için egosunun yok olması gerektiğinin farkındaydı. Egonun faydacı tarafı hem yeni bilgileri istiyor hem hakimiyetinden de vazgeçmiyordu.

“Şu anda artık onun gerçek hikâyesini hepimiz öğrendiniz. Yani şu andan itibaren egosu yenilmiş durumda, ama bundan sonra nasıl yaşayacağına Fidan karar verecektir. Ya bu hikâyenin sonuçlarını değerlendirip yaşamını değiştirecek ya da eskisi gibi egosunun egemenliğinde yok olmayı seçecek...

“Fidan yaşamı boyunca cinselliğini de reddetti. Egoist olanlar cinselliği isteseler bile, sonuçta cinselliği reddetmek zorunda kalırlar. Reddetmek zorunda kalırlar, çünkü gerçek bir cinsel eylemde egolarını yitirmeleri gerektiğini alt benlikleri bilir. Ego korkar, bedenini doğru kullanırsa cinselliği doğallaşır, kendisi olur ve gerçek olmayan kaybolur. Toplum, kültür, medeniyet kaybolur, doğa ile bütünleşerek onun bir parçası olur, oysa ego sadece kendini ister.”

Fidan bütün bu konuşmaları dinlerken ne tek bir sözcük söyledi, ne de yüzünde tek bir kas hareket etti. Öylece durdu. Konuşacak sözcükleri kalmamıştı, söyleyecek düşünceleri yoktu. Sanki bir boşluğa atılmıştı. Kocaman, kapkara bir boşlukta çırılçıplak kalmış, üşüyordu. Çıplak kalmak istemiyordu, üşümek istemiyordu, acı çekmek istemiyordu, acıya tahammül etmek istemiyordu, istemiyordu...

Cırcır böcekleri avluda yaşananlardan habersiz öğlen şarkılarına başladıklarında, kadınlar da tenlerini taciz eden sıcaklığın farkına ancak vardılar. Travmalar konuşulurken yer, zaman, gerçeklik ve çevre tüm anlamını yitiriyor ve kadınlar başka bir anda, başka bir yerdeymiş gibi gerçeklikten kopuyorlardı.

YİRMİ İKİ

Adam ürkmüştü,
Aşkını geri istedi kadından,
Başka birine âşık olabilmek için.
Kadın vermem, dedi
Adam sen başkasına âşıksın,
Aşkımı geri ver, dedi
Kadın, ama başkasına âşık olabilmem için,
Aşkına ihtiyacım vardı dedi.

Müzikalin gelişme bölümü için tansiyonun yükselmesi gerekiyordu. Ateş, Adam'la Kadın'ın çelişkilerinin ortaya çıkacağı bu bölümlere Sude'nin tepkisini merak ediyordu.

Gece evinde hiç uyuyamamıştı. Stüdyosuna geldiğinden

beri birkaç satır karalayıp, ardından uzanmak istiyordu. Yaşarken hissetmediği ne kadar çok şeyi bu müzikali yazarken keşfettiğini düşündü. Kendine dair, Sude'ye dair, kadın ve erkeğin aşk ile ilgili farklı yaklaşımlarına dair...

Kapının vurulmasıyla düşüncelerinden uzaklaşan Ateş, bu saatte stüdyosuna kimin geldiğini merak etti. Kapıda, elinde koca bir dondurma paketiyle gülümseyen Norman'ı görünce şaşırdı. Norman yaramaz çocuk gülümsemesiyle içerdeki küçük divana yerleşince, Ateş bu ziyaretin nedenini merak etti.

“Sana rüşvet olarak dondurma getirdim.”

“Rüşvet mi? Sen iyi misin?”

“Evet, çok iyiyim. Hem sana harika bir haberim var.”

“Bugün bilmece gibisin.”

“Türkiye'ye gittiğin tarihlerde izin aldım. Ben de seninle geliyorum.”

Ateş yıllardır Norman'ı Türkiye'ye davet eder, Norman da gelmemek için bahaneler bulurdu. Aniden Türkiye'ye gelmek istiyorsa eğer, bunun altında yatan bir neden olmalıydı. Neden Norman birden bire Ateş'le Türkiye'ye gelmek istiyordu?

“Benimle Türkiye'ye mi geliyorsun?”

“Evet, her sene davet etmiyor muydun, bu sene geliyorum işte. Sevinmedin mi?”

“Daha çok şaşırdım. Ama bunun bir nedeni olmalı diye düşünüyorum.”

Norman'ın bakışları her an bir muzurluk yapmaya hazır, fıldır fıldırdı.

“Aslında bir davet daha aldım.”

Ateş kendisinin dışında bir dolaplar döndüğünün farkındaydı. Norman'ı Türkiye'ye kim davet edebilirdi ki? Sude davet etse Ateş'in bundan haberi olurdu. Sude değilse kim olabilirdi?..

“Norman, neler dönüyor anlatır mısın?”

“Sude’nin yakın arkadaşı vardı ya, hani hep birlikte yemeğe çıkmıştık...”

“Derin!.. Derin ha, yemeğe çıkmıştık doğru. Peki benim bilmediğim başka neler oldu?”

“Senin bilmediğin fazla bir şey yok. Derin’in döneceği akşam onu havaalanına götürmüştüm, sonra da sürekli yazdık. On beş gün önce ‘Ateş Türkiye’ye gelirken sen de gelsene. O Küçükkuyu’ya geçecek, ben de sana İstanbul’u gezdiririm,’ deyince, cazip geldi.”

Ateş, Norman’ı seyrederken kahkahalar atıyordu. “Desene, yıllardır seni koruma çabalarım boşa gitti. Sen de bizim cadılardan birinin eline düşmek üzeresin.”

“Derin güzel bir kadın, onu esrarengiz buluyorum.”

“Ayrıca çok seksi değil mi? Hiç aklıma gelmemişti. Yani bilseydim seni çok daha önce tanıştırdırdım bizim kızla. Aslında Derin geldiğinde Sude, Norman’ı da davet etsene diye ısrar edip durmuştu da ben de kızmıştım, oradan burayı idare ediyor diye.”

Sude çok sevdiği Norman’ı eninde sonunda cadılarının eline düşürmeyi başarmıştı. Norman ve Derin... Neden olmasın diye düşündü Ateş.

“Bilet işlerini ben organize ederim.”

Ateş bir anda Sude’nin yaramaz bakışlarını gördü. Olan bitenleri Sude’nin bilerek ona söylemediğinden emindi. Tıpkı bugün Norman’ı arayıp tüm ayrıntıları öğreneceğinden emin olduğu gibi. Sude’nin hâlâ daha kendisini şaşırtabilmesi Ateş’in hoşuna gidiyordu. Çoğu zaman Sude’nin ne zaman, ne yapacağını kestirebilse de bazen Sude öyle hamleler yapıyordu ki, tıpkı bugünkü gibi Ateş’e pes dedirtmeyi başarıyordu.

Norman dışarıda yağan, bıkırtıcı yağmura hiç aldırmadan üzerindeki kot montuyla merdivenlerden indi. Sokağa çıkarken keyifle ılık çalıyordu.

Derin'le Norman'ı tanıştırmak aklının ucundan bile geçmezdi Ateş'in. Kadınlarla erkeklerin bakış açısı ne kadar farklı diye düşünürken, gözleri biraz önce yazdığı satırlara kaydı.

Sude bugün yazdığı şiire kesinlikle kızacaktı ama Ateş onu ikna edebileceğini düşündü. Bazen bu müzikalin sözlerini kimin yazdığını karıştırıyordu. O mu, Sude mi, ikisi birlikte mi, Sude'nin denetiminde kendisi mi, yoksa ikisinin birlikte yarattığı sinerji mi?...

YİRMİ ÜÇ

Saba için sabahları işe giderken Hisarüstü ile Bebek tepelerinin buluştuğu noktadan aşağıdaki manzarayı seyretmek, doyumsuz bir keyifti. Her gün oradan geçerken, “İyi ki buradayım,” diyordu. Yaşamın kıymetini bir kez daha algıliyordu. Günaydın Sokağına sapmadan vadiyi tam ortadan görecektir şekilde durup, boğaza uzun uzun baktı.

Keyifliydi bu şehir, belki de bu şekilde var olabilmenin keyfini anlayabilmekti onu böylesine coşturan. Kenarına tutunmuş apartmanlar, sağ yanındaki ağaç dizisi eşliğinde Günaydın Sokağı, vadi manzarasının içinden kıvrıla kıvrıla aşağıya doğru inerken, sanki attığı her adım onu denize götürüyordu. Sanki attığı her adım ona ne kadar şanslı olduğunu söylüyordu.

Yolun sonundaki Park Apartmanının her iki yanı renge- renk çiçeklerle bezenmiş girişine doğru ilerledi. Ofiste her zaman yaptığı gibi ilk iş olarak gelen e-postaları kontrol etti. Saba, önce Sude'ye gelenleri gözden geçiriyor, gerekli ayıklamaları yaptıktan sonra aynen Sude'ye gönderiyordu. Sude'nin posta kutusu her gün olduğu gibi yine onlarca mektupla doluydu.

Haluk Çınarlı ismi Saba'ya bir şey ifade etmedi. Direkt göndersem mi diye düşündü ama yine de bir kontrol et diyen iç sesini dinlemeyi uygun gördü.

“Sude ne sana, ne de Derin'e ulaşamadığım için mail atmak zorunda kaldım. En kısa zamanda konuşmamız gerekiyor. Gaye beni terk etti, sizinle o dağ evine gittikten sonra o kadar değişti ki artık onu anlayamaz oldum. Aradan geçen aylarda, ben hep ilişkimiz düzelir umuduyla, onun gariplikleri karşısında alttan almaya çalıştım ama artık onu anlayamaz oldum. Benim herkesi idare eden, sorun çıkmasından hiç hoşlanmayan sevgilim neredeyse bir canavara dönüştü. Neler olduğunu bilmiyorum ama son bir yıldır sizinle ne kadar yakın olduğunu biliyorum. Bana neler olduğunu anlatmak zorundasınız. Neden Gaye bu kadar değişti? Benimle ayrılmasında sizin payınız var mı? Bir an önce birinizle konuşmak zorundayım, gerçekleri kendi yöntemimle bulmaya beni zorlamayın. Haluk...”

“Telefon eden manyak yetmiyormuş gibi şimdi de Haluk Çınarlı çıktı başımıza. Adamlar ilişkileri bozulunca öfkelerini neden bize kusar hiç anlamıyorum. Sude haklı, dağ evini, orada olanları duyurmanın bir anlamı yok, dağ evinin adresini vermeyin, dağ evinin telefon numaraları ceplerden gözükmessin dediğinde, abartıyor sanmıştım.” Canı sıkılan Saba derin bir “Off...” çekti.

Ne yapacağına karar vermeden önce Saba bir sigara yaktı. Gaye, Gaye'nin sevgilisi Haluk, Sude ve Derin'e isim-

leriyle hitap eden bu adam kimdi? Bulmaya çalıştı ama bir türlü hatırlayamadı. Hafızasını ne kadar zorlarsa zorlasın Gaye isminin karşılığında bir görüntü canlanmadı kafasında. 'Bir hafta sonra kızlar gelecek, o zaman okurlar nasıl olsa,' diye düşündüğünden, mektubu Sude'ye göndermedi.

YİRMİ DÖRT

Fidan odasına çıktığında sinirden üst üste birkaç sigara içti. Konuştukları her şeyin doğru olduğunu biliyordu. Tıpkı bunca yıl ne kadar egoist olduğunu bildiği gibi... Yine de tüm bunların başkalarının yanında pazar malları gibi ortaya serilmesini kabul edemiyordu.

Burada kalırsa özel hayatı didik didik edilecekti. Bunu kabul etmesi mümkün değildi. Gerçek olmak, şeffaf olmak, hayır bunların hiçbirini istemiyordu. O yine eski yaşantısına dönmek ve burada olup biten her şeyi unutmak istiyordu.

“Ben olmadan yaşamaya kalkarsan tıpkı bugünkü gibi kırılırsın, acı çekersin, güçsüzleşirsin. Seni o kadınlar koru-

yamaz ancak ben koruyabilirim. Onlar tehlikeli, seni yüzme bilmediğin halde denize atmaya çalışıyorlar. Kaç git buradan, kurtul onlardan. Sen zaten benimle varsın, ben olmadan iyice yok olacaksın. Kaç git buradan, kurtul bu kadınlardan.”

Fidan içinden haykıran sese hak veriyordu. Acı çekmek istemiyordu, şöyle ya da böyle yıllardır bir düzeni vardı. Hem Sude kim oluyordu ki ona rağmen onun hayatına müdahale ediyordu. Sanki bir tek onlar mı başarılıydı bu hayatta? İşte kendisi de Türkiye’nin en iyi üniversitelerinden birinde öğretim görevlisi olmamış mıydı? Fidan içindeki sesin ilk defa hiç ama hiç susmamasını, onu doğrulaması için avaz avaz bağırmasını istiyordu.

Beyza, Seniha, Aysu, Çakıl ve Derin yüzmeye gitmişlerdi. Evde kalan Ada bilgisayarın başında, Sude yukarıda, Fidan da kendi odasındaydı. Hazır ortalık boşken ev cırcır böcekleri tarafından teslim alınmış gibi çınlıyordu.

Ada bilgisayarın başında, bugün doğum günü olan oğluna e- posta yazıyordu. Hediyesini döndüğü zaman verecekti ama bugün hissettiklerini bir an önce onunla paylaşmak istiyordu. Şafak’ın bugün yanında olmasa bile her zaman yanında olduğunu hissetmesi Ada için önemliydi.

Bilgisayarın klavyesinde ağır ağır hareket eden parmakları, Doğum Günün Kutlu Olsun başlığından sonra hızla hareketlendi.

Doğum Günün Kutlu Olsun!..

Sürekli seni düşünüyorum, bir kere mi doğar insan? Yani annemizin karnından çıktığımızda mı doğarız yalnızca? Ya sen kaç kere doğacaksın benden bağımsız, kaç doğum günün olacak, bir gün sen de bunları düşünecek misin? Ya da düşündüğünde be-

ni anlayacak mısın? O zaman hangi doğum gününü kutlamak gerekecek, hangisi senin en gerçek doğum günün olacak?..

Sen de annesi doğurduktan sonra tekrar tekrar doğabilme cesaretini gösterenlerden olacak mısın? Ve senin doğumun benim için de bir doğum günü sayılmaz mı? Sen doğarken aslında ben de yeniden doğmadım mı?

Doğum günümüz kutlu olsun!..

Doğumla birlikte kesilen göbek bağı, çocukla annenin bağımlılığının somut olarak ayrıştığı an, aynı zamanda. Peki ama doğum günümüzün dışında ve annemizden başka biriyle bir göbek bağıımız oluştuysa; bizi besleyen, bizi biz yapan, hatta bizi var eden. O zaman bizim doğum günümüz hangisi olur, ilk göbek bağıımızın kesildiği gün mü, bizi var eden bağıın oluştuğu gün mü? Ya o bağıın sahibi, o bizim için ne olur? Ya onun doğum günü bizim için ne ifade eder, hiç düşündün mü?

Acaba o yüzden mi çıkar kıskançlık problemleri? Ya ben, şu anda bana bağımlı olduğunun ve sevginin katıksızlığının bilinciyle mi, böyle rahat rahat düşünabiliyorum? Ya sen bunları okurken ne kadarını anlayabileceksin? Yine de içimden geçenleri seninle paylaşmak istiyorum, çünkü günün birinde bunları anlayacağını biliyorum. Bugün senin doğum günün, bugün benim doğum günüm.

Keşke bunları sana doğum gününde gözlerinin içine bakarak anlatabilseydim. Ama işte bugün senin doğum günün... Bugün benim için tanıımı zor bir gün...

Doğum günümüz kutlu olsun!..

Keşke şu anda yanımda olsaydın... Çok şanslıyım
her zaman benliğimle benliğimde var olduğun için...

Annen

Ada şu anda anneannesinin yazlığında olan Şafak'ın keyfinin yerinde olduğunu biliyordu. Buradan döndüğünde oğlu da İstanbul'a gelecek, doğum gününü birlikte tekrar kutlayacaklardı ama Ada yine de bugün oğlunun yanında olmadığı için hüzünlüydü.

Sude'nin, Çakıl'ın ve Derin'in de Şafak'ın doğum gününü kutlayan iyi dileklerini ekledikten sonra mesajını bitiren Ada, gönder tuşuna bastığında sanki yüreğini de oğluna gönderiyordu.

Ada içine girdiği bu duygu çemberinden çıkmak için Saba'yı aradı ve İstanbul'daki işler hakkında bilgi almaya başladı. Önündeki kağıda aldığı notlara baktıktan sonra, "Bugün akşama kadar bu masadan kalkmadan çalışmam lazım," dedi.

İlkyaz nefes nefese Sude'nin odasına girdiğinde rengi sapsarıydı. Sude yatağında uzanmış The Phantom of the Opera'yı dinliyordu. İlkyaz panik halinde konuşurken sözcükleri sıralayamıyordu. "O gidiyor, hem de size bir şey söylemeden, bavulunu dışarı çıkardı ve Mustafa'ya 'Beni Küçükkuyu'ya bırakır mısın?' dedi. Mustafa da ne yapacağını bilemeden bana geldi. Size söylemem gerekmiyormuş, eğer arabayla götürmezsek yürüyerek de gidebilirmiş, o kadın bir tuhaflaşmış Sude hanım, ne yapacağımızı bilemedik."

Sude uzandığı yataktan kalktı ve karşısındaki dağlara baktı. Sakınmasız, savunmasız, öncesiz, sonrasız, dimdik ayakta, öylece uzanan dağlar...

İlkyaz'a döndü ve, "Sakin ol," dedi. "Gitmek istiyorsa tabii ki gidebilir. Bana haber vermek istememesi de onun tercihi. Sen şimdi Mustafa'ya söyle onu götürsün. Bırak nasıl istiyorsa öyle yapsın."

"Ama Sude hanım, hiç kimseye bir Allahısmarladık demeden... Ada hanım da aşağıda çalışıyor, hayır yani kendini öylesine kaptırmış ki Fidan'ın bavulla çıktığını bile fark etmedi ve Fidan ona bile tek söz söylemedi. Tutturmuş beni hemen götürün, burada bir dakika daha kalamam diye."

"İlkyaz, bunların önemi yok. Sen sakın ol, Mustafa onu götürsün! Şu anda Ada'yı da rahatsız etme, tamam mı?"

Sude'nin bazı durumlarda nasıl bu kadar sakın kalabildiğini çözemeyen İlkyaz bazen onun bu hallerinden rahatsız oluyordu. Eve gelen bir misafir hırsız gibi kaçarken ev sahibi olarak buna göz yumması İlkyaz'ın anlayışına sığmıyordu. Gerçi bu durum daha önce de olmuştu ama hiç kimse Fidan gibi kaçmamıştı buradan. Kalmak istemiyorum diyorlar ve gidiyorlardı. İlkyaz yapacak bir şey olmadığını anlayınca durumu içine sindiremediğini de belli ederek oflaya pufloya aşağıya indi.

YİRMİ BEŞ

Selim İzmir’de yapılması planlanan otelin yatırımcılarıyla yapılan bu ilk toplantıda ne konuşulduğuyla ilgilenmiyordu. İlgisi tamamıyla karşısında oturan esmer soğuk bakışlı kadına ve tavırlarına odaklanmıştı.

Toplantıya geldiğinde hemen dikkatini çeken kısa siyah saçlı, siyah iri gözlü, küçük burunlu ve küçük ağızlı, güzel yüzlü kadın nasıl oluyordu da bu kadar erkek gibi davranıyordu. Selim toplantı boyunca kadını inceledi, sigarasını tutuşunu, konuşmasındaki vurguları.

Kadının tuttuğunu koparan bir tip olduğu belliydi, tıpkı Ada gibi diye düşündü. Kadının hırslı olduğu da çok açıktı, tıpkı Ada gibi... Eeee kadının hakkını yiyemezdi, kadın gü-

zeldi, tıpkı Ada gibi... Peki ama bu kadınla Ada'yı ayıran çizgi neydi? Neden Selim bu kadını kadın gibi algılayamıyordu, neden bu kadın kadınlığını saklıyor ve ben erkek gibi kadının imajının altını çiziyordu...

Selim aklından geçenlerin kendi düşünceleri mi, yoksa Ada'nın yaptığı beyin yıkama faaliyetlerinin başarılı bir sonucu mu olduğunu bilemedi. Toplantı boyunca yapılan esprilere bile gülmeyen bu kadını merak etmişti.

Bu kadınla bir yemek yese, belki de onda da daha farklı şeyler bulabilecekti. Belki sadece iş toplantılarında böyle davranıyor ama sosyal hayatta... Selim bu kadınla yemeğe çıkmasının Ada için hiçbir önemi olmadığını biliyordu.

Önemi olmasını mı istiyordu acaba? Ada'ya, "Bugünkü toplantıda bir kadınla tanıştım," dese ve eklese, "Ama kadın da kadın ha!" Acaba Ada endişelenir miydi? Ada'nın kendine olan sarsılmaz güveni aklına gelince Selim karşındaki kadına çapkınca gülümsedi. Evet bu kadın toplantıda erkek gibi olabilirdi ama yatakta...

Selim, toplantı bittiğinde önüne açtığı ajandasına sadece yuvarlaklar çizdiğini gördü. Tek satır not bile almamıştı. Masadan kalkarlarken ustaca bir manevra ile kadının yanına gitti.

Emre öğleden sonraya randevu vermediği için kliniğinden kaçmış, Bebek Kahvede her zaman oturduğu dışarıdaki köşe masaya oturmuş, birkaç gün sonra gelecek Çakıl'a espri olsun diye düşündüğü yazısını kafasında şekillendiriyordu.

Emre Çakıl'ın, Sude'nin, Derin'in ve Ada'nın dağ evine neden gittiklerini altı ay önce nihayet öğrenmişti ama bu durumun henüz Selim'e söylenmediğini de biliyordu. Onca açık olan bu kadınların kendilerine ait dünyalarının içine birini kabul edebilmesi aslında hiç kolay olmuyordu.

Bu kadınların biriyle sevgili olmak demek, cadı kazanında kaynamayı da kabul etmek demektir. Hem sıcak, hem tahrik edici, hem yakıcı, hem merak uyandırıcı, hem de tehlikeli...

Emre yanına aldığı birkaç sayfa not kâğıdını masanın üzerine koydu. Cebinden çıkardığı kurşun kalemle yazmaya başlarken için için sırtıyordu. Madem dağ evine sadece kadınları alıyorlardı... Emre, aklından geçenlerden memnun yazmaya başladı.

Bir gün.

Bir erkek dağ evine gitti

Kadın olarak.

Ve ilk duydukları

Karşılama çayında şunlardı:

Merhaba, çayımız çok taze...Bla, bla bla... Hoş geldiniz.

Emre çayından bir yudum aldı. Bebek Kahveye gelen yüzleri incelemek yerine, dikkatini önündeki küçük kağıda yoğunlaştırdı.

Buradayız. Bir değişim için. Ancak sizi başka bir şeye dönüştürmeye çalışmıyoruz. Sadece gözlemleyen olduğunuzda bu değişikliği gerçekleştiremezsiniz. Lütfen katılımcı olun.

Emre dört kadının TRT Radyo Korosu gibi yan yana dizilmiş, üstlerinde uzun siyah önlükler ve kaşları kalkmış, hep bir ağızdan, bunları söylediklerini düşününce, kendi kendine kıkırdadı. Zeki kadınlarla, zekice şakalaşmaların keyfini düşünmek bile onun neşelenmesine yetiyordu.

Yalnızca sözcükleri değil sözcüklerin çağrıştırdığını dinleyin. Çünkü önyargılarınız var. Sonuçlarınız var. Bildiğinizi düşünüyorsunuz. Oysa ki süreç öğrenmektir, bugüne kadar yaptığınız gibi biriktirmek değil. Yaşadığınız sürece sürekli öğrenmek, önce öğrenip sonra yapmak değil. Dört kadın susunca Çakıl öne çıkar. Benimle yaşadıklarını sakın aklından çıkarma dercesine Emre'nin gözlerinin içine baka baka, "Öğrenmek yaparken gerçekleşir. Yapmak ilişkidir," der. Çakıl konuşurken işgüzar rüzgâr siyah ön-lüğün açılmasına neden olur.

Emre sahneyi gözünde canlandırınca dikkati dağıldı. Elindeki kalemi bırakıp bir süre nefes aldı. Bebek Kahvedeydi ve aslında kızlara bir not yazıyordu ama aklının bir köşesi yatak odasına kaymıştı. Çakıl'ı özlemişti...

Kendini toparladı ve tekrar yarattığı sahnesine döndü.

'Ortaya çıkarmamız gereken ilk şey sizin tıpkı yiyecek, rahatlık, cinsellik, arzularınız gibi özgürlüğü gerçekten isteyip istemediğiniz ve özgür olmak için ne derece uzağa ve derinliğe gitmeye gönüllü olduğunuzdur. Bu paylaşabileceğiniz tek öğedir. Çünkü bunun dışındaki her şey aşırı duygusallık ve bağımlılık halidir.

Ve erkek ilk günde
İlk konuşmayı dinleyip
Dağ evinden ayrıldı.
Bir kadın olarak
Kahve içmeliydi.

Emre yazısını bitirdikten sonra kağıdı özenle katladı ve cüzdanının iç bölümüne yerleştirdi. Bunu tüm kadınlar bir aradayken okumaya karar verdi. Onların bu satırları dinler-

ken yüzlerinde belirecek ifade aklına gelince eğlendi. Aslında Emre İstanbul'da yalnız başına sıkılmaya başladığının farkındaydı.

YİRMİ ALTI

Akşam yemeğinde Fidan'ın yeri boştu.

“Fidan yemeğe gelmedi, çıkıp bakayım mı?”

“Siz şelaledeyken Fidan çıkıp gitti.”

Sude'nin sözleri masanın üzerine güm diye düştü. Masa sallandı, tabaklar sallandı, kadınlar sallandı.

“Nasıl gitti?”

“Eşyalarını topladı ve gitti. Giderken bana da bir şey söylemedi. Tek bildiğim Mustafa'nın onu götürdüğü.”

Derin, Fidan'ın kaçtığını anlamasına rağmen, kabullenmek istemedi. Var olabilecekken yok olmayı seçen kadınlar olduğunu öğrendiği halde yine de bunu içine sindiremiyordu.

Aysu, “Ada ve sen evde olmanıza rağmen, size hiçbir şey söylemeden gitti. Doğru mu anladım?” diye sordu.

“Evet gayet doğru anladın. Kimseye haber vermeden bavulunu toplayıp Mustafa’dan onu götürmesini istemiş.”

“Yani sen inip onunla konuşmadın mı?”

“Hayır. Gitmeye karar vermiş ve konuşmak istemiyorsa onu zorlamam doğru değildi. Onu anlayabiliyorum. Seçimini yaptı, hepsi o kadar.” Biraz durakladıktan sonra aynı sakin ses tonuyla devam etti. “Buraya değişmek için geldi ama değişebileceğini görünce korktu ve gitmek istedi. Var olmak yerine egosuna teslim olmayı tercih etti.”

Beyza, Sude’nin soğukkanlılığından rahatsız olmuştu. “Nasıl bu kadar duyarsız olabiliyorsun, anlamıyorum. Hiç üzülmeyin mi onun gittiğine, neden onu ikna etmeye çalışmadın? Yani bu kadar kolay bırakabiliyor musun?”

Bir yandan yemeğini yerken bir yandan da karanlık gökyüzüne bakan Sude, yıldızları ve ayı saklayan bulutların gece ile saklambaç oyununu seyrediyordu. Ay ve yıldızlar iyi saklanmış olmalı ki gece onları bulup sobeleyemiyordu. Gecede görünmeyen yıldızlar ve ay yok mu sayılmalıydı? İnsan bazen duygularıyla da saklambaç oynamak zorunda kalmaz mıydı?

“Duyarsız değil, gerçekçiyim. Üzülmek ise başka bir konu. İkna etmeye çalışmanın bir anlamı yok, çünkü o anladığı için kaçtı. Burada birkaç gün daha kalırsa egosunun yok olacağını anladığı için kaçtı. Buraya bilinciyle geldi ve bilinciyle bir seçim yaptı. Hoşumuza gitse de gitmese de bunu kabul etmek zorundayız. Ona rağmen, onun için hiçbirimiz mücadele veremeyiz.”

Derin, Sude’nin yanıtını bile bile sordu. “Peki neyle gidecek, bilet buldu mu, hiç arayıp sormadın mı?”

“Hayır. Kocaman kadın neden gidemesin ki?”

“Yani sen onu artık aramayacak mısın?” Beyza, Sude’yi anlayamıyordu.

“Hayır.”

“Ama onu sevdiğini söylemiştin.”

“Evet. Sevdiğimi söyledim. Onun içindeki gerçek Fidan’ı seviyordum. Onun çok özel bir kadın olduğunu da biliyordum. Ama o korktu. Bunu da anlayabildiğim için, bu konu üzerinde konuşulacak bir şey yok...”

Ada, Çakıl ve Derin, Sude’nin ne kadar üzüldüğünü biliyorlardı, ama bunu diğer kadınlara nasıl anlatabileceklerini bilmiyorlardı. Sude yolculuk yaptığı tüm kadınlarla yolculuk sırasında öylesine bir bütünleşme yaşıyordu ki, onlardan birinin yarı yolda bırakıp gitmesiyle sanki onun bir parçası da kopup gidiyordu. “Her şeyin bir bedeli var bu da bu işin bedeli,” diye açıklamıştı yıllar önce kızlara ve acılarını hep içine atmıştı. Herkesi kurtarmak mümkün değildi. Mümkün olmayacaktı ve seçimler yaşam boyu, yollarına çıkacaktı.

Yemeğin keyfi de, kadınların iştahları da kaçmıştı. Tabaktaki yemekleriyle oyalanan kadınların akli karışmıştı. Dışarıda keyfi yerinde olan cırcır böceklerinin dırdırları şu anda sinir bozuyordu. Düşünceler bir an önce sözcüklere dökülmek için itişirken, sessizlik geçit vermemek için ağırlaştıkça ağırlaşıyordu.

“Peki ama ben niye gittiğini gerçekten anlamadım. Sonuçta hepimizin egosu yok mu? Tam sonuna gelmişken böyle apar topar kaçmasını gerçekten anlayamıyorum.” Beyza anlamıyordu. Düşünüyor, anlamaya çalışıyor ama anlayamıyordu.

“Kimsenin yemek yediği yok, isterseniz terasa çıkalım. Sizin için de bir değişiklik olur. Konuşmaya orada devam ederiz.”

Kadınlar buraya geleli neredeyse bir hafta olmuştu ve ilk defa Sude’nin kaldığı odaya çıkacaklardı. Oradaki terası avludan görmüşlerdi, ama Sude yukarı katı gezdirmediği için ne sormaya, ne de bakmaya cesaret edebilmişlerdi.

Sude'nin terasına çıkmak için onun odasından geçen kadınlar çekindikleri için odaya alıcı gözüyle bakamadılar.

Terasın iki kenarında yanan uzun beyaz mumlar, avluya atılmış minderlerden biraz daha büyük boyutlardaki kırmızı minderler, taş duvarları tamamen sarmış yaseminler, aşağı çaprazda şelale ve manzarayı kuşatan dağların eteğinde ortam tahrik ediciydi.

Sude konuşmaya başladı: "İsterseniz önce bencil ve egoist arasındaki farka bakalım. Bencil ve egoist... Aysu senin için bencil ve egoist ne demek?"

"Bence her ikisi de sadece kendini düşünen demek."

"Peki ya sen ne düşünüyorsun Beyza?"

"Bencil benmerkezci demek. Egoist ise... Hakikaten egoist demek de egosu ile hareket eden demek, ama aradaki farkı hiç düşünmemiştim."

"Seniha sen hiç düşündün mü?"

"Hayır. Gerçi annem sürekli babama bencilin, egoistin tekisin derdi..."

"Aslında genelde bencil olmak ve egoist olmak hep karıştırılır, oysa ikisinin tanımı çok farklıdır."

Sude bir sigara yaktı ve devam etti:

"Bencil; kendini, kendi mutluluğunu, kendi başarısını düşünür, bunun için çaba gösterir, önceliği daima kendisinde. Kendine bu önceliği tanırken sonuçlarından da kendisinin sorumlu olduğunu bilir.

"Egoist; kendini, kendi mutluluğunu, kendi başarısını düşünür, bunun için başkalarının çaba göstermesini, onu keşfetmesini ya da onu anlamasını bekler ama çaba göstermez. Sonuçlardan başkaları sorumludur, onun sorumluluğu yoktur.

"Bencil; gerçekçidir, çünkü yaşamın merkezinde kendi gerçekliği vardır.

“Egoist; hayali küçük Ali’dir, çünkü yaşamın merkezinde onu olmadığı gibi gösteren egosu vardır.

“Bencil; kendisi için sever, kendisi için âşık olur, kendisini var etmek için aşka teslim olur.

“Egoist; sevgiden söz edebilir ama asla sevemez, âşık olamaz çünkü ego, sevgi içinde yok olacağını bilir.

“Bencil; kendi istediği gibi yaşar.

“Egoist; başkalarına kendisinin istediği gibi yaşaması için baskı yapar. Oyunlar oynar, fedakârlık yapar, karşısındakini istediği noktaya getirmek için yapacaklarının sınırı da, ölçüsü de yoktur.

“Bencil; kimseyi kendine mahkum etmez. Çünkü mahkumiyetin kendisini boğacağını bilir.

“Egoist; herkesin ona mahkum olmasını ister, başka türlü kendini var edemez.

“Bencil; haz almayı, mutlu olmayı, keyif almayı hakkı olarak görür. Bunları elde etmek için de çaba gösterir. Mutlu olur, keyif alır, haz alır o nedenle de çevresindekileri de mutlu eder, haz verir, keyif aldırır.

“Egoist; haz almaktan, mutlu olmaktan, keyif almaktan korkar, çünkü o mutsuzluğuyla beslenir. O nedenle de çevresindekileri de mutsuz eder.”

Sude sustu. Gece sustu. Şelale sustu. Cırcır böcekleri sustu. Saklambaç oynamaktan yorgun gece de yıldızlar sustu. Benciller sustu. Egoistler ise ısrarla bağırmaya devam ediyordu...

VE KADIN VE ADAM...

Kadın yaşamın kıyısında oturmuş zamanı seyrediyor. Zaman tıpkı Kadına benziyor, herkes tarafından var olduğu kabul edilen ama aslında zaman gibi gerçekliği anlaşılamayan. Zaman ve Kadın uzun süredir birbirlerini anladıklarını biliyorlar, tıpkı yok olduklarını ve tıpkı herkesin onların var oldukları konusundaki kesin yargılarını bildikleri gibi. Zaman nasıl olmadığını anlatamıyorsa Kadın da anlatamıyor...

Adam Kadının anlatamadıklarını anlıyor.

Kadın yaşamın kıyısında oturmuş Adamı özleyiyor. Kadının elinde kalan birkaç lüksünden biri, özlemek. Özlemek, sevmek, gözyaşları, bir de beklemek. Beklemek ve özle-

mek; özlemek ve beklemek. Kadın ağaca bağımlı, dalına mahkum, öylece durup yeşermeyi, sararmayı, yere düşmeyi, sonra tekrardan büyümeyi bekleyen yapraklar gibi... Soğuklara, karlara, sıcaklara, rüzgârlara, yağmurlara katlanmak zorunda olan yaprakla aynı Kadının kaderi; ağaç ne isterse ona yapmaya mahkum yaprak gibi...

Adam Kadının beklediğini biliyor ama Kadın nasıl beklemeye mahkumsa, Adam da Kadınla birlikte aynı mahkumiyeti yaşıyor. Kadın Adama ne kadar bağımlıysa, Adam da Kadına aynı oranda bağımlı. Ama Adam gerçekliğini suskunlukta yaşamayı tercih ediyor.

Kadın yaşamın kıyısında oturmuş diğer kadınları izliyor. Kadına özenen, Kadını kıskanan, Kadının yerinde olmak isteyen kadınları izlerken keşke bir an yerimde olabilseler diye düşünüyor. Çünkü biliyor ki bir an olabilseler bir daha asla istemeyecekler. Öncesiz, sonrasız, güç ve sevgi dolu ama yapayalnız. Uzay kadar kalabalık, uzay kadar bilinmezlerle dolu. Herkese yakın ama herkese uzak, herkesi anlayan ama hiç anlaşılamayan, sevdikçe çoğalabilen ama sevilmemeyi baştan kabul eden...

Adam en çok kadının yalnızlığını tanıyor. Adam kadının yalnızlığında aslında kendi yalnızlığına dokunuyor. Kadının kabul edişleri, belki de en çok Kadını Adama yaklaştırıyor.

Kadın yaşamın kıyısında oturmuş gözyaşlarını seviyor. Belki de Kadını en iyi gözyaşları tarif ediyor. Sessiz, anlamlı ve yalnız. Her damla arka arkaya hatta iki gözden aynı anda aksa da, her damla tek başına. Kadının mührü göz yaşları, Kadının özlemleri, Kadının sevgileri, Kadının acıları, Kadının tanımı belki de gözünden akan tek damla gözyaşı...

Adam zaten Kadını en çok ağlarken seviyor. Kadının gözyaşlarıyla yıkanan yüzünü, en güzel buluyor. Adam hiç söylemese de aslında gözyaşlarının dile getirdiklerini çok iyi biliyor.

Yaşamın kıyısında oturmuş öylece duruyor kadın. Geçmişinden kopmuş, gelecek ise olasılıklar kalabalığı. Hayal kurmak istiyor kadın. Bir gün sonrası, bir hafta sonrası, belki de daha mutlu gelecek günleri için, ama artık hayal kuramıyor. Kadının artık hayalleri yok...

Adam hayal kurmayı bilmediği için Kadının hayallerini yitirmesinin acısını da bilmiyor. Adam artık Kadından bağımsız olamayacağının kabulünde geleceğin olasılıklarını şekillendiriyor.

YİRMİ YEDİ

Saba uyandığında güneş henüz yeni doğuyordu ama o artık daha fazla uyumak istemedi. İki elini başının arkasına koyup, bedenini sağa sola esneterek gerindi. Gerindi... Elini beline koyup geceliğinin eteğini yukarı doğru çekti. Ve odadaki olmayan erkek kalabalığına şuh bir poz verdi. Tek kaşını kaldırıp, erkeklere gülümseyerek yan yan baktı. Güzeldi, işveliydi... “Oh canıma değsin...” dedi.

Yatağından kalkıp, kışını abartılı bir şekilde sağa sola sallayarak salona geçti. İki kişilik, kavuniçi kanepesine dansöz edasıyla yayıldı. Televizyon kumandasını eline alıp, kanallar arasında gezinmeye başladı. Uyku ile uyanıklık arasında ilgisini çeken tek program depremlerin oluşu-

mu adlı belgeseldi... Deprem, felaketler, kapanan göz kapakları...

Bilmediği bir salonda, yattığı bu kanepede, elinde henüz tamamlanmış bu kitapla ne yapıyordu?.. Depremlerin oluşumunu seyretmiyor muydu?.. Neden bu kitabı okumak için bu yabancı yere gelmişti? Gelmiş miydi? Getirilmiş miydi? Kim getirmişti?.. Elindeki kitabın beyaz kağıda yazılmış, ilk yirmi sayfasına şöyle hızlıca bir göz attı. Altını çizmek için kırmızı kalem, eline aldı, nemden ıslanan bacaklarını kanepenin üzerine uzatıp ilk iki paragrafı bir çırpıda okudu.

Saba, elindeki kitabın içinde bir şeyler yaratmasını boşu boşuna bekliyordu. Aslında okumak değil, kızlarla ilk tanıştığı günden beri yaşadığı değişimleri, hissettiklerini ve bu hissettiklerinden öğrendiklerini yazmak istiyordu. Hepsinden öte kendi geçmişini yeni baştan sıralamak istiyordu.

Romadaki Sude neden bu kadar katı? Dört kadın da belli ki ürkek, korkuyorlar. Sude'nin tek kaş, neden hep ayakta? Ayrıca kadınlarla neden siz ve biz olarak konuşuyor. Farkı ilk başta anlamaları için mi? Sizin algınız, bizim algımız... O kadınların ilk günü, algının bile ne olduğu birbirine karışmışken! Sude neden acımasız gibi?.. O kadınlar bilmiyor ve korkuyorlar. İnanmak istiyorlar ama inanamıyorlar. Dünyayı değiştirmek isterken, peki neden bu kadar hükmedici? Kadınlar yalnızca sıcak bir geleceğe güvenmek istiyorlar...

Oturduğu kanepede yer değiştirdi. Kendini rahat hissettiği yüzüstü pozisyona geçti. Okurken, Derin gibi o da Beyza'nın acısını içinde hissetti. Beyza'nın acısıyla, kendi içindeki acıya tekrar döndü. Boğulacak gibiydi... Yazmak, okumak, tekrar yazmak, tekrar okumak istiyordu.

"Önce bir bardak su," dedi ama kalkamadı. Ama çok susamıştı. Ama dudakları birbirine yapışmış, ağzının içi kurumuştum. Ama okumaya devam etti...

“Ohhhh su, suuu, suuude, sudeeeeeeeeeeeeeee.”

Başkalarının yazdıklarını okuyordu ama artık kendisi de yazmak istiyordu. Yazamıyordu. Evet eskiden beri yazamıyordu; çünkü neyi kayda alacağını bilemiyordu. Yıllardır her şey magmanın üzerinde yüzen levhalar gibiydi. Levhalar birbirini sıkıştırıyor ya da birbirinden ayrılıyordu. Sıkışmalarda oluşan yanardağlar gibi yaşamında isyanlar... Ayrılmalarda oluşan yer kabukları gibi hayatındaki yeni ilişkiler... Ritim zonlarındaki depremlerin, volkanizmaların arasında... Hayatı.... Depremler... Depremler... Hayatı...

Yaşayıp algıladığı şeyleri çok kısa bir süre sonra başka şekilde, daha daha sonra bambaşka şekilde algılıyordu. Yıllar da böyle geçmişti. Başka başka ve hep bambaşka. Kitabın sayfaları ilerliyordu. İçerideki odadan Işın Karaca'nın isyankâr sesi yükseliyordu: “*Tutunamadım... Tutunamadım, doğduğum şehirlere...*”

“Sude, Ateş'i ve ellerini aklından çıkarmak için birer limonata içelim, sonra devam ederiz, dedi.” Buz gibi limonata. Kokusuyla ve tadıyla, tüm soğukluğuyla Saba'nın damağında... Satırların içine girip, limonata içmek istedi.

Saba, okudukça yıllardır kendini suçladığını bir kez daha fark etti. Suçu sabitti, ama sabit olan neydi? Limon tadı dilinde, dili damağında, yutkundukça canı limonatayı daha da fazla çekiyordu...

Uzandığı kanepeden doğruldu. En çok sevdiği mavi geceliği üzerindeydi. Başka hiçbir şeyi yoktu, zaten kendisi bile yoktu. Var olan tek şey mavi gecelik miydi?.. Geceliğin dekoltesinden görünen memelerine baktı. Mini geceliğin altından uzanan bacaklarına ‘siz de varsınız’ dedi. Eli donunun arasından dışarıya çıkmış kollarına dokundu. Ay ne şirin şeylerdi. Kitabın ancak üçte birini okuyabilmişti. Hızlanmalıyım, diye düşündü, biraz sonra kalkıp işe gidecekti. Ama kolları ne ciciydi...

Benim bir sürü geçmişim var. Yıllardır anlatıp bitirmek istediğim. Bitmeyen ve hiç var olmayan...

Suçlu bir çocuk gibiydim. Suçunu saklamaya çalışan, sakladıkça korkan, korktukça saklanan... Artık kaçmak mümkün değil. Kaçmak için bahanem yok. Üzerine bir şeyler yazamam, başka hiçbir şeye dönüştüremem gerçekleri. Saklandıkça göğsümde derin bir acı... Acıdıkça akacak, aktıkça rahatlatacak...

Dünyadaki bütün zehirli otları katarak yarattığım geçmişim ve beni boğan geçmişin zehri... Benim doğrularım yoktu. Benim yanlışlarım yoktu. Ne yazık ki beni ben yapamayan anlar... Anlar daha da küçük zerrelere bölünür, sonra daha küçük, daha da küçük ve sonsuzluğa doğru bölünür. Bölünerek ne kadar artarsa artsın, aslında hepsi tek bir andır.

Saba, gözlerini açtığı anda, bir anda nerede olduğunu anlayamadı. Televizyonda depremlerin oluşumu devam ediyordu. Geceliği maviydi ama elinde kitap yoktu... Biraz önce okuduğunu sandığı sayfalar... Saba rüyasını hatırlamaya çalıştı. Sude'yi, Derin'i, Ada'yı, Çakıl'ı düşündü. Düşündükçe işin içinden çıkamadı. Bir daha sabah olmadan uyanmamalı ve alacakaranlık kuşağında yaşamamalıydı...

Ofise gidip işleri düzene sokmalı, ödemeleri yapmalı, kızları bilgilendirmeli, çıkan sorunları çözmeli ve kendini var etmeliydi. Depremlerin oluşumuna veda ederken kendi dünyasına günaydın demeliydi...

YİRMİ SEKİZ

Ateş sabah uyandığından beri pencerenin önündeydi. Dışarıda, yazla birlikte yeşeren, çiçekler açan ve kuşlara yuva olan ağacı seyrediyordu. Mevsimler gelip geçerken ağaç hep aynı noktada sadece bekliyordu. Ağaç bekliyor, Ateş de bekleyen ağacı seyrediyordu. Sude Ateş'i bekliyor, Ağaç da belki Ateş'i seyrediyordu. Onların bekleyişine aldırmayan mevsimler ise umursamaz gelip geçiyordu.

Kadın bininci kere sordu
Beni seviyor musun?
Adam kadının
Mavi ıslak gözlerine baktı

Senin gözlerini seviyorum, dedi
Kadın
Çıkardı gözlerini Adam'ın eline koydu
Kadın bin birinci kere sordu
Beni seviyor musun?
Adam başını kadının göğsüne koydu
Senin kalbini seviyorum, dedi
Kadın çıkardı kalbini gözlerinin yanına koydu
Adam korktu
Ve nihayet seni seviyorum diyebildi
Ama
Kadın yitirmişti kalbini
Sevebilmek için Adamı

Ateş yazdığı şiirin buruşuk olan kağıdını iyice buruşturdu. Yırtıp atmayı düşündüyse de sonra vazgeçti. Madem ki böyle hissetmişti, madem ki kalemı onu bu satırlara sürüklemişti o zaman atmayacaktı. Kağıdı düzeltmeye çalıştı ama buruşukluğunu gideremedi. Neyse deyip arka cebine koydu. Kadının kalbini yitirmeyeceğinden emin, yazdığı diğer şiirlerle birlikte bunu da Sude'ye götürecekti.

YİRMİ DOKUZ

Sabah alt katta Ada'nın sesi yankılanıyordu: "Kendine iyi bak. Bu kendine iyi bak neleri içerir?.. Hoşça kal, Allahahısmarladık, görüşürüz...vesaire yerine, kendine iyi bak, hat-ta kendine çok iyi bak... İnsan kendine nasıl iyi bakar? Han-gi kendine, kendisi kim? Kendime iyi baktım. Ne yaptın? Be-denimin her bir noktasına aynada baka baka dokundum. Yani iyi iyi dokundum. Kendime iyi baktım. Gıdamı tam al-dım. Yani, midem başım, gözüm, burnum gerekli vitamin ve minerallere kavuştu. Kendime iyi mi baktım?"

Derin uykulu gözlerini ovuşturarak aşağıya indiğinde Ada kendi kendine söylenmeye devam ediyordu.

"Kendine iyi bakan, önce kendini bilmeli ki ona neyin iyi

geleceğini de hissedebilsin. Ne yani... Kendine çok iyi bak!..”

Derin çayını koyan Ada'nın omzuna dokunarak soran gözlerle baktı. “Hayırdır inşallah, böyle avaz avaz kime bağıırıyorsun? İlkyaz avluda, Mustafa dışarıda, burada da kimse yok. Sen iyi misin?”

Ada sinirli sinirli çayını karıştırırken anlatmaya başladı. “Sabah uyandığımda, şelale, dağlar, parlayan güneş, sabahın sessizliği bana o kadar iyi geldi ki, Selim'i aradım. Hem günaydın demek, hem de biraz konuşmak için. Telefonumla uyandı, biraz konuştuk, ama baktım uykusu açılmıyor, ‘Sonra konuşuruz canım,’ dedim. Telefonu kapatırken bana ne dese beğenirsin. Kendine iyi bak! Şimdi bir adam sevgilisine neden kendine iyi bak der? Kendine iyi bak ne demek? Kendine iyi bak! Niye? Kendine çok iyi bak? Ne zaman? Kendine iyi bak? Nerden? Kendimden kendime çok iyi bakınca sonuç iyi olmayabilir! Bu nasıl bir temenidir?”

Derin içinden ‘Bizimki köpürüyor,’ diye düşündükten sonra Ada'nın yanına oturdu. “Canım adam daha ayılamamış, sen de bazen sözcüklere çok takılıyorsun.”

“Pes yani sen de sözcüklere takılmayın diyebiliyorsan daha ne diyeyim? Kendine iyi bak!”

“Sabah sabah ne diye bağıırışıyorsunuz ya, Ada'nın sesi bizim kata kadar geliyor. Yine kim çıldırttı dünyanın koordinatörünü?” diyerek masaya gelen Çakıl da uyku serse miydi.

“Ada sabah Selim'i aramış ve Selim telefonu kapatırken ona kendine iyi bak demiş.” Derin, Çakıl'ın gözlerinin içine bakarak sakın bir şey söyleme diyordu çünkü Ada hâlâ daha kendi kendine söylenmeye devam ediyordu.

“Çakıl sen söyle, ne demek kendine iyi bak? Kendine iyi bak. Olur görürsem söylerim ama bugün kendimle rande-

vum yok. Kendine çok iyi bak. Peki bakmasam ne olur? Belki bir daha görüşemeyiz...”

“Ada, bu sabah beni bile geçmişsin, çok üretken bir günden, seni tebrik ederim. Bu kadarını ben bile düşünmezdim.”

Çakıl çaktırmadan Derin’e göz kırptı.

Seniha ile Aysu masaya geldiklerinde Çakıl ve Derin’in gülümseyen yüzlerine inat Ada’nın çatık kaşlarını ve kendi kendine bağırmasını görünce durumu yorumlayamadılar.

Derin kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu.

“Hadi çaylarınızı alın gelin. Önemli bir şey yok. Ada bir cümleye sinirlenmiş, şu anda onunla hesaplaşıyor. Birazdan sakinleşir.”

Masaya oturan kadınlara ne günaydın, ne de afiyet olsun diyen Ada, cırcır böcekleri gibi inatla tekrarlıyordu.

“Kendine iyi bak. Baktım ama iyi miydi, kararsızım. Kendine çok iyi bak. Bak. İyi. Kendin... Bu çok zor, kısa sürede yapamayacağım en iyisi ayrılalım... Ama sen yine de kendine iyi bak. Yahu ne boş bir cümle bu. Kızlar haklı değil miyim? Kendine iyi bak, hatta vaktin olursa öp benim için... Yaptım sana ne yararı oldu, anlatır mısın?”

Sude masaya oturduktan bir süre sonra, kadınlar Ada’nın mimiklerine ve söylediklerine gülmeye başladı. Ada sustu ve mutfakta yedi çift gözün onu izlediğini görünce, bir an kendi halini dışardan gördü. Kahkahayı bastı.

“Ama gerçekten şu kendine iyi bak cümlesi beni çıldırtıyor. Yani ne kadar anlamsız değil mi?”

“Yine de günlük dile yerleşti bu ifade, senin bu kadar sinirlenmeni anlamadım.” Aysu hakikaten de sabahki bunca bağırmanın bir tek bu cümle yüzünden olmasını anlayamamıştı.

“Sözcükler çok önemli, çünkü onları kullanarak bir anlamda da kendimizi, anlamlarımızı, yaşamı algılamamızı kodluyoruz ve dilin böylesine anlamsızlaştırılmasına day-

namıyorum.” Ada’nın sözleri Beyza, Seniha ve Aysu için biraz havada kalmıştı.

“Kahvaltıdan sonra Ada’nın sözcüklerle ilgili neden bu kadar hassas olduğu üzerine biraz konuşalım. Ondan sonra siz de ona hak vereceksiniz” diyen Sude’nin tabağı zeytin çekirdekleriyle doluydu.

‘Oh, en azından kahvaltıdan sonra benlik bir durum yok, rahatım,’ diye düşünen Seniha tabağına biraz daha domates ve salatalık aldı.

Masada boş kalan yere bakan Derin, “Fidan ne yaptı acaba, ondan haber alanınız var mı?” diye sordu.

“Ben sabah Selim’i aramadan onu da aradım. Ankara’ya gitmiş, evindeymiş, yarın işe başlayacakmış.”

Derin, Ada’nın ağzının içine bakıyordu. “Eeeee?”

“Eeeee’si yok, ‘ben seni merak ettim, ne yaptın’ diye sorduğumda, o gayet soğuk bir sesle bunları söyledi ve telefonu kapattık.”

“Yani başka hiçbir şey söylemedi mi?”

Ada, “Hayır Derin, hiçbir şey söylemedi, ben de zorlamadım. Tamam sağ salim evine gitmiş, hepsi bu kadar,” diyerek konuyu kapattı.

Sude kahvaltısını daha doğrusu zeytinlerini yemeyi bitirip, masadan kalkarken, “Kızlar hazırlanın, öğlen sıcak bastırmadan Assos’a gidiyoruz. Orada konuşuruz,” dedi.

Kadınlar, Assos’a gitmek için, gebe bir kadının görüntüsünü andıran ve yeryüzü ile gökyüzünü birbirlerine bağlayan dağlardan sahil yoluna doğru ilerlediler. Zeytinliklerin arasından görünen doğurgan Ege Denizi, arabanın önünden hızla kaçan afacan sincaplar ve araba ile ilerleyen kadınlar...

Assos’a geldiklerinde Ada cipi harabelerin bulunduğu tepenin yamacına park etti. Kadınlar arabadan inip, yamaçtan ağır ağır yukarıya çıkarlarken Çakıl, “Burası Aristo’nun

kurduğu felsefe okulu. Yine Stoik felsefenin kurucularından Kleantherse de burada yaşamıştır,” şeklinde kısa açıklamalar yapıyordu. “Bu gördüğünüz Aerepolüdür. Yukarıda Athena mabedi bulunmaktadır.” Tek tük ağaçların gölgesizliğinde, hayaletler gibi belirip kaybolan sütunlar ve yere devrilmiş duvarlar...

Ova üzerindeki binlerce yıllık egemenliğini hâlâ sürdüren tepedeki mabede çıktılar.

Sude, “Buraya yine bir daire oluşturacak şekilde oturacağız,” dedi. Kadınlar onları çevreleyen harabelerin ortasına, sıcak toprağa oturdular.

“El ele tutuşup bir süre gözlerinizi kapatın.”

Kadınlar gözlerini yumdular. Artık herhangi bir yerde, herhangi bir zamanda, herhangi bir kayboluştaydılar.

“Hepinizden her iki elinizi de toprağa koymanızı istiyorum. Ellerinizi toprağa koyup toprağı hissedin. Toprağın nefes alma ve verme ritmini dinleyin.”

Kadınlar ellerini toprağa koyduklarında, toprak henüz sadece topraktı. Sonra toprak, sıcak ve doğurgan oldu, tıpkı kadınlar gibi... Toprak, kendine ne kadar zarar verilirse verilsin bağışlayan ve kucağını açandı. Tıpkı kadınlar gibi... Toprak, derinliğindeki enerji ile uzayda kaybolmadan yerinde durandı.

Yukarıdan bakıldığında gücü hissedilmeyen toprakla bütünleşmiş kadınlar, kendi içlerindeki enerjinin harekete geçmekte olduğunu algıladılar. Gözleri kapalı, yalnızca Sude’nin yumuşak sesini duyuyorlardı. “Doğanın varlığını sürdürmedeki rolünün bilincinde olan güneşin, yaydığı enerjiyi hissedin. Bu enerji ile bedeninizin bütünleşmesine izin verin.”

Kadınlar ellerinin ve ayaklarının karıncalandığını hissediyorlardı. Güneşin sıcaklığı, toprağın sıcaklığı, yüzlerinin ve kalplerinin ısınması... Güneş ve bedenleri, bedenleri ve

bilinçleri, bilinçleri ve toprak yavaş yavaş birbirinin içinde eriyor gibiydi.

“Şimdi arkaya doğru yatarak kendinizi toprağa bırakın. Gözleriniz kapalı, bıraktıkça bırakın. Tüm ağırlığınızı bırakın. Korkularınızı, kaygılarınızı, kin ve nefretlerinizi bırakın. Bıraktıkça, bırakın... Bıraktıkça, hafifleyin. Hafifledikçe, ellerinizle toprağa yapışın. Gücünüzü topraktan alın... Alın... Alın... Şimdi yavaş yavaş gözlerinizi açın.”

Kadınlar gözlerini açtıklarında tepedeki güneş artık onlar için tanıdıktı. Onların bir uzantısıydı.

Sude'nin talimatıyla ayağa kalkan kadınlar, eskiden Athena mabedi, şimdi ise etrafında birkaç sütun ve sütun altlıkları olan ve döşemesi mermerle kaplanmış dikdörtgen biçimindeki alana geçtiler. Yerdeki sütun kalıntılarının üzerine oturup, Ada'nın herkese dağıttığı kâğıt bardaklardan sularını içtiler.

Sude, tekrar konuşmaya başladı. “Sabah hepimiz Ada'nın bir cümle yüzünden ne kadar sinirlendiğini hatta kontrolünü kaybettiğini gördük. Sonuçta bu hepinizin kullandığı ya da duyduğu sıradan bir cümleydi. Peki Ada'yı neden bu kadar çileden çıkarttı. Konuşmakla ilgili hiç düşündünüz mü, nasıl konuşuyoruz, kullandığımız sözcükler önemli mi? Niye dilimiz bozuluyor diye insanlar çıldırma noktasına geliyor? Neden bir toplumu yok etmenin en etkin yolu dilini bozmaktır demişler? Ve vazgeçemediğimiz sözcüklerin yaşamımızdaki önemi nedir? Hiç kendinize sordunuz mu?

“Konuşurken düşünüyor muyuz? Hayır. Konuşmak beynimizin hafıza dosyalarına daha önce yüklenmiş sözcüklerin, bir mantık içinde yan yana dizilmesidir. Yeni doğmuş çocuklar cümle kurma yetisine sahip değildir. Önce sözcükleri öğrenirler sonra onları yan yana getirirler.

“İlkel çağlarda sözcükler yoktu. İnsanlar işaretlerle ve çeşitli sesler çıkararak anlaşırlardı. Sonra seslerine, duygularını açığa çıkarmak için nidalar eklediler. Ahhh, Ohhh gibi... Seslerden sözcüklere geçiş, sözlü iletişimi biraz daha derinleştirdi. Dünyanın çeşitli yerlerinde binlerce insan toplulukları, kendi ürettikleri sözcüklerden kendi cümlelerini, kendi dillerini ürettiler.

“Çocuklar da doğduklarında ilkel çağlardaki insanlar gibi seslerle kendilerini ifade ederler. Büyürken eğitimle önce nesnel olan şeyleri adlandırmayı, daha sonra da duygularını sözcüklerle tanımlamayı öğrenirler.”

Sude sustu. Mabedin kalıntıları arasında gezen turistler sütunlara oturmuş ve çevrelerinden kopmuş bu ciddi kadınlara bakmadan geçemiyorlardı. Hatta bazı yabancı turistler onların fotoğrafını çekiyordu. Binlerce yıllık kalıntıların arasında oturan bu çağdaş kadınlar ne şimdiye ne de geçmişe ait, bir manzara resmine yapıştırılmış post-it gibi dikkat çekiciydiler.

“Sözcüklerle iletişim kurmanın dışında, bizler ayrıca sözcükler yoluyla da kodlanırız. Sözcükler bir anlamda bizi yönlendirir. Algılamamızı belirler. O nedenle de sözcüklerin nasıl kullanıldığı kadar, onlara yüklenen anlamların bizde yarattığı etkiler de çok önemlidir. Örneğin taciz ve tecavüz sözcüklerine binlerce yıldır yüklenen anlamlar yüzünden bu eylemlere maruz kalan kadınlar kendilerini mağdur hissetmenin yanı sıra suçluluk duygusu da yaşamaktadırlar. ‘Beni taciz etti. Bana tecavüz etti’ demek ağır gelir, çünkü eylem size rağmen, size karşı yapılmış olsa da bu sözcüklerin kuyruğuna takılı hep bir soru olmuştur. Niye?.. Oysa ‘Birisi beni taciz etti’ yerine, ‘Benim bedenimi bana rağmen okşadı, benim bedenime bana rağmen dokundu, bana rağmen beni öptü’ demek taciz sözcüğüne erkek egemen kültürün yüklediği anlamdan da sıyrılma gücünü geti-

recedir. Aynı şekilde bu tecavüz sözcüğü için de geçerlidir. Tecavüz sözcüğünü kullandığınız anda kuyruk sallama olasılığınız belirir nedense... Ama tecavüz etti yerine 'bana rağmen benimle cinsel ilişkiye girdi' dediğiniz anda bunun tartışması olamaz, çünkü burada 'bana rağmen' zaten her şeyi yeterince vurgulamaktadır.

"O nedenle de, öncelikle, erkek egemen kültürün anlamlandırılmalarına karşı çıkmak gerekir. Mesela kadın sığınma evleri. Çıkış noktası ve düşünce olarak çok anlamlı ama adına kadın sığınma evi dediğiniz anda yine erkek egemen dilini kabul etmiş olursunuz. Sığınma zavallılığı içerir. O evlere sığınan kadınlar zavallılıklarını baştan kabul etmişler demektir. Bir kadın için zavallılığı kabullenmekten daha alçaltıcı ne olabilir?.. Ne yaşamış olursa olsun, hiç kimse zavallı olarak adlandırılmamalıdır, çünkü bir kere zavallılığınızı kabul ederseniz artık tüm gücünüzü de yitirmiş olursunuz."

Beyza bu sözleri duyunca heyecanlandı. "Gerçekten çok doğru söylüyorsun. Mesela ben kendimden yola çıktığımda, 'yedi yaşındayken adamın biri bana tecavüz etti' derken hem bir suçluluk duygusu hissediyorum hem de kendi acizliğimin altını çiziyorum. Oysa 'yedi yaşındayken adamın biri bana rağmen benimle cinsel ilişkiye girdi' dediğimde içimde hiçbir suçluluk duygusu oluşmuyor hatta adamın acizliğini anlayabiliyorum. Yedi yaşında bir kız çocuğuyla ona rağmen ilişkiye giren bir adam için, acizden başka ne denebilir ki, gücü olsa zaten bunu yapmaz ki."

Aysu da Beyza'yla aynı fikirdeydi. "Aslında taciz ve tecavüzün sözlük anlamları senin söylediklerini içerse de, o sözcüklerin bizim içimizdeki anlamları ne kadar farklı... Belki de taciz ve tecavüz sözcüklerini kullanmayı ret etmemiz gerekir. Böylece bu durumda kalanlar da yaşadıklarını daha rahat dile getirebilirler. Hele çocuklar..." Kendi korku-

sunu, yıllardır içinde taşıdığı acıyı bir kez daha hissediyordu. Ada'nın neden basit bir cümle ile çıldırdığını da anlıyordu artık. Hoyratça savurduğumuz sözcüklerin gücü...

'Bana rağmen, benim iznim olmadan.' Bu iki deyiş Seniha'nın aslında tüm yaşamının da özeti gibiydi, oysa hiç aklına gelmemişti... Onca hakareti duyduğunda, onca dayığı yediğinde, odasında günlerce kilitli tutulduğunda, aç bırakıldığında... Ona yapılan tüm şiddeti kabul ederken bu sözcüklerin hiç aklına gelmemesi ilk defa dikkatini çekti. Ona rağmen yaşarken, ona rağmen acı çekerken, ona rağmen aşağılanırken, sadece sessizce kabul etmişti. Kendi zavallılığını kabul etmişti. Kendi güçsüzlüğünü... Seniha içinde kabaran öfkesini ilk defa bu kadar net hissetti. Tüm yaşamı ona rağmenlere katlanmakla geçerken, o hep sessizliği seçmişti...

Ada, "Buradan ayrıldıktan sonra lütfen bir daha taciz ve tecavüz sözcüklerini kullanmayın," dedi. Erkek egemen kültürle mücadele, onların dilini kullanarak olmaz çünkü..." Bir yandan da üç kadın daha diye düşündü, üç kadın daha anladı.

"İsterseniz, şimdi de erkek egemen kültürün bir başka silahını tartışalım," diye söze başlayan Sude, tüm kadınların onu dikkatle dinlediğinden emin devam etti: "Günlük yaşamımızın ayrılmaz bir parçası haline getirilen, neredeyse doğal kabul ettiğimiz ve temelinde egemenlik savaşının yattığı bir gerçeklik olan küfür!

"Geçmişte anaerkil dönem erkeklerin acımasız şiddet eylemleriyle sona erdi. Anaerkil dönem şiddet ve silahlarla yıkıldı. Böylece anaerkil dönemde sadece araç olarak görülen ok ve mızrak, ataerkil döneme geçişle birlikte erkek egemenliğini temsil eden semboller oldular. Erkek egemen kültür, cinselliğin yaşanması ile ilgili oluşumlardan bağımsız meydana gelemeyen dile de, şiddetini, küfür olarak yer-

leştirdi. Onun dildeki silahıydı küfür, okun yerine onunla özdeşleştirdiği cinsel organını koyarak geliştirdi silahını ve içimize zorla sindirdi. Biz kadınlar da, bedenimizle, cinsel liğimizle aramıza sokulan bu silahı sessizce kabullendik. Erkek fetheder ve kadın da fethedilmeyi kabul eder oldu.”

Beyza’nın aklına babası geldi. Her sinirlendiğinde karşı-sındakilere ana avrat küfür eden babasını nasıl doğal karşı-ladığını düşündü.

Aysu araba kullanırken küfür etmeyen bir adamla karşı-laşmadığını fark etti. Araba kullanırken küfür etmek doğaldı sanki. O bile bazen, özellikle de araba kullanırken küfür etmiyor muydu? Kendi söyledikleri aklına gelince utandı.

Seniha sürekli dayak yerken, kocasının ona ettiği küfürleri hiç unutmamıştı zaten, küfür duyduğuunda eli ayağına dolaşır öylece kalakalırdı. Küfür ve kocası, kocası ve dayakları... Seniha küfürden nefret ederdi.

Derin, “Henüz Sude’nin anlattıkları bitmedi,” diyerek düşüncelerini böldü kızların. “Ama anlayacağınız gibi bundan sonra bedeni ve cinselliği içeren küfürleri kullanmak yok. Küfür etmediğiniz gibi yanınızda küfür edilmesine de asla izin vermeyin.” Sigarasından derin bir nefes çekti ve devam etti. “Dili dişileştirmek, erkek egemen kültürün en önemli silahını da elinden almakla olur. Bundan sonra kullandığınız sözcüklerin sorumluluklarını da alın.”

Çakıl bir anda sesini kalınlaştırıp heyecanlı bir haber spikerinin ses tonuyla anlatmaya başladı. “Taksim meydanında toplanan tuhaf kadın kalabalığının elindeki pankartlar görenleri hayrete düşürüyor. Sayın izleyiciler şu anda Taksim meydanında toplanan binlerce kadının açtığı pankartların ancak bazılarını sizlere okuyabiliyorum, çünkü bazılarını okuyabilmem imkânsız. Bu kadınların ne yapmak istedikleri henüz anlaşılmamakla birlikte, toplum ahlâkını zedeleyen pankartları ve edebe aykırı söylemleri nedeniyle

tutuklanmaları beklenmektedir. Ancak pankartları gören polisler bile şaşkınlıktan hareket etmekte zorlanmaktadır. Adam sustuğunda kamera tek tek pankartları gösterir.

Küfür istemiyoruz.

Bedenimize ait hiçbir parçanın küfürleştirilmesine izin vermeyeceğiz.

Küfür edenlerin sınır dışı edilmesini istiyoruz.

Bedenimizi ve cinselliğimizi geri alacağız.

Amımı geri almazsam senin de hiçbir zaman sakin olmayacak.”

Çakıl kendini kaptırmış konuşurken sesinin tonunu da oldukça yükseltmişti. Kadınların yanlarından geçen yerli turistler, duyduklarının şokunda, yanlarındakileri dürtüyorlar, bazıları gözleri fal taşı gibi açılmış, öylece bakakalıyorlardı. Çevrelerindeki tepkilerini fark eden diğer kadınlar, kahkahalarını daha fazla bastıramadı. Neden sonra durumu anlayınca da gayet soğukkanlı, “Bir yerden başlamak lazımdı,” dediler. “Alışsınlar...”

Kahkahalar durulduktan sonra, Sude tek tek kadınların yüzlerine baktı. Konuşulanların etkilerini sanki yüzlerinde okumak ister gibiydi. Biraz önce merakla onu dinleyen gözler, oluşan suskunluğa inat, onun konuşmasına devam etmesini de arzular gibiydiler.

“Biraz önce yanımızdan geçenlerin tepkilerini kendi gözlerinizle gördünüz. Neden am ve sik sözcüklerini kullanmadığınızı hiç düşündünüz mü? Neden bu iki sözcük ya ayıp, ya argo ya da küfür olarak algılanır? Neden duyduğumuz zaman irkilmemize yol açar. Neden rahatlıkla cinsel organ deriz de am veya sik dediğimizde sorun olur?..”

Çakıl, Ada ve Derin aynı anda Aysu’nun, Beyza’nın ve Seniha’nın yüzüne baktı. Buluşan gözler birbirlerini onayladı ama konuşmadı. Onaylayan gözler, birbirini anlarsa da yine birbirinden kaçırıldı.

“Bu iki sözcüğün neden kullanılmadığını açıklamak için önce erkeğin bakış açısını anlamak ve bunun kadın bakış açısından yanlışlığını ortaya koymak gerekir.

“Erkek için cinsellik temelde sokup-çıkartma eylemidir. Ancak cinsellikte sorun varsa, mesela bozulmaması gereken bir bakirelik durumunda ya da sertleşme problemi olduğunda, sokma çıkartma eylemi, sürtme ve sürtünmeye dönüşür. Sınır varsa sürtme-sürtünme, sınır yoksa sokma-çıkarma... Eylem biçimi olarak baktığınızda ise bir şeye sokup çıkarma, aynı zamanda bir gücün de ifadesidir. Sokma, girmeyi de içerir, girer ve fetheder. Sokar ve sahip olur.

“Erkek egemen kültürün kadın bedenine ve cinselliğe koyduğu yasaklar ve baskılar nedeniyle keyfi ve hazzı yaşamayan kadın için ise cinsellik temelde fethedilmek durumuna getirilmiştir. Erkek organı kadının içinde olduğunda kadın fethedilmiştir. Ve kadınlar fethedilmeyi arzular hale gelmişlerdir.”

Kadınların hepsi aynı anda onayladıklarını belirtmek için başlarını salladılar. Fethedilmek hepsinin içinde var olan, benimsedikleri hatta sıkı sıkıya sahip çıktıkları bir duyguydu. Onları fethedecek bir erkeğin olması, onlara sahip olunması...

Sude kadınların düşünmesi için kısa bir ara vererek konuşmasını sürdürdü. “Kadın ve Erkeğin anlaşılma gereksinimi nedir?” Kadınların yanıtlarını beklemeden devam etti. “Kadın açısından, erkek kadını muhakkak anlamalıdır. Kadınlar erkeklerin onları anlaması için her şeyi yapar. Oysa erkek anlaşılma istemez. Anlaşılma erkeği zayıflatır. Erkeğin gücü anlaşılmamasından gelir, bu nedenle de en çok anlaşılmaktan korkar.

“Cinsellikte de anlaşılmayı bekleyen kadın, aslında kendini anlamamıştır ama yine de anlaşılmayı talep eder. Kadı-

nı anladığını göstermek isteyen ilgili erkek profili de kadını anladığını belirtmek için bildiği tek soruyu sorar: ‘Geldin mi?’ Anlaşılmak istemeyen erkek ise gücünü kaybetmemek için kendini kapatır ve anlaşılmak yerine övünme-övülme önemlidir: ‘Nasıldım ama...’

“Bu yerleşik bakış açısında, cinsellik doğanın gereksinmesi olarak değil sokup-çıkarmak olarak yorumlanır. Ve küfürlerdeki yerine de oturmuş olur. Gücünü göstermek isteyen erkek için en etkili silah sonuçta ‘Ananı sikiyim’ olur.

“Hiç dikkatinizi çekti mi bilmiyorum, ama küfürlerde çoğunlukla özne olarak ana ya da bacı kullanılır. Ama karı pek kullanılmaz. Karı az kullanılır çünkü erkeğin karısıyla bir kan bağı yoktur, karısı veya sevgilisi olmayabilir, o zaman da küfür boşa gider. Oysa ana ve bacının erkekle kan bağı vardır. Bu durumda küfürün boşa gitmesi söz konusu olmaz.

“Küfür, erkeğin sokaktaki egemenliğinin de belirleyicisidir. Küfürün şiddeti aynı zamanda egemenliğin şiddetini de belirler. Bir erkek başka bir erkek üzerinde egemenlik kurmak istediğinde, onun anasının veya bacısının bedenini küfür malzemesi olarak kullanır.

“Erkek için egemenliğin simgesi olan küfür, bir kadına edildiğinde, kadın tarafından taciz olarak algılanır. Bedeni ve cinselliği ona rağmen kirletilmektedir.

“Küfür eden kadınlar ise erkek egemenliğine özenen, cinselliğini yaşayamayan, bedeniyle yabancılaşan kadınlardır. Küfürde bir silah olarak kullanılan anı ve sık sözcüklerinin, kadın dili içinde doğal olarak kullanılmaya başlanması, kadınların cinselliklerine ve bedenlerine yabancılaşmasını da engeller.”

Aysu, “Peki ama niye vajina ya da penis değil de...” dedikten sonra cümlesinin sonunu bir türlü getiremedi.

Ada, “Evet, niye vajina ya da penis değil de, ne....” diye üstüne gitti.

Aysu’nun önce yüzü kızardı, sonra biraz durakladı ve bir çırpıda, “Am ve sik,” diyebildi.

Beyza, “Siz söylemeden ben söyleyeyim: Bundan sonra cinsel organ, vajina, penis demek yok, am ve sik sözcüklerini kullanacağız,” deyince, Çakıl yanıt vermeden duramadı. “Kadın programcı ya, duruma hemen adapte olup üretmeye başladı.”

“Aysu doğru bir soru sordu,” diyen Sude devam etti. “Vajina ve penis sözcükleri anatomi içinde fonksiyonel olarak yer alır. Bu sözcükler tıbbî terimler olarak görüldüklerinden ve cinselliğin tansiyonunu taşımadıklarından kullanılmaları kolaydır.”

Araya giren Çakıl, “Sude uzatıyor, ben size kısaca özetleyim. Siz hiç yatakta vajinanı penisliyeyim, diyen bir erkek duydunuz mu? Küfürler de sözcüklerden oluştuğu için yanlış kodlanmaya neden olurlar. Bizler vajina ve penis diye kodlanmıyoruz. Am ve sik diye kodlanıyoruz. O nedenle de şimdi onları kendimize ait kılmamız gerekir,” diye sözünü bitirdi. Kadınlar hâlâ kıkırdıyordu.

Sude kaldığı yerden devam etti. “Aslında bu iki sözcüğün dillerde kullanışı o kültürlerde cinselliğe olan yaklaşımın da göstergesidir. Türkçede mek-mak eylemi ifade eder. Sikmek ne ile: Sikle. Erkeğin organıyla. Erkek yapacak. Aslında bu tanım bir yandan erkeğe güç verirken bir yandan da korkularını büyütür. Yapamazsa eğer, egemenliği de ortadan kalkacaktır.

“Erkeklerin kendi özel diline bakarsanız bu söylediklerimin karşılığını bulmak çok kolaydır. Mesela çok bilinen ‘Çavuşu tokatlamak’ deyimini mastürbasyon yapmaktır. Burada çavuş, gücü temsil etmektedir. Tıpkı erkeklik organının gücü temsil etmesi gibi... Ya da erkeğin erkeğe egemenliğinin,

seksi alet ederek kullanılmasını içeren, 'Elinde patladı mı?' sorusu. Ve bunlar gibi gibi gibi...

"Dille birlikte kodlanma da oluşmaya başlar. Ve kodlanma ile birlikte kadına da hükmetme sağlanmış olur. Cinselliğin dilinin oluşumunu anlamak için küfürün oluşumunu anlamak gereklidir. Tıpkı cinselliğin doğal olarak yaşanabilmesi için dilin değişiminin kaçınılmaz olduğu gibi..."

"Gerçekten çok ilginç, hiç böyle düşünmemiştim. Nele-
rin altından neler çıkıyor," diyen Beyza biraz düşündükten sonra devam etti.

"Peki o zaman, bir şey daha sormak istiyorum. Aslında ilk günden beri sormak istiyordum ama... Neden kıllarımızı uzatıyoruz, şimdiye kadar konuştuklarımızdan anladığım kadarıyla onları uzatmamızın da bir anlamı mı var?"

Ada yanıt verdi. "Hijyen öne sürülerek yüzlerce yıldır kadınların kıllarının kesilmesinin nedeni ne ise, aynı nedenden dolayı uzatıyoruz?"

Sude Ada'nın söylediklerini açıklamak için tekrar anlatmaya başladı. "Arkaik çağlarda saç kudreti temsil ederdi. Erkeklerin saçı gürleşsin diye kesilirken, kadınların saçları gürleşmesin diye uzatılır. Akla uygun pek çok gerekçe üretilse bile, temelde kadınların özellikle de cinsel bölgelerindeki kılların uzatılmamasının nedeni, cinsel organın altının çizilmemesi, onun silikleştirilmesi, fethetmeye açık tabak gibi olmasının sağlanması, yani aslında kadının gücünün elinden alınmasından başka bir şey değildir. Kadının cinsel organı kişiliksizleştirilerek aslında kadın güçsüzleştirilir. Bedenine ve cinselliğine sahip çıkan kadın kıllarını asla kesmemelidir. Pek çok erkeğin kıllardan hoşlanmamasının nedeni de karşılarında fethedilecek bir tabak bulamalarının yarattığı korkudur."

Sude sözlerini bitirdikten sonra kadınların anlatılanları sindirmeleri için bir süre bekledi. Yerinden kalkarken, "Ha-

di bakalım şimdi limana inip, beyaz soslu levrek yiyeceğiz,” dedi.

Kadınlar oturdukları yerden kalkarlarken, çıkan katur-kutur sesleri eşliğinde uyuşmuş eklemlerini açıyorlardı. Egemenliğini iyice hissettiren güneşin eşliğinde bir yandan tepeden aşağıya inerken bir yandan da hep bir ağızdan konuşuyorlardı.

Bir yanı uçurum, diğer yanı ise tepelik olan ince yoldan aşağıya arabayla inerlerken Seniha gözlerini kapattı. Aysu kendini gençlik parkındaki bugi-bugilerde gibi hissetti. Beyza’nın bir dansöz gibi kıvrılarak aşağı inen yolda midesi bulandı. Ada tüm dikkati direksiyonda gibi görünse de, ‘Kadın saatlerce konuştu, bunlar hiç soru sormadı,’ diye düşündü. Çakıl, yerleşim yerlerinin tepede olmasının, korsanlardan korunmak için olduğu konusunda, kadınlara bilgi veriyordu. Derin ise ‘Sude’nin bitip tükenmez sabrını’ düşünüyordu.

Hafta içi olduğu için limana kadar arabayla inebildiler. Assos’un limanı oldukça küçük bir yerdi. Limanın sol tarafı deniz, sağ tarafı ise iki katlı küçük otellerden ibaretti. Otellerin restoranları masalarını yolun deniz kenarı tarafına, sıra sıra dizmişlerdi. Taş binalar, kocaman avlular, balkonlardan sarkan rengarenk çiçekler, limanda duran irili ufaklı teknelerle Assos masal kitaplarının sayfalarından ödünç alınmış gibiydi.

Beyaz soslu levrek, kalamar, ahtapot ve karidesten oluşan mönü masaya geldiğinde, gözler parladı. Kadınlar neşe içinde yemeklerin tadını çıkarırken Sude’nin bakışları karşılarında belli belirsiz seçilen Midilli adasına takılmıştı. Assos’a her geldiğinde içini saran hüznün yine Sude ile beraberdi. Buraya Ateş’le de her gelişinde bu hüznü tüm benliğinde hissedirdi. Tüm cıvıltısına, tüm kalabalığına, tüm hareketliliğine rağmen Assos Sude için hüznün demektir...

Derin, “Ateş’le buraya ilk geldiğinizde sana bir pembe elbise almış ve sen de sanırım bu restoranda ona bir şiiri yazmışsın. Ne olur o şiiri okusana, ben buraya her gelişimde senin o şiirini hatırlıyorum ve içim ürperiyor. Hadi ne olur?...” dediğinde, diğer kadınlar da hep bir ağızdan, “Hadi hadi,” diye ısrar etti.

Sude o şiiri şu anda oturdukları masada yazmıştı. Ateş’le birlikte, Ocak ayında, bir haftalığına buraya kaçmışlardı. Liman bomboştı, sokaklardaki kedi ve köpekler bile onları rahatsız etmemek için etrafta dolaşmaz olmuşlardı. Hava kışa inat bahar tadındaydı. Bu masada otururlarken, burayı çok sevmesine rağmen neden içinde hüznün uyandığını konuşurlarken yazmıştı o şiiri Sude. Ateş’in ona aldığı pembe elbise üzerinde, pembe elbiseyi giyerken hissettiği hüznün teninde. Neden hüznün sorusu ikisinin arasında dururken yazmıştı o şiiri... Hatırlamaması imkânsızdı, çünkü hüznün onun en iyi arkadaşıydı.

Kadınlar Sude’ye baktılar. Sude Midilli’ye. Kadınlar Sude’yi dinlediler. Sude kendini.

*‘Hüzün’ pembe, ipekli, tiril tiril askılı bir elbise olmalı
Herkesin giymek isteyeceği kadar güzel ve çekici
Ama her bedene uymayan...*

*‘Hüzün’ pembe, ipekli bir elbise olmalı
Giyenlerin kolay taşıyamayacağı
Ama taşıyabileni farklılaştıran...*

*‘Hüzün’ pembe, ipekli bir elbise olmalı
Tenini çıplakmış gibi hissettiren
Tenini hissettiğinde adamı özlettiren...*

*‘Hüzün’ pembe, ipekli bir elbise olmalı
Bir kere giydikten sonra teninin bağımlısı, tenine bağımlı
Varoluşunun bir parçası...*

‘Hüzün’ çok sevdiğin bedenini örterken tenini soyan

Pembe bir elbise olmalı...

'Hüzün' pembe, ipekli, tiril tiril askılı bir elbise olmalı

Hediye paketiyle adamdan kadına sunulan...

Sustuğunda gözleri dolu dolu olmuştu. İçinden akan sıcaklık Ateş olmayınca hemen soğuyordu. Sude hüznü bile Ateş olmadığında eksik yaşıyordu...

OTUZ

Akşam yemeğinden sonra yine hep beraber Sude'nin terasındaydılar. Sude, "Bu gece, harika bir incir tatlısı yiyeceğiz," derken özellikle Seniha'nın gözlerinin içine bakmıştı. Tatlı yediği anda kusan, tansiyonu düşen Seniha, Sude'nin bakışından korktu. Gece gece incir tatlısı yemek...

"Millet, dolunay bu gece büyüleyici." Çakıl ellerini başının altına koyup uzanmış, kayan yıldız olursa dilek dilemek için beklemekteydi.

Dolunay, gecenin güçlerinin şiirsel ve esin verici metaforu... Dişilik ilkesinin sembolü... Yuvarlaklığı ve tamlığı ile çağlar boyunca kadının gebelik ve analık potansiyelinin eksiksiz ifadesi, dolunay... Dolunaylı gece, gecelerin en 'dişil'i terastaki kadınlara cinsiyetlerini tekrar hatırlatıyordu.

“İç güdüleri yöneten Ay.

Etkiler hem kadınları, hem de adamları.

Bilmez adamlar ayın kölesi olduklarını.

Tıpkı ayın dengi olan kadınların bilmedikleri gibi ayın efendisi olduklarını...” diye mısralar uyduran Çakıl, “Homer-
os, bak ben de senin gibi döktürebiliyorum. Bilmem duya-
biliyor musun?.. Kızlar, hiç de fena değilim değil mi?” diye
sordu.

Bir ara ortadan yok olan Ada elinde tabaklar ve incir tat-
lısı ile terasa gelince Seniha otomatik olarak irkildi. Hepsi
de onun tatlı yiyince fenalaştığını, kustuğunu biliyordu. Bu-
güne kadar hiç ısrar etmediklerine göre bu gece de ısrar et-
mezlerdi, herhalde. Seniha’nın midesi bulanıyordu...

Sude bir tabak incir tatlısını eline alıp, yanına gittiğinde
Seniha öğürmeye başladı. Sude bir tane incir tatlısını, “Ha-
di güzelim, ağzını aç, bir sorun olmayacak, korkma, kendi-
ni bana bırak,” diyerek Seniha’ya yedirdi. Yutkunmak isti-
yordu ama sadece öğürüyordu. Midesi bulanıyordu... Seni-
ha kusmaktan korkuyordu... Midesi...

Bir eliyle Seniha’nın midesini diğer eliyle de ensesini tu-
tan Sude, “Ağzında sadece şekerin tadını hisset,” dedi. Se-
niha’nın gözünde yaşlar, midesinde dayanılmaz bir bulantı
ve burnunda hissettiği o ekşimsi koku... Koku ve şeker ta-
dı...

Midesi çok bulanıyordu. Koku ve şeker tadı... Ağzındaki
hafif yumuşaklık... Koku... Başını bastıran elin baskısı... Ko-
ku... Şekerin tadı...

Seniha kusmak istese de sadece ve sadece öğürebiliyor-
du. İncir tatlısının şekerli tadı. Seniha’nın zayıf ve ince be-
deni yaralı bir yavru kuş gibi çırpınıyordu. Baş dönüyor,
midesi bunalıyordu. Kokulara çok hassas olan burnu yıllar
öncesindeki o ekşi kokudan bir türlü kurtulamıyordu. Ekşi
kokuyordu...

Seniha öğürtülerine paralel olan titremelerinin sarsıntısında, kendini kaybetmekten korkuyordu. Küçük oda, evin en dibindeki küçük sandık odası, sandık odasına sinen lavanta kokusu. Lavanta kokusu ve Seniha'nın annesi... Lavanta kokusunun güvenliği ve ekşimsi kokunun yarattığı korku...

Oda loş, bir beden var ama kimliksiz... Başını bastıran elin kemikli olduğunu biliyor. Baş ağıyor... Başını bastıran el ve lavanta kokusunu bastıran ekşi koku... Yumuşaklığa bezenmiş şekerli tat... Hayır!... Seniha oradan çıkmak istiyor. Tekrar annesinin lavanta kokusunu duymak istiyor... Seniha koşarak kaçıyor...

Odasına kaçıyor, yatağına sığınıyor, yastığındaki lavanta kokusu, annesi... Lavantanın güvenliği, midesi bulanıyor... Midesi bulanıyor ama lavanta kokusunu içine çekiyor. Midesi bulanıyor ağzındaki şekerli tat... Lavanta... Lavanta... Lavantanın kokusuyla uyuduğunu artık hatırlıyor...

Sude, Seniha'nın sarsılan bedenini sakinleştirmek için onu kucağına yatırdı. Yüzünü okşarken, "Hepsi bitti, bebeğim, hepsi geçti," dedi. Seniha biraz sakinleşince içeriye geçen Sude yanında küçük bir şişeyle geri döndü. Lavanta yağı... Şişeden parmağına bir damla damlattıktan sonra yağı Seniha'nın burun deliklerinin altına sürdü. Lavanta kokusu... Güven... Annesinin kokusu...

Seniha hıçkırıklarına rağmen, bedeninin gevşediğini biliyordu, lavanta kokusu ile yavaş yavaş uykuya çekiliyordu. Lavanta kokusu... Sude'nin, onun yüzünü okşayan yumuşak elleri. Lavanta kokusu... Sude'nin, "Seni çok seviyoruz. Hadi biraz uyu," diyen güven veren sesi... Lavanta kokusu...

"Hep aynı hikâyenin değişik versiyonları gibi, ne kadar acı değil mi?" Ada yine öfkelenmişti. Kadınların travmalarını her dinleyişinde 'Ware House' projesini yapma isteği geçici bile olsa depreşiyordu. Bunları yapanların ellerini kol-

larını sallayarak yaşamlarını sürdürürken, bunlara maruz kalan kadınların bütün ömürlerinin korku, suçluluk ve değersizlik içinde tükenmesine isyan ediyordu.

Ada'nın aklından geçenleri anlayan Çakıl ortamın ağırlığını biraz olsun dağıtmak için devreye girdi. "Şimdi size Ada'nın travmasının açıldığı zamanlarda ürettiği 'Ware House' projesini anlatacağım," derken oturduğu yerden kalktı ve sessiz sinema oynarmış gibi ellerini kollarını kullanarak anlatmaya başladı.

"Güneşin kavurduğu çorak bir arazinin ortasında kocaman bir hangar. İçerisi üç tarafı galerili boşluklar ve hareketli bantlardan oluşuyor. Tavan boyu yedi metre kadar. Ware House'a yaklaştıkça uzaktan duyulan melodi, içeride kulak zarlarının üzerinde çınlayan işkenceye dönüşüyor.

"Wellcome to the jungle... Wellcome to the jungle..."

"Galeriden içeri girdiğinizde, boynundan kancaya asılmış bedenleri dönen bantta sallanırken görmenin şaşkınlığı.

"Wellcome to the jungle... Wellcome to the jungle..."

"Başına ne geleceğini pek de kestiremeyen erkek müsvettelerinin bedenleri kusursuz sistemin parçası olarak dönmekte. Bir nolu bant, iki nolu bant, üç nolu bant... Tüm bantlar fabrika estetiğinde. Dünyanın koordinatörünün, işkence odası planlarken bile estetiğin ve kusursuzluğun önemini yadsınamasının ayrıca altını çizerim.

"Neyse tüm bantlar fabrika estetiğinde işlemeye başladığında, müziğin ritmine karışan, bantlar arası selamlaşmalar...

'Selam hocam sen de mi?'

'Sorma abi ben de,'

'Üç nolu banttasın ha, helal olsun!'

"Proje Ware House, ama kullanılan sistem, mezbahalar da sadece kafaları kopan hayvanları astıkları sistemin benzeri. Çıplak beden... Çengel... Yürüyen bantlar...

“Turnikeleri geçince üç ayrı elips bant, kancaları boşta dönmekte. Girişleri yapılan erkek müsvetteleri endişeli bir bekleyiş içinde...

‘Wellcome to the jungle... Wellcome to the jungle...’

“Kadınların gözleri önünde soydurulan erkek müsvette-lerinin çıırılçıplak kalan bedenleri. Otomatik olarak organını kapatan ellerinin komikliği. İki asistan ciddiyetini bozmadan erkeğin bedenine bakar. Özellikle organını kapatan ellerini çekerken gözlerinin içine küstah küstah bakmayı da ihmal etmez. Karar verilmiştir, iki nolu turnike. Galeri katından seyreden bir çift göz onaylar, tamam iki numara...”

Çakıl’ın sözünü kesen Ada, “Tamam, böyle bir projeyi düşündüm ama dinlerken ben bile ürktüm. Nasıl bir öfke ise o zamanlar yaşadığım...”

“Yani ben bu fikri çok beğendim,” diyen Beyza, Çakıl’ın anlattıklarını düşünürken hoşuna gittiğini yadsımıyordu.

“Gerçekten de bir jungle, Ada senin öfkenden korkulur,” diyen Aysu da görüntü kafasında canlandığında gülümsemeden edemedi.

Seniha bir çocuk kadar masum uyumaya devam ediyordu. Sude bir yandan onun saçlarını okşarken bir yandan da bu projeyi ilk duyduğunda ne kadar çok eğlendiklerini düşündü. Uzun bir süre bu proje hepsine iyi gelse de hâlâ daha ‘Wellcome to the jungle’ çaldığında katılarak gülseler bile, şiddetin doğurduğu şiddeti tüm benliklerinde yaşamak ürkütücüydü. Şiddetin anlayışa dönüşmesi ise ancak var oldukça, anladıkça, kabul ettikçe mümkün olabiliyordu. Ancak kendini dönüştürebilen, şiddetin öfkesini de anlayışa dönüştürebiliyordu. Güçlendikçe, anladıkça silahsızlaştıkça da ‘Wellcome to the jungle’ çocukça bir fantezi olarak sadece gülümsetiyordu.

Seniha gözlerini açtığında ilk önce nerede olduğunu bilemedi. Karşısında parlayan dolunay, saçlarını okşayan el, lavanta kokusu...

Derin'in, "Nasıl oldun?" sorusu ile ancak nerede olduğunu anladı. Neler olduğunu da... "Ama neden?" sözcükleri ağzından öylesine masum dökülüvermişti ki tüm kadınların içleri burkuldu.

"Özel bir nedeni olmadığını sen de biliyorsun. Nedeni yok, nelere mal olduğu var," diyen Derin gözlerinden akan yaşları silerken, daha fazla konuşmak istemedi.

Sude anlatmaya başladı. "Seniha Adana'nın gecekondu mahallelerinin birinde doğmuş. Babası geçici işlerle evin geçimini sağlayan ama bir yandan içki içen, huysuz bir adam. Annesi ise her zaman kaderine lanetler yağdıran ve çocuklar doğuran bir kadın. Annenin en büyük tutkusu lavanta... Lavanta kolonyaları, dolaplara konan kurutulmuş lavantalar, pazardan alınan lavanta yağları. Temizlik ve lavanta...

"Seniha üçüncü çocuk, en büyük abi, sol bir örgüte üye olduğu için yıllar önce yurtdışına kaçmış, ondan haber alan yok. Seniha dört yaşına geldiğinde abla evlenmiş, kocası ile Mersin'e yerleşmiş. Orada bir kantin açmışlar ama ucu ucuna geçinebiliyorlar. Seniha'nın evleri sürekli kalabalık, giren-çıkan komşular, onların çocukları, babasıyla tavla oynamaya gelen amcaları... Buraya kadar anlattıklarımı ekleyeceğin var mı?" dedikten sonra "hayır" anlamında kafasını sallayan Seniha'yı uzandığı yerden kaldıran Sude, "Şimdi senin devam etmeni istiyorum. Altı yaşındasın. Annen alışverişte, baban kahvede, evde tek başına bez bebeğinle oynuyorsun. Gelen adam önce babanı soruyor, sonra anneni, sonra sana bir şey soruyor."

Sude sustuğunda Seniha'nın yüz kasları da gerilmiş, gözlerini kapatıp, yüzünü ekşitmişti. "Sen kendi kelimele-

rinle devam et,” derken Sude’nin sözleri tartışmaya açık değildi.

“Bana şeker yalamak ister misin dedi? Aslında tatlı sevmeyen bir çocuktum, şeker falan da aramazdım ama nendense, ‘Şeker yalamak ister misin?’ derkenki yüz ifadesi beni meraklandırmıştı. ‘Olur,’ dedim. Beni sandık odasına götürdü, niye oraya gittiğimizi anlamamıştım ama soru sormadım. Oda loştu, yere oturdu, ben şeker bekliyordum. Sonra bana çömel dedi ve kafamı bacaklarının arasına doğru bastırdı. Kafam acımişti. Ekşi bir koku... Garip bir şeker tadı... Yumuşak bir et parçası...

“Nefes alamıyorum... Ekşi koku.. Seniha tekrardan geçir-meye başladı. Başım acıyor... Ekşi koku midemi bulanıyor... Öğürmeye başladığımda adam kafamı itiyor... Bana öyle bir bakıyor ki, öyle bir bakıyor ki. Çok korkuyorum... Çok kötü bir şeyler oldu... Bana çok kötü bakıyor. Midem bulanıyor... Arkama bile bakmadan, nefes nefese odama kaçıyorum.”

Yeniden hıçkırarak ağlamaya başladı. Tüm kadınlar onu sakinleştirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Seniha ilk defa yanında onu anlayan kadınlar olduğunun farkındaydı. Seniha bunca yıldır ilk defa anlaşılıyor, kabul ediliyor ve seviliyordu. Seniha ilk defa yargılanmıyordu. Seniha anlatmak, anlatmak, anlatmak istiyordu.

“Aslında bunları dün hatırlamıyordum. Bildiğim altı yaşından sonra tatlı ve şekerli hiçbir şey yiyemediğimdi. Tatlı yediğim anda midem bulanıyor ve hemen kusuyordum. Tatlının kokusunu duymak, bazen görmek bile öğürmem için yetiyordu. Ürkek bir kızdım, bana birisi kötü kötü baktı mı, korkudan öleceğimi düşünüyordum. Bana bakılmaması, bana bağırılmaması için de ne derlerse yapıyordum. Buna rağmen arada sırada bile olsa babam içtiğinde savurduğu tokatlardan annem gibi ben de nasibimi alıyordum. Ortaokulu bitirmiştım. Liseye gitmek istiyordum.

“Lise için kayıtların başladığı aydı, hiç unutmuyorum ve ben daha yeni on beş yaşına basmıştım. Yemekteydik, babam rakısını içerken bana dönüp, ‘Sen hepimizin hayatını kurtaracaksın,’ dedi. Babamın sözleri beni çok mutlu etmişti. Babam bizim hayatımızı kurtaracaksın dediğine göre beni liseye yazdıracak diye düşünmüştüm. Tam boynuna sarılacağım sırada babamın konuşmasına devam ettiğini fark ettim. ‘Seni evlendiriyorum. Bizim inşaatın kalfasının akra-baları. Almanya’da yaşıyorlar, yani zenginler. Oğlanı gördüm, efendi, on sekiz yaşında. Oğlanın ailesiyle birlikte yaşayacak, namuslu bir ailenin kızını arıyorlar. Almanya’ya götürecekler. Ailesiyle birlikte oturacaksınız. Para biriktirebilmek için. Yarın seni istemeye gelecekler.’ Duyduklarıma inanamamıştım. ‘Ama baba ben okumak istiyorum,’ dediğimde babam bana öyle bir bakmıştı ki, o bakış, o korku...

“Sonra beni onunla evlendirdiler ve evlendiğim gün apar-topar Almanya’ya gittim. İlk gecemizde Almanya’daydık ve ben çok korkuyordum. Odaya girdikten sonra kocam bana, ‘Soyunsana ne bekliyorsun,’ diye bağırınca elim ayağıma dolandı. Üstümdekileri çıkarıp yatağa yattığımda korkudan tir tir titriyordum. O da soyundu ve sonra üzerimdeki ağırlığından başka bir şey hatırlamıyorum, bir de ter kokusunu, leş gibi ter kokuyordu...

“Ekşi kokusunu anımsatan ter kokusu... Korkunç canım acıyordu ve kocam sürekli küfür ediyordu, aç bacaklarını diye. Bacağım açıldı ve çok canım acıyordu ama o ısrarla, ‘Aç orospu aç,’ diyordu... Neyi açmam gerektiğini bilmiyordum ama yüzümde patlayan tokatlar birbirini ardına indikçe ölmek için dua ediyordum. Neydi suçum, neyi yanlış yapmıştım bilmiyordum ama o gece tüm vücudum çürüye-ne kadar dayak yemiştım. Sonra da bayılmışım...”

Seniha ara verdiğinde diğer kadınların içleri üşüdü. Seniha’nın o sessiz, ürkek ve hep yokmuş gibi davranışları

şimdi Beyza ve Aysu için daha farklı bir anlam ifade ediyordu. Seniha'nın ince ve zayıf bedenine sığdırdığı acılar tüm kadınları etkilemişti. Onun hikâyesini dinlemek, onu sarıp sarmalamak ve ona yardımcı olmak...

“Her yerim mosmor olduğu halde beni doktora bile götürmediler. Çünkü eğer doktora götürürlerse dayak yediğim ortaya çıkabilirdi. Dayak Almanya’da ciddi problem demekti. Kayınvalidem kadın olduğu için beni anlar sanmıştım ama yanıldığımı fark etmem uzun sürmedi. O sabah bana, ‘Adam gibi karı olsaydın dayak yemezdin. Yoksa kız mı değilsin?’ dediğinde nasıl bir cehenneme düştüğümü anlamaya başlamıştım.

“Dayaklar hiç bitmedi, bir hafta sonra kocam zorla bana sahip olmak istemişti. Bacaklarımı ne kadar acarsam açayım yine içime girememişti. Krem sürdürerek ve beni dövecek sonunda muradına ermişti. Çarşıfta bulanan kan benim masumiyetimi göstermişti ama bu hiçbir şeye son vermemişti. Korkum daha da artmıştı, daha da kapanmıştım. Onun benimle birlikte olduğu her gece, yediğim tekmeler, tokatlar ve küfürlerle sona ermişti. Kocamın içki müptelası ve kumar hastası olduğunu anlamam da uzun sürmemişti. O işe gidince, kaynanamın eziyetleri başlıyordu. Bir süre sonra o da beni dövmeye başlamıştı. Sürekli intihar etmeyi düşünmüştüm. Bunca eziyeti hak edecek ne yapmıştım? Ne yapmıştım da tüm bunlar başıma gelmişti.”

On beş yaşında bir çocuğun bunları yaşamasına çanak tutan bir toplumda yaşamaktan utanç duyuyordu kadınlar. Seniha sadece şimdi duydukları bir örnekken onların duymadıkları kim bilir ne trajik öyküler içinde ne yaşamlar yitip gidiyordu ve sessizliği erdem bilen toplum tüm bunları görmezden gelebiliyordu. Bu nasıl bir nefretti, bu nasıl bir yok oluştu ki, tüm yok olanlar görmezden gelinebiliyordu. Nasıl? Nasıl? Nasıl?..

“Kocam bir süre sonra sarhoş olduğu için işten atıldı. Kumar borçları birikiyordu ve sonunda benim çalışmama karar verdiler. Oraya gideli altı ay olmuştu ama tek sözcük Almanca bilmiyordum. Beni bir Türkün restoranına soktular. Temizlik yapıyordum, tuvaletleri temizlemek de işimin bir parçasıydı. Hem çok ağır şartlarda çalışıyordum hem de çok az para alıyordum. Kendime hırs yaptım ve Almancaı öğrenmeye başladım. Bir süre sonra aynı yerde garson olarak çalışmaya başladım. Almancam da ilerlemeye başlamıştı. Ama evdeki koşullar tüm ağırlığıyla devam ediyordu.

“Sonra hamile kaldım, belki çocuk aramızı düzeltir diye düşünmüştüm. Oğlum kocamdan yediğim dayakların sonucunda yedi aylık doğdu. O doğduktan kısa bir süre sonra işimi değiştirdim. Daha iyi para alıyordum. Bir Almanın restoranında garsonluk yapıyordum. İki sene olmuştu, Almancaı tamamen sökmüştüm ve o restoranın sahibinin desteğıyle İngilizce öğrenmeye başladım. Bana paramın tamamı da vermiyor bir kısmını bankaya yatırıyor. Oğlum dört yaşına gelene kadar o cehennemde yaşamaya devam ettim.

“Türkiye’ye dönecek parayı biriktirdiğimde ise, ‘Babam para gönderdi torununu ona götüreceğim,’ diyerek oradan kaçtım. Ben Türkiye’de on beş gün kalacaktım sonra kocam beni gelip alacaktı. Türkiye’ye gelmeme ses çıkarmadılar, çünkü olanları babama anlatacağımdan korkuyorlardı. Türkiye’ye döndüğümde babamlar beni görünce şok geçirdiler.

“Gözlerimin altı morarmış, yirmi bir yaşında değil orta yaşın üstünde gösteriyordum. Tüm vücudumdaki çürükler ise saklanacak gibi değildi. Babama olanları anlattığımda, ‘Seni o cehenneme ben attım,’ diyerek ilk defa ağladı. ‘Ama kal diyemem, sana ve çocuğına bakamam,’ dediğinde, ‘Siz

oğluma bakın, ben çalışıp size de bakarım,' diye yalvararak onları razı edebildim. Kocam beni almaya geldiğinde babam göndermedi. Boşanmam bir sene sürdü. Bu arada ben de bir tatil köyünde animatör olarak çalışmaya başladım. Maaşımın bir kısmını kendime harçlık olarak ayırıp geri kalan tüm paramı babamlara gönderiyorum ki oğluma iyi baksınlar. Oğlumu çok sık göremiyorum, çünkü yaz-kış çalışıyorum ve gidiş-geliş parası bile benim için çok tutuyor.”

Sözlerini derin bir iç çekişle bitirdiğinde gözlerinden sicim gibi akan yaşlar sanki diğer kadınların yüreklerine akıyordu. Çocuk Seniha, çocuk Seniha'nın annesiz çocuğu...

VE KADIN VE ADAM...

Kadın için belki de en zor olan boşlukta olmaktı. Boşluğun içinde, boşlukla beraber ama dopdolu olmak ve susmak...

Kadının artık içi acımıyordu, içi bağırmıyordu, içi bunalmıyordu hatta öfkelenmiyordu bile. Sadece boşluğun içindeki suskunluğu Kadına ağır geliyordu ve Kadın konuşamıyordu...

Değişmeyen tek gerçeği olan gözyaşları da artık Kadını boşluktan çıkaramıyordu, çünkü gözyaşları da şimdi boşluğa akıyordu.

Anlamak, anlatmak, konuşmak, ispat etmek, düşünmek, bulmak, yorumlamak; mekler ve maklar üstüne sürüp gi-

den yolculuđuna alıřtıđını dűřűnen Kadın için son bir durak daha vardı: Susmak... Son durak susmak...

Artık hiçbir şeyin eskisi gibi olamayacağını biliyor Kadın. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, ne sevgiler, ne acılar, ne de ayrılıklar ve Kadın hiçbir şeylere bakarak öylece suskun kalacak...

Kadın bundan sonra; Adam için, Adama dair, Adama bile susacak... Bilmenin ağırlığını suskunluğuna yűkleyecek. Kadın için tűm ağırlıkları artık sessizlik taşıyacak ve Adam belki o zaman biraz daha anlayacak ama Kadın artık konuşmayacak...

Kadın Adamın içindeki Adamı bir daha Adama anlatmayacak. Kadın Adamın içindeki sevgiyi ortaya çıkarması için artık Adamı zorlamayacak. Kadın artık Adamı hiçbir şeye ikna etmek için çaba sarf etmeyecek. Kadının Adama her şeyden çok olan sevgisine artık suskunluk eşlik edecek.

Kadın űzerine kaynar su dkűldűkten sonra hařlanan çay gibi hissediyor kendini. İyice hařlandıktan sonra Kadın demlenecek ve kıvama gelecek. Ve Kadın yine unutmayacak bir sene öncesini, beř sene öncesini, önceleri unutmadıđı gibi, bugűnleri de unutmayacak. Adam konuřmasını istese bile Kadın artık anlatmayacak, ama zamanı geldiđinde Adama, iyi demlenmiř bir bardak çay sunacak.

OTUZ BİR

Kadınlar dokuz günün bu kadar çabuk geçmiş olmasına inanamıyorlardı. Dokuz gün aslında dokuz ay gibi yaşanmıştı, belki de dokuz gün, dokuz saniye olarak tüketilmişti. Dokuz gün onların tüm varoluşlarına dokunmuştu. Dokuz gün onların tüm yokoluşlarına şahit olmuştu. Dokuz günde, tüm kadınlar dokuz kere doğmuş, dokuz kere doğurmuştu...

Hep birlikte Sude'nin odasında son çaylarını içerlerken, içlerinde oluşan burukluğun midelerindeki kasılmalarını hissediyorlardı. Buraya gelirken birbirlerine ne kadar yabancılarsa, burada geçen günler de onları birbirleriyle o kadar bütünleştirmişti. Dokuz gün, kadınların yaşamı yorumlama biçimlerini değiştirmeye yetmişti.

Seniha, “Buraya geldiğimizden beri her şey öylesine inanılmaz geliştiki, buradan gitmek istemiyorum. Şu anda hep bildiğimi düşündüğüm dışarıdaki yaşama kendimi çok yabancı hissediyorum. Hatta belki biraz da korkuyorum. Hepinize öylesine alışmıştım ki...” derken gözleri doldu.

“Kendini yabancı hissetmen çok doğal çünkü sen eski sen değilsin. Ancak korkmana hiç gerek yok çünkü burada hepiniz çok güçlendiniz. Dışarıdaki yaşamla baş ederken artık sizi geçmişiniz veya korkularınız yönetmeyecek. Kim olduğunuzun farkına vardıkça ne kadar güçlendiğinizi de anlayacaksınız, o nedenle sakın korkma. Hem yarın buradan ayrılacaksınız ama bizlerden hiç kopmayacaksınız. Hatta sizler yeni kadınlar bulup onlara yardımcı olacaksınız, belki aralarından seçtiklerinizi bizlere göndereceksiniz. Burada sadece bizleri gördünüz ama İstanbul’da Ada’nın, Derin’in ve Çakıl’ın, yolculuk yaptıkları dörder kızları daha var. Türkiye’nin farklı farklı yerlerinde yolculuklarını tamamlamış ve başka kadınların yolculuklarına yardımcı olanlar var. Kadınlar dalga dalga yayılıyor ve yayılmaya da devam edecek. Ama en önemlisi bizler hep sizlerin yanında olacağız.” Sude’nin sesi öylesine samimiydi ki, gözlerinde parlayan sevecenlik...

Beyza, “Bana dokuz gün içinde bu kadar değişebileceğimi söyleseler asla inanmazdım, asla!...” dedi.

“Aslında kafanızı karıştırmak istemiyorum ama değişimle ilgili birkaç şey söylemek istiyorum. İnsanlığın gelişimi değişimin sürekli olmasıyla sağlanmıştır. Değişim bir birikim sonucunda olurken aynı anda ilerdeki değişimlere de kapılar açılmaktadır. Farklı kapılar, farklı olasılıkları sembolize eder. Farkındalıkla seçilmiş olasılıklar değişimi sağlarken, gelişim süreci de devreye girmiş demektir. Farkındalık dışında tesadüfen yaşanan değişimler ise kalıcı ola-

maz.” Sude sustuğunda, tüm kadınlar onu dinlemek için oturdukları yerlere iyice yerleştiler.

“İnsanlık tarihi ölçeğinde baktığımızda hepimizin yaşam süresi zaman olarak bir anlam ifade etmeyebilir. Ancak değişimimiz gelecekteki gelişmelerin tetikçisi olacaksa, varoluşumuzun anlamı ortaya çıkar. Bu, kendimizi bir misyona feda etmemiz gerekir anlamına gelmez. Yaşamımızı önce kendimize yararlı ve keyifli hale getirmeliyiz ki, bundan hem çevremizdeki insanlar etkilensinler ve yararlansınlar, hem de geleceğe aktarılacak birikimin bir damlasına katkıda bulunmuş olalım.”

Ada, heyecanlandı. “Biz kadın olalım ki, erkekler var olabilsinler. Erkekler var olsun ki, biz kadınlığımızı yaşayabilelim.”

Beyza, daha da heyecanlıydı. “Senin söylediğin şekilde var olan erkekler nerede acaba?..”

Çakıl, neşeli bir sesle, “Şekerim, belirli bir adresleri yok. Ancak elindeki mevcut malzemeyi işleyerek yaratabilirsin,” dedi.

“Nasıl yani?..”

“Gerçekten kadın olan bir kadın, seviştiği erkeğe öyle bir haz yaşatır ki, o hazzı yaşayan erkek farkında olmadan değişim sürecine girmiş olur.”

“Değiştirmek istediğiniz adamı yatağa atın. Değişiyorsa yataktan çıkartmayın. Değişimini kabul etmekten kaçırıyorsa yataktan atın!..”

“Bir karar verin, yatağa giren adam değişiyor mu, değişmiyor mu? Ya da bazıları mı değişiyor? İstanbul’a döndüğümüzde ona göre davranalım.”

Ada, “Haklısın,” dedi. “Yatağa sadece bir adamla girmiyoruz. Yatağa o adamın tüm sülalesi ile giriyoruz. Nasıl kadınların travmaları varsa, erkeklerin de çeşitli nedenlerden ötürü travmaları var. Aslında temelde hepsi değişir ama değişir-

me gösterdikleri tepkiler farklı olur. Senin kadınlığını kabul ederse yatakta kalır ve erkekliğinin keyfini yaşar. Bazıları senden korkar ve kaçar. Yaşadıklarını inkâr eder. İşte bunları yatağınızda asla tutmayın. Dırdırlarıyla insanı bezdirirler.”

Aysu şaşkındı. “Yani sürekli denemek mi gerekiyor?”

Derin, “Bu iş o kadar mekanik değil,” diye açıkladı. “Önünüze gelenle yatağa girin demiyoruz. Ya da hadi erkekleri değiştirmek için sırayla yatağa atalım gibi bir mantık söz konusu değil. Tabii ki sevdiğiniz, ilgi duyduğunuz, onunla olmaktan keyif aldığınız bir adamsa, yatağınızı, kalbinizle birlikte paylaşın. Tüm bunlara rağmen değişime direniyorsa değişmez, uğraşmayın...”

“Ya gene de seviyorsak?”

“Sevmeyin o zaman! Şaka yaptım. Seversin ve yaşarsın. Yaşarsın ve görürsün, sen onu değiştirmek isterken o seni değiştirmiş olur. Üstelik bu senin tercihinle olmuş demektir. Bunu yaşamak da en doğal hakkın,” diyen Çakıl, kahkahalar atarak, “Sonradan gelip bize zırlamamak şartıyla...” diye sözlerini tamamladı.

Beyza, saçlarıyla oynayarak, işveli bir sesle sordu. “Pe-kiii, adamı yatağa attık, sonrasında ne yapacağız?”

Sude onu yanıtladı. “Cinsellik enerjisi sizi bütün evrenle bütünleştirerek var olmanızı sağlar. Sevişme ritminiz. Nefes alırsınız. Gel-gitleriniz. Manyetik alan alışverişleriniz. Orgazm olmanız. Bedeninizin titremesi ve birbirinize sevgiyle sarılmanız...”

“Yani?..”

“Yanisi yok aslında. Burada hepinize çok basit bir yöntem anlatacağım. Bunu uygulayın, sonuçlarını görün. Yanisini ve sonrasını ileride konuşuruz.”

“Evet bekliyoruz.”

“Anlatacaklarımın hepsini aynı anda ve hiç atlamadan yaptığınız zaman yaşadığınız cinselliğin farkını görebilecek-

siniz. Bir kere hiçbir zaman sevişmeyi oldu bitti halinde yaşamayın. Hem siz hem de sevgiliniz, aç veya tok olmamalısınız. Yani yemek yedikten en az iki saat en fazla dört saat arasında sevişmelisiniz. Bu arada, özellikle yağlı yiyeceklerden ve abur cuburlardan uzak durmalısınız. Gazoz, kola, soda veya bira gibi gazlı içeceklerden de kaçınmalısınız.”

Beyza dayanamayıp lafa girdi. “Bu söylediklerine belki katlanabilirim ama, sakın alkol yasak deme. Sevişmeden önce gevşeyebilmek için alkole ihtiyacım var.”

Sude gülümseyerek, “Artık gevşemek için alkole ihtiyacın olmadığını göreceksin,” dedi. “Yine de alkol almak istiyorsanız, sadece iki kadeh şarap içebilirsiniz. Bu tekniği uygulayacağınız gün başka içkilerden içmemeniz gerekiyor. Ancak içki içseniz de içmeseniz de o gece kadehinizi ya da bardağınızı sevgilinizin gözlerinin içine bakarak tokuşturun. Bunu yaparken de içinizden, ‘Yemekten sonra seninle sevişmek istiyorum,’ cümlesini geçirin ve ona çapkınca gülümseyin. Burada önemli olan yemek boyunca ve yemekten sonra sevişme olasılığınızı hissettirecek bir konuşma yapmamanız.” Susup teker teker kadınların gözlerinin içine baktı.

Kadınlar anlatılanları dinlerken bir yandan da geçmiş deneyimlerini düşünüyorlardı. Daha önce hiçbirinin aklına bu detaylar gelmemiştir. Ya da bunlar detay mıydı?.. Susan ama soran buz mavisi gözler diğer gözlerin tepkilerini izliyordu.

Ada, “Çok uzak ve zormuş gibi gözüküyor değil mi?” diye sordu. “Oysa ne uzak, ne zor. Ve bunları asla ayrıntı olarak değerlendirmeyin.”

Sude devam etti. “Zamanının geldiğini hissettiğinizde, aniden sağ elinizi ensesine koyup kendinize doğru çekerek dudaklarından öpün. Onu sizin soymanız gerekiyor. Ama bunun da bir sırası var. Önce pantolonunu ve donunu çıkar-

rın, ardından gömleğini. Bunları yaparken de onu hissederek okşayın. Siz soyunmayın, onun sizi soymasını sağlayın.”

Aysu isyan etti. “Sıra mı? Bu kadar çok şeyin sırasını aklımızda tutabilmemiz için bize yazılı olarak vermeniz gerekiyor. Tabii bizim de oturup ezberlememiz. Bunların bir kişi tarafından yapılabileceğinden emin misiniz? Ben dinlerken yoruldum!..”

Derin anlayışlı bir ses tonuyla açıkladı. “Bunları çok uzun bir kurallar silsilesi olarak düşünme. Beden bir enstrüman. Sude’nin anlattıkları da bu enstrümanın iyi ses vermesi için yapılan bir akort. İyi müzik dinlemek içinse tüm bunlara değer.” Kadınlar bir kez denerse sonucu görünce algılamalarının değişeceğinden adı gibi emin, devam etmesi için Sude’ye döndü.

“İkiniz de çırlıçıplakken, ayakta ona sarılın. Memelerini onun memelerine sürtün. Yatağa girdiğinizde sırt üstü yatın ve gözünüzü hiç kaçırmadan devamlı onun gözlerinin içine bakarken onu içinize alın. İçinize girdiğinde sağ elinizle onun boynunu tutup tempoya uygun çekerken, sol elinizle de kalçasını kavrayarak kendinize doğru sertçe çekin. Bunu yaptıktan sonra sağ elinizi ensesinden alıp kalçasına koyarak iki elinizle birden kalçasının yanaklarını sertçe kavrayın ve tempoya uygun olarak birkaç kere kendinize çekin. Kavramayı yaptıktan sonra ellerinizi serbest bırakın. Uzun aralıklarla derin derin nefes alın. Bu arada ona birkaç kere ‘sik beni’ deyin. Ardından nefesinizi sıklaştırarak biraz daha hızlı ve kısa aralıklarla nefes alıp verin. Soluklarınızı ve sevişmenin temposunu birbirine uyumlu hale getirdiğinizde sevgilinize de sizin gibi nefes almasını söyleyin. Aynı tempoda nefes alın. Bakalım ne olacak?”

Beyza, “Oooooo, tefrika roman gibi, bunların hepsini aklında tut. Sırayı şaşırmadan uygula. Ve tabii bu arada kendini sevişmeye bırak. Bu iş hiç de kolay değilmiş.”

Ada gayet ciddi bir sesle, “Kolay demedik zaten,” dedi. “Cinsellik öğrenilmesi ve üstünde çalışılması gereken bir bilim derken, şaka yapmıyorduk.”

Sude araya girdi. “Bu yöntem sevgilinizin coşku ile sevişmesini ve onda sizin kadınlığınızın farklı olduğunun algılanmasını sağlar. Ancak bunu yaparken onun hazırlıksız olması ve sevişme beklentisi içinde olmaması çok önemli. Bu tekniği baştan sona bir bütün olarak bir-iki kez uygulamanız yeterli. Sakın ha sürekli yapmaya kalkmayın. Karşınızdaki kişiyle duygusal bir yakınlığınız yoksa bu yöntem işlemez! Deneyin sonra konuşuruz.”

“Peki böyle başka teknikler de var mı?”

“Var ama şu anda sırası değil. İlerde öğrenip uygularsınız.”

“Cinsellik olmasa olmuyor mu? Ben zaten hiç zevk almıyorum ve tüm bunlar benim için çok karışık. Neden illâ cinsellik olmak zorunda?”

“Sen artık eski Seniha olmadığını kısa bir süre sonra göreceksin ve bedenininle olan ilişkinin de değiştiğini fark edeceksin. Cinsellik olmadan bedenin sağlıklı işlemesi mümkün değil.”

“Sude, sen bunları nereden biliyorsun?”

“Önce uygula. Ancak şu kadarını söyleyebilirim, eski zamanlardan beri bilinen bu yöntemler, çeşitli baskılarla unutturulmuş.”

“Peki ama neden?”

“Travmalarınız açılırken sürekli bedeninizin belirli yerlerine dokunduğumuzun farkındasınızdır. Sonra size öğrettiğimiz hareketler. Yapılan masajlar, konan yasaklar hepsi bedeninizle kurduğum ilişkide değişimi sağlamak için. Çünkü sadece bilincinizi değiştirerek kendinizi değiştiremezsiniz. Beden ve bilinç birbirinin ayrılmaz parçalarıdır. Cinsellik değişim yaratabilen bir enerjidir. Bu bilgilerin tamamı

ortaya çıkmış olsaydı ve kadınlar tüm bunların farkında olsaydı dünyayı erkekler yönetebilir miydi?.. Şu anda bunların fazla önemi yok. Önemli olan bedeninizi tanıyıp cinselliğinizi doğal olarak yaşamanız...”

Sude sustuktan sonra bir-iki saniye bekledi. Sanki aklından geçenleri söylemekle söylememek arasında düşünür gibiydi. Söylemeye karar verdi.

“Hepiniz farklılaşıyorsunuz ve bunun farkına vardıkça da gurur duyacaksınız. Ancak bu durum beraberinde yalnızlığı da getirir. Kabul edilebilirliğiniz artarken yalnızlığınızın da arttığını göreceksiniz. Herkes tarafından anlaşıldıkça ne kadar anlaşılmasa da göreceksiniz. Tüm bunları sindirirken de var olabilmenin aslında ne kadar büyük bir sorumluluk istediğini de algılayacaksınız. Lütfen korkmayın ve devam edin. Kendinize ve bedeninize sahip çıkın... Ve hiç unutmayın aslında her şey şimdi başlıyor...”

OTUZ İKİ

Adam
Kadınlar tarafından eli kalbi bağlanmış
Adam
Kadınlarca adamsızlaşmıştı
Adam
Şiirlerinin içinde
Kadınsızlaşmıştı
Kargalar ve baykuşlar uçtu geldi
Lüferler ve balinalar yüzdü geldi
Çiçekler açtı geldi
Rüzgârlar esti geldi
Doğanın dişileri

İnsanların kadınlarına
El verdi
Adam için
Aşk için...

Ateş yatağının üzerinde açık duran bavuluna boş gözlerle bakarken, oturduğu yatağın başucunda yazmıştı bu dizeleri.

Türkiye'ye dönmesi yaklaştıkça dikkati de müzikalinden uzaklaşmaya başlamıştı. Norman'la birlikte iki gün sonra gidiyorlardı. Norman İstanbul'da kalacak, Ateş oradan Edremit'e uçacak ve onu havaalanından Sude alacaktı.

Ateş dolabını açtı. Bavul hazırlamaktan nefret ediyordu. Dolabından çıkardığı tişörtleri, gömlekleri ve pantolonları katlarken, bu işin bir an önce bitmesi için bavulun içine eşyalarını adeta tıktırıyordu. Bavul hazırlamak ona her defasında hiçbir yere ait olmadığı duygusunu vurguluyordu.

Ateş hiçbir zaman, hiçbir yere ait hissetmiyordu kendini. Ne ülkesine, ne yıllardır yaşadığı Londra'ya, hatta bazen bu dünyaya bile ait hissetmiyordu. O boşluğa aitti. Tanımı ve belirginliği olmayan boşluğa...

Gidişleri aslında onu bir yere götürmüyordu, tıpkı dönüşlerinin de onu bir yere getirmediği gibi. Bazen kendini kaplumbağalara benzetiyordu. Kendi kabuğu içinde yaşarken gittiği her yere o kabuğu götürmek zorunda olan kaplumbağalar gibi...

Sude, Ateş'i dört gözle beklerken, Derin Norman'ı, Ada Selim'i, Çakıl da Emre'yi özlemişti. Özlemi yaşayan kadınlar, özleme direnen kadınlar, özlemle var olan kadınlar, özlemlerinde zamanı yitirmişti... Zaman özlemin içinde, özlem zamanın içinde, özlem zamansızlıkta, zamansızlık özlemde eriyip gitmişti.

ZAMAN AKIP GİDERKEN...

Çakıl, Ada ve Derin ofisin kapısından içeri adımlarını atar atmaz, Saba'nın 'hoş geldiniz' çılgınlıklarına alışık, "Seni çok seviyoruz," diyerek birbirlerine kenetlendiler.

Saba bu ofisin en çok aydınlık oluşunu severdi. Güneşin kaybolduğu uzun kış akşamlarında, uzaklardaki deniz ve onu saran binlerce ışık ona sanki bir gemi kamarasından dışarıya bakıyormuş hissini verirdi. Kızların işlerinin başına dönmesi Saba'nın da biraz nefes almasını sağlayacaktı. "Nihayet," dedikten sonra derin bir nefes aldı ve sözünü kimsenin kesmesine fırsat vermeden konuşmaya başladı.

"Hüsnü bey, Zihni bey, Yıldırım bey, Mısır'a bilet, belediye proje onayı, Ali beye tanıtım dosyası, onlarca e-pos-

taya yanıt, kadınların eski kocalarının tehdit telefonları, ayrılan sevgililerin öfkeli postaları... Sizler için bunların hepsine binlerce kere yanıt vermeye razıyım ama sevgililerinizi pırpırlama işini lütfen bana bırakmayın. Özledim diye ararlar, gün içinde ulaşamazlar ararlar, canları sıkılır ararlar, bilgi almak için ararlar, yani size sormadıkları tüm sorular için ararlar... Artık sevgilileriniz tarafından aranmak istemiyorum... Ben kendime sevgili istiyorum.”

Kızlar Saba'nın sözleri bittiğinde onu alkışlayıp, “Söz bir daha yapmayacağız,” dediler, ama aslında tüm olanların yine olacağını biliyorlardı.

Denize bakan cepheye beş kadının odaları sıralanmıştı. En baştaki odada oturan Saba, hem denize hem de tüm ofise hakimdi. Bu nedenle de Saba'nın masası diğer kızların aksine odaya çapraz olarak yerleştirilmişti. Aynı anda bilgisayar ekranını, denizi ve ofisi takip etmek, sürekli ofiste olan Saba için en uygun konumdu.

Kızların odaları camlı-jaluzili seperatörlerle koridor-dan ayrılır, hararetli toplantı saatleri dışında jaluziler hep açık olurdu. En sondaki oda Sude'ye aitti. Böylece hem ofis içi trafiğinden biraz olsun uzak kalabiliyor hem de kızlar ona ulaşmadan sorunları yolda eritmeyi başarabiliyorlardı. Odalar dev bir metal kütüphaneyle toplantı bölümünden ayrılmıştı. Kızlar bu kütüphaneyle hep gurur duyarlardı...

Metal kütüphanenin arkasındaki toplantı bölümünün en can alıcı objesi ise Sude'nin arkadaşı olan bir ressamın yaptığı 2 ye 3 metrelik tablosuydu. Belli belirsiz öfkeli bedenler, yan yana, birbirine karşı, birbirlerinden uzak...

Odalar aynı çizgideki mobilyalarla döşenmişti ama her kadının odası küçük detayların oluşturduğu tatlarla, kendi kimlikleri ve kokularıyla farklılaşıyordu.

Ada'nın duvarına astığı, çeşitli boyutlardaki iş takip pa-

noları, bakraca koyduğu kalemleri, koltuklarının üzerine attığı örtüler ve musk kokusu...

Derin'in masasındaki üç ekran, odasının tavanından salıyan, kendi tasarımı paslanmaz çelik rüzgâr çanı ve sanda-
lağacı kokusu...

Çakıl'ın dünyanın çeşitli bölgelerinden alınmış odanın her yanına serpiştirilmiş taşları, oturduğu koltuğun hemen yanında duran ve ayaklarını uzattığı fıstık yeşili pufu ve aqua kokusu...

Sude'nin Afrika'dan getirdiği heykelleri, puroları ve ya-
semin kokusu.

Sabah 8.30'da hepsi ofiste olur, sabah kahveleri içilip iş programı yapıldıktan sonra ofis yavaş yavaş dolmaya baş-
lardı. Ofisteki diğer çalışanlar bu kadınların güne çoktan başlamış, yapılacak yeni işlerin heyecanı ile dolu hallerine artık alışmışlardı. Yine de bazı sabahlar Ada'yı tüm geceyi ofiste geçirdikten sonra hiç uykusuz çalışırken bulmaya, gün içinde zaman zaman Derin'in içerden yükselen öfkeli sesine, ardından kopan kahkahalara, Çakıl'ın iki müşteriyle birden aynı anda konuşuyor olmasına, Sude'nin yer yarıl-
sa sakinliğini kaybetmemesine hâlâ alışamamışlardı...

Deli gibi çalan telefonlara yetişmeye çalışan sekreter, Saba'nın odasından gelen kahkahalar, Ada'nın talimatlar yağdırmaya başlayan sesi, kızların ofise geldiklerinin de habercileriydi...

Saba hepsinin yürüttükleri işlerle ilgili raporları hazırlamış, onları bekleyen randevuları organize etmiş, aramaları gerekenleri aciliyetlerine göre sıralamıştı. Biriken işler, yetiştirilecek işler, yeni alınacak işler, işler, işler, işler...

Odasına geçtiğinde Saba'nın hazırladığı raporu okuyan Ada bir yandan da, 'Kan emiciler, sizler adam gibi işlerinizi yapıp, sorumluluklarınızı almayı öğrenene kadar size emilecek tek damla kan bırakmayacağım,' diye kendi kendi-

ne söyleniyordu. Raporu okuduktan sonra bir elinde telefonu, diğer elinde kalemi panosunun önünde günlerini organize etmeye başladı.

Derin odasına geçtiğinde kendisine bir kahve aldı ve masasına oturup keyif sigarasını içti. Saba'nın hazırladığı notları şöyle bir gözden geçirdikten sonra odasından çıktı ve çizim yapan mimarlarının yanına gitti. Bir yandan çizim yapan çocuklara talimatlar verirken, bir yandan da Selim'in onlara pas ettiği otel projesiyle ilgili neler yapılabileceğini planlamaya başladı. Talimatlar ağzından çıkarken, Derin otelde yaşamaya başlamıştı bile...

Çakıl odasına girdiğinde ayağını pufuna uzatıp her daim çekmecesinde tuttuğu aynasını çıkardı. Aynaya bakarken, 'Şelalenin suyu yine saçlarımin rengini açtı, yarın Oğuz'a uğramam lazım,' diye düşündü. Aynasını yerine koyduktan sonra Saba'nın arayanlar listesine baktı ve yüzünü buruşturdu. Bir sürü telefon konuşması yapması gerekiyordu...

Saba, hiçbir şey düşünemez hale gelmişti. Telefonlar kilitlenmeli, bilgisayarlar çökmeli, elektrikler kesilmeli, kesintisiz güç kaynağı devreye girememeli...

Odasında tek başına kalan Saba derin bir nefes aldı. Nihayet ofis de nefes almaya başlamıştı. Bakışları denizle buluştuğunda, "Hepsine değer," dedi kendi kendine, "Her şeye değer..."

Çakıl ve Derin'in tat almak, tadın hazzını almak konusundaki ısrarlarını çok fazla anlamasalar da, Selim ve Emre, kadınlara özel bir akşam yemeği organize etmişlerdi. Selim, Emre'ye telefon açmış, "Ben bu sorumluluğun altına giremem abi, kendine iyi bak tribini yeni atlattık, lütfen sen bir yer ayarla," deyince, Emre bir yandan bağıra bağıra gümüş diğer yandan da, "Peki, yemek organizasyon benden ama benim de bir ricam var, Çakıl ve Ada'yı sen alır mısın?"

Kedime yemek ayarlamak için iki dakika da olsa kliniğe uğramam lazım. Bugün hep dışarılarda olacağım ve Roman-tik'in yemeğiyle ilgili Çakıl'a hesap vermek istemiyorum." Bu defa sırtıma sırası Selim'deydi.

İki adam... İki kadın...

Ada'yı seviyorum. Kendime rağmen...

Çakıl'ı seviyorum. Bana rağmen...

Hoş geldin yemeği için gittikleri restoranda gece, deniz ve dördü...

"Eeee anlatın bakalım..."

Ada, Selim'in elini tutup, "Anlattık ya Selim, daha ayrın-tı istiyorsan sabaha rapor yazar, veririm," dedi.

"Bari sen sorma Selim," diyen Çakıl, Ada'ya muzip muzip bakıp gülümsedi... Selim ikfıa olmamıştı. Biraz daha di-renmeye kararlıydı.

"Ama Çakıl, hep böyle diyorsunuz; şu kitabı oku sonra, şu resmi incele sonra, bu filme gidelim, anlatırız. Ben, Sude ile on gün neler yaptığınızı öğrenmek istiyorum; soru bu!"

Çakıl, Ada'nın gözlerinden sözü alıp, her zamanki cilveli göz kırpışları ile anlatmaya başladı. "Ne mi yaptık?.. Her gece sizi düşünüp, her gündüz keşke tüm kadınların da sizin gibi sevgilileri olsa diye iç geçirdik..."

Ada dayanamayıp gülmeye başladı. Selim ciddileşti. "Bir araya geldiğinizde hiç alçakgönüllü olmadığınızı biliyorsunuz, değil mi?"

Çakıl, 'Ada'yı gözünden yakalamanın artık bir manası kalmadı,' diye düşünürken, Ada çoktan konuşmaya başlamıştı bile. "Selim, alçakgönüllü olmak ne demek?"

Emre ile Çakıl şarap kadehlerini kaldırarak, Ada ve Selim'in konuşmasını kesmeye çalışıyorlardı.

Selim yanıt vermedi ama Ada için bu tartışma bitmemişti. "Bak Selim, biz gerçekte ne isek oyuz. Kendimiz gibi olmak ve yaşamak bizim için her şeyden önemli, o nedenle

de neyse oyuz. Alçakgönüllü olmak, mütevazı olmak gibi tanımlar bizi ilgilendirmiyor.” Selim Ada’yı neden sinirlendirdiğini bazen hiç anlayamıyordu. Neden bu kadın diğer kadınlar gibi normal tepkiler göstermiyordu?..

Yemeğin başında hafifçe gerilen hava, daha sonra kendini keyfin rahatlığına bıraktı. Yemekten sonra Emre Çakıl’ın, Selim Ada’nın evine giderken, adamların da kadınların da içleri kıpır kıpırdı.

Derin havaalanına doğru arabasını sürerken, Norman’la ilk karşılaşmaları gözünün önüne geldi. Derin bütün gün süren sunuşunun ardından nihayet iki aydır peşinde koştukları projenin onayını almayı başarmıştı. Yemeğe çıkmak için buluştuklarında Ateş’in, “Eeee, nasıl geçti?” sorusu üzerine bir çırpıda bundan sonra yapılması gereken bütün işleri özetlemişti. Bir an Norman’ın gözündeki şaşkınlığı fark edince, “Canım biraz prosedürü uzun ama aslında topu topu şu kadar bin sterlinlik bir iş,” diyerek güya konuyu hafifletmişti. Yok hafifletememişti, o gözde artık şaşkınlıktan başka bir şey vardı. Derin kendi kendine ‘Hay Allah,’ demişti, ‘Yine korkuttuk.’ Ateş alışık ama ya Norman... Sude’ye telefon etse, “Bu da korktu, n’apıcaz” dese, başka bir şey söylemesine gerek kalmadan, Sude kahkahayı basardı.

Norman, tanıdığı birçok erkeğin aksine kendini kanıtlama çabası içinde değildi. Anlıyormuş, biliyormuş gibi yapmıyor, sözcükleri, cümleleri, soru işaretlerini gerçek anlamlarına ait vurgularla kullanıyordu. Onun için ‘Farkında olmamasına rağmen dilini yalınlaştıran bir zekâya sahip,’ diye düşünen Derin, düşüncelerinin Norman’ın yalınlığından, gözlerinin rengine, şekilli parmaklarına, güzel poposuna kaymış olduğunu fark edince, dağ evinde, Beyza’nın onlara sorduğu soruyu anımsadı... “Bizden de ne rahibe olur ama...”

OTUZ ÜÇ

Ben bir balık olsam
Sen iskeleye oturmuş
Ayakların denizde
Dalgalanırken sular
Denizden başımı çıkartsam
Beni tanır mıydın
Ben bir balık olsam
Mavilerin içinde
Yüzgeçlerimle kıvırtarak kıcımı
Bembeyaz karnımla
Geçiversem önünden
Beni tanır mıydın

Ben bir balık olsam
Ayaklarına sürtünsem
Balık gözlerimle yukarı
Sana baksam
Beni tanır mıydın
Ya da ben balık olmasaydım
Senin yanında otururken
Birlikte baksaydık denize
Beni tanır mıydın
Balıklarda...

Sude'nin başı Ateş'in koltukaltında, derin derin nefes alıyordu. Sude bu bedenin kokusunu biliyordu.

Sude'nin yanağından süzülen gözyaşları, Ateş'in terine karışmıştı. Sude'nin dili, Ateş'in göğsünde, terleri yalıyordu. Sude bu bedenin tadını biliyordu.

Sude'nin elleri Ateş'in kalçalarını ve sırtını okşuyordu. Sude dokunduğu bu teni tanıyordu.

Sude'nin kulağı seviştiği Ateş'in haykırıışlarındaydı. Sude bu sesi tanıyordu.

Sude'nin gözleri Ateş'in gözlerinde yanıyordu. Sude bu tutkulu gözleri tanıyordu.

Sude sadece Ateş'i değil içinde bulunduğu bu ânı da tanıyordu. Yaşadığı ânın kıymetini biliyordu.

Sude ve Ateş dağ evinde, birbirlerinin kollarında, dışarıdaki sanallıktan uzakta gerçekleri yaşıyorlardı. Denizde denizi... Rüzgârda rüzgârı... Adamda Adamı... Kadında Kadını... Ve aşk içinde erimişken aşkı...

Sude kolundaki saate bakarak andan zamana döndü. Kızlar iki saat sonra geliyor, Ateş ise akşam Londra'ya dönüyordu.

OLMADIK GÜNLER...

İda dağlarının tepelerinde otların ve çalılarının baharatlı bir kokusu vardır. Burunlara dalga dalga gelen kokuları bir kere duyanın unutulması imkânsızdır. Görmeye gerek yoktur, kokuyu aldığında kafanı çevirdin mi otlar yanı başındadır.

Bazı günlerde ise hava durgun da olsa, hafif bir rüzgâr da esse otların, çalılarının kokularını hiç kimse duyamazdı. Böyle günlere, yörenin köylüleri 'Olmadık Günler' derlerdi. Olmadık Günler'de sadece otların kokuları kaybolmakla kalmaz, ay da gökyüzünde bulunamazdı. Bulunamazdı ama uzaktan Edremit Körfezine bakıldığında yakamoz denizde olurdu. Yakamoz görünürdü. Ama ay görünmezdi. Başını

kaldırıp gökyüzünde ay'ı aramak 'Olmadık Günler'de boşuna bir çabaydı.

Olmadık Günler'de ırmaklar yukarı, dağlara doğru akar-
dı. Olmadık Günler'de balıklar yukarı doğru yüzerdi. Tatlı
su balığı avlamak isteyen köylüler ırmağın alt kenarında,
"Balıklar dağa çıkmış," derlerdi ama tepelerde balık tut-
maya da teşebbüs etmezlerdi.

Köyün öğretmenine göre; bakkal Mehmet Efendi, muzip-
liğinden mi ne, aşağılarda kepçe ve fileyle topladığı ala-
balıkları geceleri gizlice, kova içinde, dağların tepelerine
taşır, ertesi sabahta köylüleri kışkırtırmış, "Olmadık Günler
gene geldi" diye...

Köyün imamına göre ise; şelalenin oralarda cinler ten-
cere çalmaya başladı mı, anlayacaksın ki 'Olmadık Günler'
başlamıştır. Aklını yitirip ya da sarhoş olup gölet kenarın-
da dolaşmaya kalkmışsan ya cinler seni suya çeker ya da
çarpılıp abuk subuk konuşmaya başlarmışsın.

'Olmadık Günler'de erkek cinler tarlada çalışan ya da
zeytin toplayan kadınları yoldan çıkartıp olmadık işler yap-
tırırlarmış. Kadınlar havale geçirir, oralarını buralarını
açar, hiç utanmazlarmış. Dişi cinler ise erkeklere meydan
okur onlarla sevişmeye kalkarlarmış. Tahrik olan bazı köy-
lüler köyün dul kadınlarının evlerine girmeye kalkar, kadın-
ların üstünde yakalananlar ise, "Vallahi kabahatim yok, cin
çarptı," derlermiş.

Köyün çobanları, akşam vakti, keçileri ağıla götürürken
dağlarda şehir kıyafetli, kravatlı ceketli, üç adamın ellerin-
de bidonlarla ciddi ciddi yürüdüklerini görünce hemen an-
lamışlar, 'Olmadık Günler'in başladığını. Köye döner dön-
mez, önce imama, sonra muhtara ve sonra da kahvedeki
ahaliye haber vermişler. "İşareti gördük, işareti gördük...
Olmadık Günler artık gelmiştir, haberiniz ola, tedbirinizi
eksik etmeyin..."

Olmadık Günler, gelmez gelmez sonra aniden geliverirmiş. Otların kokmaması, ırmakların yukarı doğru akması, kadınların ve erkeklerin tuhaf halleri de olmadık günlerin geldiğinin işaretleriymiş zaten. İşaret alındığında bütün köye haber salınır, gündüz de gece de olsa kimse dışarı  ıkmazmış. Olmadık Günler'de a  kalınsa bile kimse kimseye yiyecek veremeyeceği için kilerlerde her türlü yiyecek sto-ku hazır beklermiş. Evlerinden çıkmayan köylüler bazen günlerce, bazen haftalarca, evlerinde korku için de Olmadık Günlerin geçmesini beklermiş.

Elbette, Olmadık Günlerin bitişinin de bir işareti varmış. Her kim ki dağların yamacında, ya da ormanların tepesinde, ya da denizin ortasında bir alev topu görürse, hemen köylülere ilan edermiş. "Olmadık Günler bitmiştir, gözünüz aydın olsun!..." Alev topu bazen ateş olup ormanları da yakarmış, böyle durumlarda da köylüler, "Ama olsun, şükür ki Olmadık Günler bitmiştir, daha ne olsun.." derlermiş.

Çobanların işareti köylülere bildirdiği o gün, şelaleye çıkan araba yolunda değil de, dağ yollarında    garip adam; terleye terleye, yorula yorula ve k frede k frede tepeye tırmanmaya başlamış. Ancak, geceyarısına doğru, şelaleye gelebilmişler. Biraz soluklandıktan sonra, bu sefer dimdik kayalara tırmanarak olmadık bir işi başarmışlar. Dağ evine, şelale tarafındaki uçurumdan aniden  ıkıvermişler.

Bu sefer yere yatarak, sürüne sürüne eve kadar yanaşmışlar. şişman ve bıyıklı, takım elbiseli ve kareli siyah beyaz gömlek üzerine lacivert kravatlı olanı, bidondaki benzinini evin ahşap kapısına boca etmiş. Diğerleri de peşi sıra giriş kapısındaki güzelim incir ağacına ve eve tırmanıp duvarlarını saran yasemin çiçeklerine, yapraklarına ve dallarına benzin dökmüşler. Üçü de kibritleri  akıp aynı anda alevlere, "Haydi..." demişler.

Evi bir anda kaplayan ateşi uzaktaki köyde evinin penceresinde gizlice dışarıyı gözlemekte olan Hasan Ağa hemen fark etmiş. “Allah Allah, Olmadık Günler bu sefer amma kısa çıktı. Bir gün bile sürmedi,” diye düşünüp, pencereyi açıp köyün evlerine doğru bağırarak. “İşareti gördüm, işareti gördüm. Olmadık Günler bitti!” diye aceleyle, vakit kaybetmeden hemen haykırmış. Olmadık Günler’in bittiğine dair ilk işareti görenin bağırması adettenmiş. Ertesi gün işareti görenin evine mükafat olarak helva götürülmesi gibi...

Bütün köyün erkekleri, kadınları, çocukları kahve önündeki çınarın altına toplanıp dağlardaki alev topunu seyretmişler. Bol bol çay içen erkekler sabaha kadar çene çalıp, “Ohhh, bu sefer de atlattık. Cümlemizi koru Rabbim,” diyerek dua etmişler.

Sabahın köründe, muhtar ve birkaç köylü alev topu kadınların başına düşmüş olmasının kaygısı ile kamyonetle dağ evine gitmişler. Ev, İda dağlarındaki antik çağların diğer harabeleri gibi bir harabeymiş artık. Bakkal, “Dün benden ekmek, su ve sigara almışlardı, gece de alev topu kadınların evine düşmüş...” demiş. Bunca yolu kaygıyla gelmiş köylüler, aramışlar, aramışlar ancak civarda hiç ‘kadın izi’ bulamamışlar. Ne ölü ne de canlı... Sadece çökmüş duvarlar, sadece göçmüş tavanlar ve sadece simsiyah taşlar...

Muhtar, “Kadınlar da bir tuhaftı zaten,” demiş. “İnsanın gözüne, dikine dikine bakıyorlardı. Avratlarımıza da turistlere de benzemiyorlardı,” demiş. Bir köylü ise, “Günahtan ağam günahtan,” diye devam etmiş, “Demek ki çok günahları varmış. Elbet vardır bir hikmeti.” Kadınlarla sık sık karşılaşan çobanlar, “Ağalar, gene de yazık oldu. İyi insanlardı. Ne kötülüklerini gördünüz?” diye karşı çıkmışlar.

Aramışlar, köşe bucak bakmışlar, sonra da kös kös kamyonete doluşup Jandarmaya haber vermek için karakola gitmişler.

Geride ne kalmış ne kalmamış; ne kuşlar bilebilmiş, ne sincaplar, ne de tarla fareleri... Dağlar gene dağmış, şelale şelaleymiş, ırmak ırmakmış ve ağaçlar da ağaçmış. Ama yine de bir eksiklik varmış o gece... Çünkü cırcır böcekleri yokmuş!.. Cırcır böcekleri neredeymiş?.. Dedikoducu cırcır böceklerinin alışıldık dırdırları nereye gitmiş?... Cırcır böcekleri...

Sessizlik dağları kaplamış, şelaleyi bile susturmuştu. Rüzgârın bile canı sıkındı...

Ertesi gün bütün gazetelerin üçüncü sayfasında aynı haber vardı.

İNGİLERE'DE YAŞAYAN MÜZİSYEN ATEŞ TANIR'IN KAZ DAĞLARINDAKİ EVİ YANDI.

KÖYLÜLER EVİN ALEV TOPU DÜŞMESİ SONUCUNDA YANDIĞI KONUSUNDA ISRAR EDERLERKEN JANDARMANIN, EVİN BİRAZ İLERİSİNDE BULUNAN BENZİN BİDONLARI İLE İLGİLİ SORUŞTURMASI DEVAM EDİYOR.

YANGIN SIRASINDA EVDE OLDUKLARI BİLİLEN DÖRT KADININ CESETLERİ HENÜZ BULUNAMADI. ARAMALAR DEVAM EDİYOR...

Aynı gün bütün gazetelerin orta sayfasında büyük bir ilan vardı.

YENİ EVİMİZ FETHİYE'DE !..

SUDE...

